

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sarah Jio

SAHİLDEKİ
KULÜBE

ROMAN

*Hayatta, özellikle de
aşkta, asla rol
yapamazsın.*

SAHİLDEKİ KULÜBE

Sarah Jio'nun daha önce *Yağmur Sonrası* adıyla
yayımlanmış romanının Pena Yayınları tarafından
hazırlanmış yeni baskısıdır.

ÖZGÜN ADI: The Bungalow
KİTABIN ADI: Sahildeki Kulübe
YAZAR: Sarah Jio
ÇEVİREN: Fatma Zeynep Öztürk
EDİTÖR: Gökçe Yavaş
KAPAK TASARIM: Alla Özabat
BASKI VE CİLT: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

© Sarah Jio, 2011
Kapak fotoğrafı © Getty Images/CGander Photography
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul, 2017

1. Baskı: Şubat 2018, 5000 adet
2. Baskı: Mayıs 2018, 5000 adet

ISBN: 978-605-9441-29-2

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veya içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta (elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil) kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı Kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
eposta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Sarah Jio

SAHİLDEKİ
KULÜBE

İngilizceden Çeviren:
Fatma Zeynep Öztürk

Savaşta Güney Pasifik'te ülkesine hizmet etmiş ve
ben daha çocukken beni yazmaya yönlendirmiş
büyükbabama... Seni seviyorum, seni hep
özleyeceğim.

Giriş

“Merhaba?”

O tanıdık sesi duyunca irkilerek gözlerimi açtım. Sesi kulağıma hoş geliyordu ama aynı zamanda gerçekten yersizdi. Evet, bu torunum Jennifer’dı. Ama ben neredeydim? Daha doğrusu, Jennifer neden buradaydı? Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptırdım. Rüyamda kumlu bir plaj ve hindistancevizi ağaçları görüyordum. Burası, zihnimin her zaman ulaşmaya çalıştığı yerdı, bu kez burayı anılarımın arşivlerinde bulacak kadar şanslıydım.

Tabii ki o da rüyamdaydı. Üzerinde üniforması vardı, dalgalar kıyıya vururken bana utangaç bir şekilde gülüm-süyordu. Dalgaların sesini duyabiliyordum. Kıyıya şidetle vurmalarının ardından milyonlarca köpük kumları öpüyordu. Gözlerimi daha sıkı kapattığımda onu tekrar buldum. Orada duruyordu, uykunun hızla dağılan sisinin arasında. Kalbim, *Gitme*, diye yalvardı. *Kal. Lütfen kal.* Sonra kolları bana uzanmış bir halde, yüzünde bir sırıtışla

yeniden belirdi. Kalbimde tanıdık bir çarpıntı hissettim, özlemli bu.

Sonra bir anda ortadan kayboldu.

İç geçirdim ve kendimi toparlayarak saate baktım. Üç buçuktu. Kitap okurken uyuyakalmıştım herhalde. Yine... Durup dururken uyuyakalmalar, yaşlılığın lanetiydi. Biraz da utanarak koltukta doğruldum ve uyku bastırmadan önce okuduğum kitabı yerden aldım. Sırtı yukarıda kalacak şekilde elimden düşmüş, sayfaları açılıp ezilmişti.

Jennifer terasa çıktı. Sokaktan geçen bir kamyon, sessizliği daha da bozdu. Jennifer, "Ah, işte buradasın," dedi. Büyükbabasının gözlerine benzeyen dumanlı kahverengi gözleriyle bana gülümsüyordu. Kot pantolon ve siyah bir kazak giymiş, ince beline açık yeşil bir kemer takmıştı. Çene hizasında kesilmiş sarı saçları güneş ışınlarını yansıtıyordu. Jennifer ne kadar güzel olduğunun farkında değildi.

Elimi uzatarak, "Merhaba, tatlım," dedim. Terasta, toprak saksılarında öylece duran soluk mavi menekşelere baktım. Çamurda oynarken yakalanmış mahcup, pişman çocuklar gibi kafalarını topraktan çıkarmışlardı ve böyle çok güzel görünüyorlardı. Washington Gölü manzarası ve uzaktaki Seattle silueti güzeldi, evet, ama dişçi muayenehanesindeki resimler gibi soğuk ve katıydı. Kaşlarımı çattım. Çıplak beyaz duvarları ve banyosunda bir telefonla tuvaletin yanında kırmızı bir acil durum butonu olan bu küçük dairede nasıl olmuş da yaşamaya başlamıştım?

Jennifer, "Bir şey buldum," dedi. Sesi beni düşünce- rimden kopardı. "Çöp kutusunda."

Azalmış kır saçlarımı düzelttim. “Ne buldun, canım?”

“Bir mektup,” dedi. “Gereksiz postaların arasına karışmış herhalde.”

Esneyişimi bastırmaya çalıştım ama engel olamadım. “Masanın üstüne bırak. Sonra bakarım.” İçeri girip kanepeye oturdum. Bakışlarımı mutfaktan penceredeki yansıma-ya çevirdim. Yaşlı bir kadın. Bu kadını her gün görüyordum ama yine de yansıması beni her seferinde şaşırtıyordu. Ne zaman bu kadına dönüşmüştüm? Ellerimi yüzümdeki kırışıklıklarda gezdirdim.

Jennifer yanıma oturdu. “Günün benimkinden daha güzel geçti mi?” Washington Üniversitesi’ndeki son senesinde ödevi için olağandışı bir konu seçmişti. Kampüslerinde bulunan anlaşılması güç bir sanat eseriyle ilgili yazı yazacaktı. 1964 senesinde isimsiz bir sanatçı tarafından bağışlanan, genç bir çiftin betimlendiği bronz heykelde sadece Gurur ve Vaatler yazan bir levha vardı. Heykelden etkilenen Jennifer bu eserin sanatçısını bulmayı ve eserin ardında yatan hikâyeyi öğrenmeyi ummuştu ama araştırma yaptığı üç ayda çok az şey bulabilmişti.

“Araştırmada bugün şansın yaver gitti mi, tatlım?”

Kaşlarını çatarak, “Hayır,” dedi. “Gerçekten yıkıldım. Cevapları bulmak için çok uğraşmıştım.” Başını iki yana sallayıp omuz silkti. “Bunu kabullenmekten nefret ediyorum ama sanırım izleri kaybediyorum.”

Sanata kafayı takmanın ne demek olduğunu biliyordum. Jennifer bilmiyordu ama ben hayatımın büyük kısmını çok uzun zaman önce ellerimde tuttuğum bir tabloyu

boş yere aramakla geçirmiştım. Kalbim bu tabloyu tekrar görmek için yanıp tutuşuyordu. Ama bir ömür boyu sanat simsarlarıyla ve koleksiyoncularla uğraştıktan sonra tablo aklımdan çıkmıştı.

Bu projenin onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, “Vazgeçmenin zor olduğunu biliyorum, canım,” dedim. Ellerini tuttum. “Ama bazı hikâyelerin anlatılmaması gerekir.”

Jennifer başıyla dediklerimi onayladı. İç geçirerek, “Belki de haklısındır, büyükanne,” dedi. “Ama vazgeçmeye hazır değilim. Daha değil. Levhadaki yazıların bir anlamı olmalı. Heykeldeki adamın elinde tuttuğu kutu kilitli. Arşivdekilerde de anahtar yokmuş. Bu da...” durdu ve umutlu bir şekilde gülümseyerek, “İçinde bir şey var demektir,” dedi.

“Azmine hayranım, canım,” dedim, boynumdaki altın zinciri tutarak. Bu, ucunda, yıllardır taktığım ve sakladığım madalyon olan zincirdi. Madalyonun içinde ne olduğunu benden başka yalnızca bir kişi biliyordu.

Jennifer masaya doğru yürüdü. Zarfı tutarak, “Bu mektubu unutma,” dedi. “Şu harika pula baksana. Mektup...” durup posta mührünü okudu, “...Tahiti’den.”

Gözlerimi kısıp Jennifer’ın elindeki mektuba bakarken kalp atışlarım hızlandı.

“Büyükanne, Tahiti’de kimi tanıyorsun sen?”

Ona doğru yaklaşarak, “Dur bakayım,” dedim.

Basit, beyaz zarfı inceledim. Süt kutusu yüzünden nemlenmişti ve üzerinde dün gecenin şarabından damlalar vardı.

Hayır, bu elyazısını veya adresi tanıımıyordum. Tahiti'den kim yazmış olabilirdi? Neden? Neden şimdi?

Jennifer, "Açmayacak mısın?" dedi, merakla etrafımda geziniyordu.

Zarfı tekrar tekrar çevirip parmaklarımı, sarı elbiseli Tahitili bir kızı resmeden egzotik pulun üstünde gezdirirken ellerim titriyordu. Yükselen sel suyu gibi zihnime sızan anıları temizlemeye çalışarak yutkundum. Ama zihnimdeki kum torbaları bunları dışarıda tutmayı başaramıyordu.

Sonra daha fazla direnemeyerek zarfı tek ve hızlı bir hareketle açtım.

Sevgili Bayan Godfrey,

Rahatsız ettiğim için beni affedin. Sizi bulmak yıllarımı aldı. Savaş sırasında Bora Bora'da kara kuvvetleri hemşiresi olduğunuzu biliyorum. Eğer yanılmıyorsam, siz aradığım kadınsanız, sizinle hemen konuşmam gerekiyor. Ben Tahiti adalarında büyüdüm ancak şimdi beni çocukluğumdan beri rahatsız eden bir gizemi çözmek için buraya geri döndüm. 1943 senesinde bir akşam Bora Bora'da sessiz bir kumsalda korkunç bir cinayet gerçekleşti. Bu trajedi beni o kadar etkiledi ki adayı pek çok açıdan sonsuza dek değiştiren bu olaydan önce neler gerçekleştiğiyle ilgili bir kitap yazıyorum.

Ordunun personel kayıtlarına ulaştım ve sizin bu trajedinin gerçekleştiği gün izinde olduğunuzu fark ettim. O gece kumsalda bir şey ya da birini görmüş olabilir misiniz? Üzerinden çok uzun seneler geçti ancak belki bir şey hatırlıyorsunuzdur. Çok küçük bir detayın bile bana adalet arayışında yardımcı olabilir.

Umarım isteğimi dikkate alır, benimle temasa geçersiniz. Adaya tekrar gelmeyi planlıyorsanız, burada size ait bir şey buldum, tekrar görmek isteyebileceğiniz bir şey. Onu size göstermeyi gerçekten çok isterim.

*Saygılarımla,
Genevieve Thorpe*

Ellerimde tuttuğum mektuba uzun uzun baktım. Genevieve Thorpe. Hayır, bu kadını tanımıyordum. Bir yabancı. Gelmiş, belayı körüklüyordu. Başımı iki yana salladım. *Görmezden gel.* Üstünden çok uzun yıllar geçmişti. O günlere nasıl geri dönerdim? Hepsini yeniden nasıl yaşırdım? Geçmişi unutmayı isteyerek gözlerimi sınıksı kapattım. Evet, görmezden gelebilirdim. Bu yasal bir soru veya soruşturma filan değildi. Bu kadına, bu yabancıya hiçbir şey borçlu değildim. Zarfı çöpe atıp onunla işimi bitirebilirdim. Ama sonra mektubun son satırlarını hatırladım. “Adaya tekrar gelmeyi planlıyorsanız, burada size ait bir şey buldum, tekrar görmek isteyebileceğiniz bir şey. Onu size göstermeyi gerçekten çok isterim.” Zayıf kalbim bu düşünceyle şahlandı. Adaya tekrar gitmek mi? Ben mi? Bu yaşımda?

“Büyükanne, iyi misin?” Jennifer uzanıp kolunu omzuma doladı.

Kendimi toparlayarak, “İyiyim,” dedim.

“Konuşmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım ve mektubu sehpanın üstündeki bulmaca kitabının arasına sıkıştırdım.

Jennifer çantasına uzanıp içini kurcalamaya başladı. Kırışmış ve yıpranmış büyük bir zarf çıkardı. “Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi. “Bekleyecektim ama...” derin bir nefes aldı, “bence zamanı geldi.”

Zarfı bana verdi.

“Bu ne?”

Yavaşça, “İçine bak,” dedi.

Zarfı açtım ve içinden bir yığın siyah beyaz fotoğraf çıkardım. Yığının en üstündeki fotoğrafı hemen tanıdım. Arkasında bir hindistancevizi ağacı olan beyaz hemşire kıyafeti içindeki genç kadını göstererek, “Bu benim!” diye bağırdım. Neredeyse yetmiş yıl önce adaya adım attığım o ilk gün palmyelere nasıl da hayran olmuştum. Jennifer’a baktım. “Bunları nereden buldun?”

Yüzüme dikkatli bir şekilde bakarak, “Babam bulmuş,” dedi. “Eski kutulara bakıyormuş. Bunlar da kutulardan birinin içindeymiş. Benden bunları sana getirmemi istedi.”

Diğer fotoğrafı çevirirken kalbim beklentiyle doldu. Fotoğrafta çocukluk arkadaşım Kitty, kumsalda ters dönmüş bir kanonun üstünde oturuyordu. Ayaklarını uzatıp bir film yıldızı gibi poz vermişti. Kitty gerçekten de bir film yıldızı olabilirdi. Eski dostumu düşününce kalbimde tanıdık bir acı hissettim. Zamanın iyileştiremediği bir acı.

Başka fotoğraflar da vardı. Pek çoğu kumsalın, dağların, çiçeklerin fotoğrafıydı. Ama son fotoğrafa geldiğimde donup kaldım. Westry. Canım Westry. İşte orada, arkasında kulübenin palmyeden örgü duvarı vardı. Üniformasının üst düğmesi açık, başı sağa eğik bir biçimde duruyordu.

Bizim kulübemiz. Hayatımda binlerce fotoğraf çekmiş ve bunların birçoğunu unutmuş olabilirdim ama bunu unutmazdım. Bu fotoğrafla ilgili her şeyi; o akşam havanın kokusunu bile hatırlıyordum. Deniz ve ayışığında çiçek açmış süsen kokuyordu. Bakışlarımız objektifin ardından buluştuğunda kalbimde oluşan hissi ve fotoğraf çekildikten sonra olanları da hatırlıyordum.

“Onu sevmiştin, değil mi, büyükanne?” Jennifer’ın sesi o kadar tatlı, o kadar yatıştırıcıydı ki kararlılığımın zayıfladığını hissettim.

“Sevmiştim,” dedim.

“Onu hâlâ düşünüyor musun?”

Başımı salladım. “Evet. Onu hep düşünüyorum.”

Jennifer’ın bakışları irileşti. “Büyükanne, Tahiti’de ne oldu? Bu adama ne oldu? Bu mektup seni neden böyle etkiledi?” Durdu ve elime uzandı. “Anlat bana.”

Başımı salladım. Ona anlatmanın ne zararı olabilirdi? Ben yaşlı bir kadındım. Artık anlatacaklarımın kötü sonuçları olmazdı. Olsa da bununla baş edebilirdim. Ayrıca bu sırları serbest bırakmayı, bunları tozlu bir tavan arasındaki yarasalar gibi dışarı uçurmayı nasıl da istiyordum. Parmağımı madalyonun altın zincirinde gezdirdim ve başımla onayladım. “Tamam, canım,” dedim. “Ama seni uyarayım, bir peri masalı bekleme.”

Jennifer yanımdaki sandalyeye oturdu. Gülümseyerek, “Güzel,” dedi. “Peri masallarını hiç sevmem zaten.”

Kararımdan şüphe duyarak, “Karanlık kısımlar da var,” dedim.

Başını salladı. “Peki mutlu bir son var mı?”

“Emin değilim.”

Jennifer kafası karışmış bir halde bana baktı.

Westry’nin fotoğrafını ışığa doğru tuttum. “Henüz bitmemiş bir hikâye, canım.”

1.Bölüm

Ağustos 1942

“Kitty Morgan, bunu söylemiş olamazsın!” Naneli buzlu çay bardağımı, çatlatmaya yetecek bir güçle elimden bıraktım. Annem Venedik kristali takımını bozduğumu öğrenince pek mutlu olmayacaktı.

Kitty zafer kazanmış gibi sırtarak, “Kesinlikle söyledim,” dedi. Kalp şeklindeki yüzü ve titizlikle taktığı tokalardan fırlayan, yerinde duramayan sarı bukleleriyle insanın ona öfkelenmesi gerçekten zordu. Ama bu konuda geri adım atmadım.

Kınayan bir tavırla, “Bay Gelfman evli bir adam,” dedim.

Dramatik bir etki yaratmak için adını uzatarak, “James,” dedi, “çok mutsuz. Karısının haftalarca ortadan kaybolduğunu biliyor muydun? Nereye gittiğini bile söylemiyor. Kedileri kocasından daha çok düşünüyor.”

İç geçirdim ve ailemin arka bahçesindeki kocaman ceviz ağacına kurulmuş ahşap salıncakta arkama yaslandım. Kitty aynı ilkokuldaki gibi yanımda oturuyordu. Tepemizdeki ağaca baktım. Yaprakları sarıya çalıyordu, sonbahar yakındı. Neden her şey değişmek zorundaydı? Kitty'yle iki öğrenci olduğumuz zamanlar daha dün gibiydi. Kol kola eve yürür, kitaplarımızı mutfak masasına bırakıp salıncağa koşardık. Burada, akşam yemeğine kadar birbirimize sırlarımızı anlatırdık. Şimdi yirmi bir yaşında iki yetişkindik. İkimizin de tahmin edemeyeceği şeylerin eşliğindeydik.

Ona doğru dönerek, "Kitty, anlamıyor musun?" dedim.

"Neyi anlamıyor muyum?" Kitty, pembe fırfırlı elbiseyle otururken, akşamüstü neminde daha da asileşen bukleleriyle gül yaprağına benziyordu. Onu Bay Gelfman'dan veya âşık olmaya niyetlendiği erkeklerden korumak istiyordum. Bunlar benim en iyi arkadaşıma layık olamazdı. Hele de evli erkekler.

Boğazımı temizledim. Bay Gelfman'ın ününü bilmiyor muydu? Lisede Bay Gelfman Lakeside'in en havalı öğretmeniiken kendini ona göstermeye çalışan bir yığın kızı hatırlıyordu muhakkak. İngiliz Dili Edebiyatı dersindeki her kız, Elizabeth Barret Brownings'in "How Do I Love Thee?" şiiri Bay Gelfman'ın dudaklarından dökülürken onunla göz göze gelmeye çalışırdı. Bunların hepsi çocuksu eğlencelerdi. Ama Kitty beş sene önce Kathleen Mansfield'la yaşanan olayı unutmuş muydu? Nasıl unutturdu? Utangaç, iri göğüslü ve saf Kathleen, Bay Gelfman'ın büyüüne kapılmıştı. Öğle aralarında öğretmenler odasının oralarda

dolaşır, okuldan sonra onu beklerdi. Herkes onları merak ediyordu, özellikle de kız arkadaşlarımızdan birisi Kathleen ve Bay Gelfman'ı alacakaranlıkta parkta gördükten sonra. Sonra Kathleen birden okulu bıraktı. Abisi büyükannesinin yanına Iowa'ya gittiğini söyledi. Ama hepimiz asıl sebebin ne olduğunu biliyorduk.

Kollarımı kavuşturdum. "Kitty, Bay Gelfman gibi adamların tek bir hedefi olur, sanırım ikimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz."

Kitty'nin yanakları pembenin koyu bir tonuna büründü. "Anne Calloway! James'in böyle bir şey yapacağını ima etmeye nasıl cüret-"

"Ben bir şey ima etmiyorum," dedim. "Ben sadece seni seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Üzüldüğünü görmek istemiyorum."

Kitty ayaklarını ümitsizce sallarken birkaç dakika sessizlik içinde salıncakta sallandık. Elbisemin cebine uzandım ve gizlice içindeki mektubu kavradım. Mektubu daha erken bir saatte postaneden almıştım ve yatak odama sıvışıp okumak için sabırsızlanıyordum. Mektup, hemşirelik okulunda okuyan bir arkadaşımdan, Norah'dandı. Kara Kuvvetleri'nde hemşirelik yaptığı Güney Pasifik'ten bana her hafta mektup yazardı. Norah ve Kitty'nin ikisi de fevri olduğundan okulun son döneminde araları açılmıştı. Bu yüzden mektuplardan Kitty'ye bahsetmemiştim. Ayrıca Norah'nın savaş hikâyelerinin ve tropikal bölgelerin beni nasıl büyülediğini ona anlatamazdım. Mektupları bir roman gibi okuyordum. O kadar ki bir yanım yeni aldığım

hemşirelik diplomamı alıp onun yanına gitmeyi, evdeki hayatımdan ve beni bekleyen kararlardan kaçmayı istiyordu. Ama bunun hayali bir fikir, bir rüya olduğunu biliyordum. Sonuçta savaşa evden de katkı sağlayabilirdim. Şehir merkezinde çalışmaya gönüllü olarak, konserve kutusu toplayarak ve koruma projelerine yardımcı olarak yapabiliirdim bunu. Düğünümde haftalar kala tropikal bölgede bir savaşa katılmanın ne kadar saçma olacağını düşünerek başımı iki yana salladım. Kitty'ye tek kelime bile etmediğime sevinierek iç geçirdim.

Kitty kibirli bir şekilde, "Kıskanıyorsun," dedi.

Norah'nın mektubunu cebimde daha da derinlere iterek, "Saçmalık," dedim. Gökyüzünde yükselmiş güneş, sol elimdeki pırlanta yüzüğe vurdu ve karanlık bir gecede deniz feneri gibi mükemmel bir parlaklık yarattı. Bana nişanlı olduğum gerçeğini hatırlatıyordu. Satın alınmıştım, ödemem yapılmıştı. "Bir aydan da kısa bir süre içinde Gerard'la evleniyorum," dedim. "Daha mutlu olamazdım."

Kitty kaşlarını çatı. "Hayatında yapmak istediğin başka bir şey yok mu?" dedi ve biraz sonra söyleyeceği sözcükler çok zor olacaktı, çok can sıkıcıymış gibi durdu. Sonra, "Bayan Gerard Godfrey olmadan önce?" diye ekledi.

Kafamı salladım. "Evlilik intihar değildir, canım."

Kitty kafasını çevirdi. Bakışları bahçedeki bir gül ağacına kaymıştı. "Olabilir de," diye mırıldandı.

Salıncakta arkama yaslanarak iç geçirdim.

Bana dönerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben sadece mutlu olmanı istiyorum."

Elini tuttum. “Mutlu olacağım, Kitty. Keşke bunu sen de görebilsen.”

Çimenlikte ayak sesleri duyduğumda kafamı kaldırdım. Kâhyamız Maxine’in elinde tepsiyle bize doğru geldiğini gördüm. Topuklu ayakkabılarıyla çimenlikte yürüyor, dolu gümüş tepsiyi tek eliyle taşıyordu. Babam onu zarif buluyordu, gerçekten de öyleydi. Süzülür gibi yürüyordu.

Maxine, güzel, aksanlı sesiyle, “Size bir şeyler getirmemi ister misiniz?” diye sordu. Küçüklüğümde bu yana görünüşü çok az değişmişti. Yumuşak hatlarıyla minyon tiptiydi. Büyük, ışıltılı yeşil gözleri ve vanilya kokulu yanakları vardı. Hafifçe kıvrılmış saçları düzenli bir şekilde topuz yapılmış, hiçbir tutam yerinden çıkmamıştı. Üstünde her zaman temiz ve yeni kolalanmış, ince beline sımsıkı bağlanmış beyaz bir önlük olurdu. Mahallemizdeki pek çok ailenin hizmetçisi vardı ama Fransız kâhyası olan tek aile bizdik. Bu, annemin partilerde hemen dile getirdiği bir husustu.

Kolumu koluna dolayarak, “Böyle iyiyiz, Maxine, teşekkürler,” dedim.

Kitty, “Yapabileceğin bir şey var,” dedi. “Anne’i Gerard’la evlenmemeye ikna edebilirsin. Onu sevmiyor.”

Maxine, “Bu doğru mu, Antoinette?” diye sordu. Maxine eve geldiğinde ben beş yaşındaydım. Beni şöyle bir süzdükten sonra, “Sende Anne yüzü yok. Ben sana Antoinette diyeceğim,” diye ilan etmişti. Kendimi müthiş hissetmiştim.

Hemen, “Tabii ki doğru değil,” dedim. “Kitty, yine

huysuzluk yapıyor işte.” Kitty’ye kınayan bakışlarla baktım. “Ben Seattle’daki en şanslı kızım. Gerard Godfrey’le evleniyorum.”

Şanslıydım. Gerard uzun boyluydu, yakışıklıydı. Güçlü bir çenesi, koyu kahverengi saçları ve gözleri vardı. Ayrıca çok da varlıklıydı. Tabii bu benim için önemli olduğundan değil. Ama annem, Gerard’ın daha yirmi yedi yaşında First Marine Bankası’nın en genç müdür yardımcısı olduğunu ve bunun büyük bir ayrıcalık olduğunu bana sık sık hatırlatıyordu. Bu unvan, yönetimi babasından devraldığına bir servet sahibi olacağı anlamına geliyordu. Gerard Godfrey’den gelen bir evlilik teklifini reddetmek için aptal bir kadın olmak gerekirdi. Gerard bu cevaz ağacının altında bana evlenme teklif ettiğinde bir an bile tereddüt etmeden başımla onaylamıştım.

Annem haberi duyunca çok sevinmişti. O ve Bayan Godfrey bu evliliği çocukluğumdan beri planlıyordu. Calloway’ler, Godfrey’lerle evlenir. Bu, kahve ve krema kadar doğal bir şeydi.

Maxine buzlu çay sürahisini alıp kadehlerimizi doldurdu.

Ağır ağır, “Antoinette,” dedi. “Sana hiç kız kardeşim Jeanette’nin hikâyesini anlattım mı?”

“Hayır,” dedim. “Kız kardeşin olduğunu bile bilmiyordum.” Birden Maxine’le ilgili bilmediğim birçok şey olduğunu fark ettim.

Usulca, “Evet,” dedi. Düşünceli görünüyordu. “O birini seviyordu. Lyon’dan köylü bir genci. Birbirilerine deli

gibi âşıklardı. Ama anne ve babamız onu başka bir adamla evlenmeye zorladı. Fabrikada iyi bir maaş alan, düzgün bir adamla. Bu yüzden köylü gençten ayrıldı ve fabrikada çalışan adamla evlendi.”

“Ne üzücü,” dedim. “Onu bir daha gördü mü?”

“Hayır,” dedi. “Perişan oldu.”

Ayağa kalktım ve biraz fazla sıkı belinde kibar bir kemeri olan mavi elbisemi düzelttim. Annem bu elbiseyi alışveriş için çıktığı Avrupa seyahatlerinden birinden getirmişti. Bana çok küçük gelen elbiseler alma gibi bir âdeti vardı. “Bu çok üzücü. Jeanette için çok üzüldüm. Ama bunun benim hayatımla bir ilgisi yok. Ben Gerard’ı seviyorum. Başka birisi de yok.”

Maxine, “Tabii ki Gerard’ı seviyorsun,” dedi. Eğilerek çimenlerin üstüne düşmüş bir peçeteyi aldı. “Sen onunla birlikte büyüdün. O senin kardeşin gibi.”

Kardeş. Bunun ürkütücü bir etkisi vardı, özellikle de evleneceğim adamı tarif etmek için kullanıldığında. Ürperdim.

Gözlerime bakıp gülümseyerek, “Canım,” dedi. “Söz konusu olan senin yaşamın ve kalbin. Başka biri olmadığınızı söylüyorsunuz. Bu doğru olabilir. Ben sadece diyorum ki belki de onu bulmak için kendine yeterince zaman tanımadın.”

“Onu derken?”

Basitçe, “Tek ve gerçek aşkını,” dedi. Bu sözcükler ağızından o kadar doğal, basit bir şekilde çıkmıştı ki sanki böyle derin, yoğun bir duygu, arayan herkes tarafından

bulunabilirdi. Aynı bir daldan sarkan ve koparılmaya hazır olgun bir meyve gibi.

Bir ürperti hissetsem de bunun için esen rüzgârı suçladım ve başımı iki yana salladım. “Ben masallara veya beyaz atlı prenslere inanmıyorum. Aşkın bir seçim olduğunu düşünüyorum. Biriyle tanışırsın. Ondan hoşlanırsın. Onu sevmeye karar verirsın. İşte bu kadar basit.”

Kitty gözlerini devirdi. “Ne kadar da romantik değil,” diye inledi.

“Maxine,” dedim. “Ya sen? Hiç âşık oldun mu?”

Elbezini çay tepsisinin kenarında gezdirip kadehlerimizin bıraktığı lekeleri sildi. Kafasını kaldırmadan, “Evet,” dedi.

Merak gözümü kör ettiğinden bu adamın anısının ona acı verebileceğini hiç düşünmedim. “Amerikalı mıydı Fransız mı? Neden onunla evlenmedin?”

Maxine hemen cevap vermedi. Sorduğum sorulardan hemen pişman olmuşum ama sonra cevap verdi. “Onunla evlenmedim çünkü o zaten başkasıyla evliydi.”

Terasta babamın ayak seslerini duyunca hepimiz kafamızı kaldırdık. Sigarasını içerek çimlerin üzerinden yanımıza geldi. “Selam kızım,” dedi, gür kır bıyıklarının ardından bana gülümseyerek. “Saliya kadar gelmeyeceksin sanıyordum.”

Ben de gülümsemesine karşılık verdim. “Kitty daha önceki bir trene binmek için ikna etti beni.”

Portland Devlet Üniversitesi’ndeki dersleri baharda bitirmiştik ama Kitty’yle beraber hemşire lisanslarımızı da

almak için fazladan iki aylık eğitime kalmıştık. Bu lisanslarla ne yapacağımız ailemiz için büyük endişe kaynağıydı. Bunları gerçekten kullanmamızdan çok korkuyorlardı.

Gerard, eğitimli bir hemşireyle nişanlı olma işini eğlenceli buluyordu. Annelerimiz çalışmıyordu, tanıdığımız hiçbir kadın çalışmıyordu. Beni hastane vardiyalarımaya götürmek için bir şoför kiralamanın maliyetinin, kazanacağım ücretten daha fazla tutacağını söyleyerek takılıyordu ama beyaz kepi giyip hasta bakmak, yapmak istediğim şeyse beni destekleyeceğine söz vermişti.

Aslında ne istediğimi bilmiyordum. Hemşireliği seçmiştim çünkü tanıdığım kadınların hayatlarında gözlemlediğim ve nefret ettiğim her şeye zıt düşüyordu. Kendini öğle yemeklerine ve hanımların etek uçlarına adayan anneme; liseden mezun olduktan sonra Paris veya Venedik'te gününü gün eden ve gençlikteki yaşamlarını sürdürebilmek için zengin bir koca arayan arkadaşlarıma ters düşüyordu.

Hayır, ben bu kalıplara uymuyordum. Bunun sınırları beni boğuyordu. Bana hitap eden şey bütün o zorluklarıyla hemşirelikti. Hayatımın büyük çoğunluğunda boş kalan bir yanımdı dolduruyordu; insanlara, parayla hiç alakası olmayan bir biçimde yardım edebilmek isteyen yanımdı.

Maxine boğazını temizledi. Babama, "Ben de tam gidiyordum," dedi. Tepsiyi tek bir hamlede kaldırdı. "Size bir şey getirmemi ister misiniz, Bay Calloway?"

Babam, "Hayır, Maxine," dedi. "Böyle iyiyim. Teşekkürler." Babamın Maxine'le konuşma tarzını seviyordum. Her zaman kibar ve nazikti. Annem gibi sert ve aceleci bir şekilde konuşmazdı.

Maxine başını salladı ve yemyeşil çimenlikte ilerleyerek evin içinde gözden kayboldu.

Kitty babama endişeli gözlerle baktı. "Bay Calloway?"

"Evet, Kitty?"

"Yine erkeklerin..." derken yutkunduk, "savaşa çağrıldığını duydum. Trende gazetede okudum. Seattle'dan kimse var mı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Daha bir şey söylemek için erken, Kitty Cat," dedi. Ona ilkokuldayken taktığı isimle hitap ediyordu. "Ama Avrupa'daki duruma bakılırsa sanırım daha pek çok erkeğin savaşa gittiğini göreceğiz. Az önce şehirde Stephen Radcliffe'e rastladım ve Larson kardeşlerin perşembe günü yola çıkacağını duydum."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. "Terry ve Larry mi?"

Babam ciddiyetle başıyla onayladı.

Kitty ve benden bir yaş küçük olan ikizler savaşa gidecekti. Savaş. Bu imkânsız gibi görünüyordu. İlkokulda atkuyruğumdan çekıştirdikleri günler daha dün gibi değildi? Terry utangaçtı ve çilli yanakları vardı. Biraz daha uzun ve daha az çilli olan Larry doğuştan komedyendi. İkisi de kızıl saçlıydı ve birbirilerinden ayrı dolaşıtlıkları nadirdi. Savaş meydanında da yan yana durmalarına izin verilecek miydi? Bunu düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapattım ama yine de aklımdan çıkmadı. Savaş meydanı.

Babam aklımı okumuştı. "Gerard gidecek diye endişeleniyorsan merak etme," dedi.

Gerard tanıdığım her erkek kadar güçlü ve cesurdu. Ama ne kadar denersem deneyeyim onu bankanın dışında

ve takım elbisesiz düşünemiyordum. Savaşa gitmemesini istesem de bir parçam içten içe onu üniformalı ve paradan başka bir şeyle uğraşırken görmek istiyordu.

Babam, "Ailesinin toplumdaki yeri çok önemli," dedi. "George Godfrey savaşa gitmemesini sağlayacaktır."

Kalbimdeki bu çelişkiden nefret ediyordum; Gerard'ın ayrıcalıklı pozisyonuyla avunuyor ve aynı zamanda bundan tiksiniyordum. Fakir ailelerin erkekleri milli savaşa katılırken ayrıcalıklı birkaç tanenin önemsiz sebeplerle bunun dışında tutulması doğru değildi. Sağlığı gitgide bozulan bir banka devi olan George Godfrey eski bir senatördü. Onun bankadaki görevlerini tamamlamak Gerard'a düşüyordu. Ama böyle olsa bile Larson ikizleri Avrupa'da kışın ortasında savaşıırken Gerard'ın sıcak bir ofiste döner deri koltuğunda rahat rahat oturduğunu düşünmek rahatsız ediciydi.

Babam gözlerimdeki endişeyi görebiliyordu. "Endişelenme. Seni endişeli görmek beni kahrediyor."

Kitty kucağındaki ellerine baktı. Acaba o da Bay Gelfman'ı mı düşünüyordu? O da savaşa katılacak mıydı? Otuz sekiz yaşından büyük olamazdı, savaşmak için yeterince gençti. İç geçirdim. Keşke bu savaş son bulsaydı. Savaşla ilgili kötü haberler gelirken bunlar güzel yaz akşamlarını bile mahvediyordu.

Babam, gözlerinde bir kuşkuyla eve doğru bakarak, "Anneniz bu akşam yemeği dışarıda yiyormuş," dedi. Bana döndüğünde gözlerindeki kuşku kaybolmuştu. "Bu akşam yemeğini sizinle yeme ayrıcalığına sahip olabilecek miyim?"

Kitty başını iki yana salladı. "Akşama sözüm var," dedi.

“Kusura bakma baba, ben de Gerard’la yemek yiyeceğim.”

Babam başıyla onayladı. Birden duygulanmıştı. “Kendinize bir bakın. Kocaman olmuşsunuz, kendi planlarınız var. Burada bebeklerle oynadığınız zamanlar sanki dün gibi.”

Açıkcası kâğıt bebekler, giyinip kuşanma ve terasta çay partileri vermekle geçen o basit, kolay günleri özlüyordum. Rüzgâra karşı kazağımın düğmelerini ilikledim. Değişim rüzgârları esiyordu sanki.

Kitty’nin elini tutarak, “Hadi içeri girelim,” dedim.

Tatlı tatlı, “Tamam,” dedi. İşte bu şekilde yeniden Kitty ve Anne olmuştuk.

Gözlerim, masamızın üstüne bir bulut gibi çöken sigara dumanı yüzünden yanıyordu. Cabaña Kulüp’te ışıklar loştu. Burası, Seattle’daki herkesin cumartesi geceleri dans etmeye geldiği yerd. Gözlerimi kısıp etrafımı görmeye çalıştım.

Kitty mavi kâğıda sarılmış bir kutuyu önüme doğru itti. Altın sarısı kurdeleye baktım. “Bu ne?”

Sırıtarak, “Sana aldığım bir şey,” dedi.

Önce ona sonra kutuya şaşkın şaşkın baktım. Kâğıdı yırtmadan kurdeleyi dikkatli bir biçimde çözdüm. Beyaz mücevher kutusunun kapağını kaldırdım, üstteki astarı kenara çektiğimde parlayan bir şey ortaya çıktı.

“Kitty?”

“Bu bir broş,” dedi. “Dostluk broşu. Çocukken taktığımız yüzükleri hatırlıyor musun?”

Başımla onayladım. Gözlerimi acıtan şey duman mı yoksa her şeyin daha basit olduğu bu zamanların anıları mı bilmiyordum.

“Bunun yetişkin versiyonuna ihtiyacımız olduğunu düşündüm,” dedi. Bir tutam saçını omzundan çekti ve elbisesindeki benimkiyle aynı broşu gösterdi. “Gördün mü? Bende de aynısından var.”

Gül şeklini oluşturan mavi küçük taşlarla süslenmiş yuvarlak gümüş takıya baktım. Kulübün loş ışıkları altında parlıyordu. Ters çevirdiğimde arkasında bir yazı olduğunu gördüm. *Anne’e sevgilerle, Kitty.*

“Gerçekten mükemmel,” dedim. Broşu elbiseme ilıştirdim.

Sırıttı. “Umarım bu, arkadaşlığımızın bir sembolü olur. İkimize de birbirimizden sır saklamayacağımızı, zaman veya koşullar ne olursa olsun aramızdakilerin değişmesine asla izin vermeyeceğimizi hatırlatır.”

Onaylarcasına başımı salladım. “Bunu her zaman takacağım.”

Gülümsedi. “Ben de.”

Sodalarımızı yudumlayıp hareketli kulübü izledik. Arkadaşlar, okul arkadaşları ve tanıdıklar, onları bekleyen şeylerden önce son olabilecek bu cumartesi gecesinde keyif yapıyorlardı. Savaş. Evlilik. Bilinmeyen şeyler. Yutkundum.

Kitty kulağıma, “David Barton’la Ethel’e bak,” diye fısıldadı. Bar kısmında birbirine sarılmış halde duran ikiliyi gösterdi. Biraz fazla uzun bakarak, “Elleri Ethel’in her yerinde,” dedi.

Başımı iki yana sallayarak, “Kendinden utanmalı,”

dedim. "Henry'yle nişanlı. O şimdi okulda, değil mi?"

Kitty başıyla dediklerimi onayladı. Ama o benim gibi kınayarak bakmıyordu, yüzü bambaşkaydı. "Sen de birinin seni bu derece çok sevmesini istemez miydin?"

Burnumu kırıştırdım. "Canım, bu aşk değil."

Yüzünü avucuna yaslayarak, "Tabii ki aşk," dedi. Çiftin el ele dans pistine doğru ilerlemesini izledik. "David ona deli oluyor."

"Deli olduğu kesin," dedim. "Ama ona âşık değil."

Kitty omuz silkti. "Eh, tutkuları var."

Çantamdan pudrayı aldım ve burnumu pudraladım. Gerard kısa bir süre sonra burada olacaktı. Pudrayı kapatarak, "Tutku aptallara göredir," dedim.

"Olabilir," dedi. "Ama ben şansımı deneyeceğim."

"Kitty!"

"Ne?"

"Böyle konuşma."

"Nasıl?"

"Hafifmeşrep bir kadın gibi."

Kitty kıkırdadı. Tam o sırada Gerard bankadan arkadaşı Max'le masamıza geldi. Max, kısa boylu, kıvrıkcık saçlı, sıradan ve güvenilir yüzlü, gözü Kitty'de olan bir gençti.

Gerard sırtarak, "Neye güldüğünü anlat bakalım, Kitty," dedi. Gülümsemesini seviyordum; çok çekici, cesur bir gülümsemeydi. Gri takım elbisesiyle masamızda dikiliyor, açılmış kol düğmesini ayarlamaya çalışıyordu. Max bakışları Kitty'ye odaklanmış bir halde çoban köpeği gibi dikiliyordu.

Kitty, sırtup bana meydan okuyarak, "Sen söyle, Anne," dedi.

Boğazımı temizledim ve hınzırca gülümseyerek, "Evet, Kitty de bana Max'le ikisinin seninle benden daha iyi bir dans ikilisi olacağını söylüyordu," dedim. Kitty'ye zafer kazanmış gibi baktım. "Buna inanabiliyor musun?"

Gerard sırtıttı. Max'inse gözleri parladı. "Bunu söylemesine izin veremeyiz, değil mi?" Dans pistine doğru yürüdü ve elini uzattı. "Dans edelim mi?"

Grup çalmaya başladı ve Max ağzı kulaklarında sendeleyerek ayağa kalktı. Kitty Max'in uzattığı eli tutarken bana bakıp gözlerini devirdi.

Gerard kollarını belime doladı. Beni böyle sıkı tutuşunu, bu kendine güvenini seviyordum.

Kulağına, "Gerard?" diye fısıldadım.

"Ne oldu, tatlım?" Mükemmel bir dansçıydı; para konusunda nasıl iyiye dansta da o kadar iyiydi. Para işlerinde asla hata yapmazdı.

"Sen bana karşı..." Durdum ve ona tam olarak ne sormaya çalıştığımı düşündüm. "Sen bana karşı tutku hissediyor musun?"

Kahkahasını bastırarak, "Tutku mu?" dedi. "Çok komiksin. Tabii ki hissediyorum." Beni biraz daha sıkı tuttu.

Cevabından tatmin olmayarak, "Gerçekten tutku hissediyor musun?" diye devam ettim.

Durdu ve ellerimi nazıkçe çenesine doğru çekti. "Sana olan aşkımdan şüphe duymuyorsun değil mi? Anne, şimdiye kadar seni dünyadaki her şeyden, her şeyden daha çok sevdiğimi anlamış olman gerek."

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Dakikalar sonra

şarkı bitti, bir başkası başladı. Bu daha ağır bir parçaydı. Gerard'a iyice sokuldum, o kadar ki kalp atışlarını duyabiliyordum. Onun da benim kalp atışlarımı duyduğundan emindim. Klarnetin insanı esir alan melodisiyle salındık. Her adımda bizim de tutku dolu olduğumuza daha da inanıyordum. Tabii ki tutkuluyduk. Gerard bana deli oluyordu, ben de ona. Bu şüpheler ne kadar da saçmaydı. Aklıma böyle şeyler soktuğu için Kitty'yi suçladım. Kitty. Dans pistine baktım. Mutsuz bir şekilde Max'le dans ediyordu. Tam o sırada Bay Gelfman ortaya çıktı. Doğruca Kitty'ye doğru yürüdü, Max'e bir şeyler söyledi ve Kitty'yi kollarına aldı. Max de mahzun bir şekilde pistten uzaklaştı.

Gerard, kaşlarını çatarak, "Kitty'nin James Gelfman'la ne işi var?" diye sordu.

Bay Gelfman'ın onu dans pistinde bir bebek gibi döndürmesini izlerken, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedim. Elleri Kitty'nin belinde fazla aşağıdaydı ve fazla sıkı tutuyordu. Zavallı Kathleen'i düşününce yüzümü buruşturdum.

Gerard'a, "Hadi gidelim," dedim.

"Bu kadar erken mi?" dedi. "Ama daha yemek yemedik."

"Maxine soğutucuda sandviç bırakmıştı," dedim. "Canım artık dans etmek istemiyor."

"Kitty yüzünden mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Kitty'yi durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti. Ama en yakın arkadaşımın kalbini, itibarını ona değmeyecek bir adama, evli bir adama vermesini izlemeyecektim. Ama bu hikâyenin daha fazlası vardı. O zamanlar zihnimin kabul etmediği

ama kalbimin bildiği bir şeydi bu. Kitty'yi kıskanıyordum. Onun hissettiklerini hissetmek istiyordum. Bunları asla hissedemeyeceğimden korkuyordum.

Kapıdaki görevli bana mavi kadife ceketimi uzattı. Elimi Gerard'ın koluna doladım. Sıcak. Güvenli. Korunaklı. Kendimi çok şanslı hissediyordum.

Eve dönerken Gerard ev meselesinden bahsetmek istedi. Şehirde bir daire mi alacaktık yoksa çocukluğumuzu geçirdiğimiz Windermere'den, ailelerimize yakın olan gösterişli mahalleden bir şeyler mi bakacaktık? Daire bankaya daha yakın olurdu. Ayrıca Beşinci Caddede yaşamak ne kadar keyifli olur, diye neşeyle mırıldandı. Ama Buskirk'ler bu sonbaharda evlerini yani ön tarafında dört çatı penceresi olan büyük Tudor evlerini satıyorlardı. Bu evi alıp yenileyebilirdik. Yardımcılar ve bebek için yeni bir bölüm inşa ettirebilirdik. Bebek için.

Gerard konuşmaya devam etti. Arabadaki hava birden ısındı. Fazla ısındı. Önümdeki yol bulanıklaştı, sokak lambaları çoğaldı. Benim neyim vardı böyle? Neden nefes almıyordum? Sersemlemiştim, dengemi bulmak için kapıya tutundum.

“İyi misin, sevgilim?”

Pencereyi açıp, “Biraz temiz hava almalıyım,” dedim.

Koluma hafifçe vurdu. “Kusura bakma, canım, seni sıkı-tım mı?”

“Biraz,” dedim. “Verilecek bir sürü karar var. Adım adım gitsek?”

“Tabii ki,” dedi. “Şimdilik ev konusunu kapatalım.”

Arabayı Windermere’e çevirdi. Girişteki ıııklı sütunları geçtik. İçeride, bahçıvanların çimenleri biçmek ve çiçek tarhlarını düzeltmek için saatler harcadığı, tek bir çiçeğin bile eğri olmadığı bir sığınak vardı. Mürebbiyeler de aynı özenle çocuklarla ilgileniyordu. Gerard’ın ailesinin Gilmore Caddesi’ndeki evini geçtik, burası, gri duvarları olan bir konaktı. Sonra İtalya’dan gelmiş şimşir çitlerle ve taş kurnalarla Larson’ların beyaz evini geçtik. Benim neyim vardı? Yanımda beni seven, bana güzel, rahat bir hayat sunmak isteyen bir adam vardı. Alıştığım hayatı sunmak isteyen bir adam. Kendi kendime kızdım.

Gerard arabayı ailemin park yerine park etti. Eve girip doğruca karanlık mutfağa geçtik. Saate bakınca, “Maxine muhtemelen yatmıştır,” dedim. Saat dokuz buçuktu. Maxine her zaman saat dokuzda aşağı kattaki odasına inerdi.

“Sandviç ister misin?” dedim.

“Hayır, böyle iyiyim,” dedi Gerard, yirmi beşinci yaş gününde aldığı Rolex saatine bakarak.

Ayak sesleri duyunca ikimiz de kafamızı kaldırdık.

Köşeden bakarak, “Baba?” dedim. Karanlıkta merdivenlerden bir kadının indiğini fark ettim.

“Anne?” Koridorun ışığını yakınca yanıldığımı anladım.

Maxine, “Anneniz henüz eve gelmedi,” dedi. “Ben de sizin banyonuza havlu koyuyordum. Francesca bugün burada değildi. Sabaha havlusuz kalmayın istedim.”

“Ah, Maxine,” dedim. “Akşamın bu saatinde benim

havlularımı dert ediyorsun. Bir daha duymayayım! Lütfen git de biraz dinlen. Çok fazla çalışıyorsun.”

Saate bakmak için kafasını çevirdiğinde gözlerinde yaş gördüğümü sandım. Acaba ağlıyor muydu yoksa günün yorgunluğu muydu?

Maxine başıyla onaylayarak, “Sanırım artık iyi geceler dileyeceğim,” dedi. “Tabii sizin bir şeye ihtiyacınız yoksa.”

“Hayır,” dedim. “Bir ihtiyacımız yok. Tatlı rüyalar, Maxine.” Küçük bir kızken yaptığım gibi kollarımı boynuna doladım ve vanilya yanaklarının kokusunu içime çektim.

O gittikten sonra Gerard beni hafifçe, hızlıca öptü. Beni neden daha uzun süre öpmüyordu? “Saat geç oluyor,” dedi. “Ben de yola çıksam iyi olur.”

“Gitmek zorunda mısın?” dedim, onu kendime doğru çekerek. Başka niyetlerle oturma odasındaki koltuğa bir göz attım. Gerard neden böyle davranmak zorundaydı ki?

Başını iki yana sallayarak, “Dinlenmemiz gerek,” dedi. “Yarın büyük gün.”

“Büyük gün mü?”

Bana şüpheyle bakarak, “Parti var ya,” dedi. “Yoksa unuttun mu?”

O ana dek aklımdan uçup gitmişti. Gerard’ın ailesi bizim için evlerinde, o inanılmaz çimenlikte bir nişan partisi veriyordu. Çimenlik öyle güzel biçilmişti ki babamın golf kulübündeki sahalara benziyordu. Müzik, kriket, buzdan heykeller ve beyaz eldivenli garsonların servis ettiği sandviçler...

Sırtarak, “Güzel bir elbise giy ve saat ikide orada ol,” dedi.

Kapıya yaslanarak, “Bunu yapabilirim,” dedim.

Arabaya doğru yürürken, “İyi geceler, sevgilim,” dedi.

Arabası uzaklaşırken orada durup onu izledim. Ta ki motorun sesi, ağustos gecesinin yoğun sessizliğine gömülüp gidene kadar.

2.Bölüm

“Maxine!”

Gözlerimi açtım, birkaç kez kırıştırdım. Uyku sersemliği içinde sesin sahibini tanımaya çalıştım. Bu, yüksek, tiz ve biraz da kızgın ama daha çok sıkkın ve kesinlikle hayal kırıklığına uğramış bir sestti.

Annem. Eve dönmüştü.

“Sana Anne’in bugün mavi elbiseyi giyeceğini söylemiştim. Neden ütülenmedi?” Ses şimdi daha yakından geliyordu, odamın hemen dışındaydı.

Üzerimdeki örtüyü kenara itip doğruldum. Sabahlığıma uzandım ve ayaklarımı gönülsüzce serin ahşap zemine bastım. Zavallı Maxine. Bağırılmayı hak etmiyordu. Yine.

Kapıyı açtım. Dikkatli bir şekilde, “Anne,” dedim. Onun kıyafet seçimlerine karşı gelmemem gerektiğini biliyordum. Yavaş yavaş koridora yürüdüm. “Bugün kırmızı elbisemi giyerim diye düşünmüştüm. Paris’ten aldığını.”

Gülümsedi. Sahanlıkta birkaç adım atıp Maxine’e kızgın bir bakış fırlatarak perdeleri açtı. Bana doğru yürüyerek,

“Ah, günaydın, canım,” dedi. “Uyandığınızı bilmiyordum.” Kollarını uzatıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Yorgun görünüyorsun, aşkım. Dün gece geç saate kadar dışarıda mıydın? Gerard’la birlikte?” Gerard’ın adını her zaman, insanın çikolatalı pastadan bahsederken kullandığı gibi heyecanlı bir tonla söylerdi. Annemin Gerard Godfrey’le kendisinin evlenmek istediği hiç değilse bir kere aklıma gelmişti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, aslında gece erken bitti.”

Gözlerimin altındaki şişlikleri gösterdi. “O zaman bu koyu halkalar ne?”

“Uyuyamadım,” dedim.

Maxine, elinde bir askıyla çekine çekine yanımıza yaklaştı. “Antoinette,” dedi. “Elbise bu mu?”

Başımla onayladım.

Annem, “Maxine, keşke artık ona böyle hitap etmesen,” diye çıkıştı. “O artık küçük bir kız değil. Genç bir kadın ve evlenmek üzere. Lütfen gerçek adını kullan.”

Maxine başıyla onayladı.

Maxine’e yardım etmek isteyerek, “Anne,” dedim. “Bana Antoinette diye hitap etmesi hoşuma gidiyor.”

Annem omuz silkti. Kulaklarından yeni bir çift pırlanta küpe sarkıyordu. “Neyse artık pek önemli değil. Önümüzdeki ay Bayan Gerard Godfrey olacaksın, en önemli ismini alacaksın.”

Koltukaltılarımda bir karıncalanma hissettim. Maxine’le anlamlı bir bakış paylaştık.

Annem, kafasını sağa doğru eğerek, “Kırmızı elbiseyi

giymek zorunda mısın, tatlım?” diye devam etti. Annem çok güzel bir kadındı, benim olacağımdan çok daha güzel bir kadındı. Bunu daha çocukluktan beri biliyordum. “Bu renk sana göre mi emin değilim.”

Maxine doğrudan annemin gözlerine baktı. Bu çok sık yaptığı bir şey değildi. “Bence ona çok yakışıyor, Bayan Calloway,” dedi. Daha fazla tartışmaya yer bırakmamıştı.

Annem omuz silkti. “Tamam o zaman, ne istiyorsan onu giy. Ama iki saat içinde Godfrey'lere gitmek üzere evden çıkacağız. Hazırlanmaya başlasan iyi olur.” Koridorun yarısına gelmişti ki tekrar Maxine'le bana döndü. “Saçlarını da topla canım. Yüzün öyle çok daha güzel görünüyor.”

Kabul edercesine başımı salladım. Annem bütün moda dergilerine aboneydi, New York'ta ve Paris'te her sene defilelere katılırdı. Dış görünüşüne diğer annelerden çok daha fazla önem verirdi. Her zaman tasarımcı elinden çıkma elbiseler giyerdi, saçları her zaman yapılı olurdu ve son moda aksesuarlar kullanırdı. Peki ya ne için? Babam bunları hiç fark etmezdi. Annem de ne kadar çok kıyafet alırsa o kadar mutsuz görünürdü.

Annem duyamayacak kadar uzaklaşınca Maxine'e bakıp gözlerimi devirdim.

“Yine tam havasındaydı, değil mi?”

Maxine elbiseyi bana uzattı. Bakışları, annemin kibirli tavrının onu hâlâ üzdüğünü gösteriyordu. Beraber odama girdik ve kapıyı kapattım.

Elbiseyi üzerime tuttum. “Bu elbisenin bana gerçekten yakışacağını düşünüyor musun?”

“Seni rahatsız eden ne, Antoinette?” diye sordu. Bakışlarının tenimi delip geçtiğini hissedebiliyordum, benden henüz vermeye hazır olmadığım bir cevap istiyordu.

Ahşap zemindeki çıplak ayaklarıma baktım. Tereddüt ederek, “Bilmiyorum,” dedim. “Her şey çok hızlı gidiyor gibi.”

Maxine başıyla onayladı. “Nişanı mı kastediyorsun?”

“Evet,” dedim. “Onu seviyorum. Gerçekten. Çok iyi bir adam.”

“İyi bir adam,” dedi devam etmemi bekleyerek.

Yatağın üstüne oturdum ve yorgun başımı yatak başlığına dayadım. “Kimse mükemmel değil, bunu biliyorum,” dedim. “Ama bazen o doğru şeyi yapmış olsa onu daha çok sever miydim, onun için daha derin şeyler hisseder miydim, diye merak ediyorum.”

Maxine elbiseyi kapıya astı. “Savaşa katılmayı mı kastediyorsun?”

Başımı onayladım. “Keşke işler onun için, ikimiz için farklı olsaydı.”

“Nasıl mesela, canım?”

“Bütün kadınlar savaşa katılan erkekleriyle nasıl gurur duyuyorsa ben de onunla gurur duymak istiyorum,” dedim. Bir an tanıdığım diğer çiftleri düşündüm. “Onun için tutku dolu olmak istiyorum.” Gergin bir şekilde güldüm. “Kitty aramızda yeterince tutku olmadığını düşünüyor.”

Maxine, beklenti içinde, “Peki,” dedi. “Sence var mı?”

“Bilmiyorum,” dedim ve bu düşünceyi kafamdan attım. “Şu söylediklerime bak. Ben ne kötü bir nişanlıyım.”

Başımı iki yana salladım. “Gerard bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey. Ona sahip olduğum için şanslıyım. Artık benim rolümü oynamaya başlama zamanım geldi.”

Maxine’in bakışları benimkilerle buluştu. O gözlerdeki alevi görebiliyordum. “Asla bu şekilde konuşmamalısın, Antoinette,” dedi. Yoğun aksanlı sesiyle her sözcüğü bastıra bastıra söylemişti. “Hayatta, özellikle de aşkta, rol yapamazsın.”

Tıpkı çocukken yaptığı gibi kolunu omzuma doladı ve yanağını yanağıma dayadı. “Sen kendin olacaksın,” dedi. “Kalbini asla görmezden gelme. Canını yaksa da, onun sesini dinlemek çok zor veya uygunsuz gibi görünse de.”

İç geçirdim ve yüzümü omzuna gömdüm. “Maxine, bana bunları neden söylüyorsun? Neden şimdi söylüyorsun?”

Zorla gülümsedi ama yüz ifadesinden pişmanlık okunuyordu. “Çünkü ben kalbimin dediğini yapmadım. Keşke yapsaydım.”

Gerard’ın annesi, Grace Godfrey heybetli bir kadındı. Gerard’ı çok yakışıklı gösteren koyu renk gözler ve keskin hatlar, annesinde ürkütücü ve uyumsuz duruyordu. Ama gülümsediğinde keskin hatlar yumuşuyordu. Çocukken annemin Bayan Godfrey gibi olmasını isterdim. Zenginliğine ve konumuna rağmen pratik ve gerçekçiydi. Kadınların, çocuklarının yetiştirilmesini daha çok yardımcıları bıraktığı bir zamanda Bayan Godfrey böyle yapmamıştı. Çocukken çocukları dizlerini yaraladığında anneleri bakıcıyı bir kenara çeker, çocuğun dizini kendisi sarar ve çocuğu nazıkçe öperdi.

Annemin ben ilkokuldayken babama, “Grace Godfrey’nin, bakıcısının işini yapmasına neden müsaade etmediğini anlamıyorum,” diye söylendiğini duymuştum.

O öğleden sonra Godfrey’lerin evinde çimenlikte ailemle birlikte yürürken Grace, her zamanki gibi, buzdan bir heykel taşıyan garsona yardım ediyordu. Heykelde bir ördek ve onu takip eden üç yavrusu vardı. Bunları terastan çimenlikteki bir masaya taşıyorlardı.

Babam arkamdan, “Durun ben size yardım edeyim,” dedi.

Annem, “Grace, dikkatli ol,” dedi. “Belini inciteceksin.”

Bayan Godfrey ördeği bıraktı. Heykel tam düşecekmiş gibi görünürken babam devreye girdi.

“Teşekkürler,” dedi ve anneme döndü. “Merhaba Luellen, Anne. Parti için ne kadar güzel bir gün değil mi?”

Mavi gökyüzüne bakarak, “Evet,” dedim. Gökyüzünde tek bir beyaz, kabarık bulut vardı. Geniş çimenliğe masalar yayılmıştı. Lila rengi masa örtülerinin üstündeki vazolarda beşer tane mor ortanca vardı. “Burası...” derken durdum. Bana karşı, Gerard’a, evliliğimize karşı bu sevgi gösterileri beni aniden duygulandırmıştı. “Burası çok güzel olmuş.”

Bayan Godfrey, “Beğenmene çok sevindim,” dedi. Kolunu koluma doladı. “Gerard terasta seni bekliyor, canım.”

Onu uzaktan görebiliyordum; bir kanepeye uzanmış, babasıyla birlikte sigara içiyordu. Akıllıydı, yakışıklıydı, güçlüydü. Annemin dergilerinin bir sayfasından fırlamış olabilirdi. Beni gördüğünde hemen ayağa kalkıp sigarasını

söndürdü. El sallayarak, “Anne,” dedi. “Hemen geliyorum.”

Elbisemi düzelttim. Maxine’in söyledikleri kulaklarımda çınladı. “Hayatta, özellikle de aşkta, rol filan oynayamazsın.” Ama herkes bir rol oynamıyor muydu? Annem. Babam. Bazı açılardan Kitty. Hatta Maxine bile. Benim neden farklı davranmam bekleniyordu ki?

Dakikalar sonra Gerard’ın kollarının belime dolandığını hissettim. Kulağıma, “Sen,” dedi, “gördüğüm en güzel kadınsın.”

Kızardım. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Böyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Bu elbiseyi nereden aldın? Çok yakışmış.”

“Senin için giydim,” dedim. “Senin beni...”

“Bir dakika, o gelen Ethan Waggoner mı?” Bir adam ve hamile karısı kapıdan girerken oraya doğru baktı. “Sözünü kestiğim için özür dilerim tatlım ama üniversiteden eski bir arkadaşım geldi. Sizi tanıştırayım.”

Öğleden sonra, tanıştırmalar ve nasılsınızlarla o kadar doluydu ki Gerard’ı terasın karşısından el sallaması ve geçerken yanağımdan öpmesi dışında zor gördüm. Nişan partileri hiç nişanlıların iyiliği için yapılmıyordu.

Akşam yemeği zamanı geldiğinde Kitty’ye bakındım ve onu bütün öğleden sonra hiç görmediğimi fark ettim. Bu çok tuhaftı, bu günü haftalar önceden biliyordu. Yemekte Gerard’la benim yanımdaki yeri ilginç bir şekilde boş kalmıştı. Grup gecenin ilk şarkısını, “You Go To My Head”i çalmaya başladığında endişelenmeye başladım.

Dans pistinde salınırken kulağına, “Gerard,” diye

fısıldadım. Ilık gecede binlerce göz üstümüze kilitlenmiş gibi görünüyordu. Onları görmezden gelmeye çalıştım. “Kitty gelmedi. Onun için endişeleniyorum.”

Hiç endişelenmeksizin, “Gecikmiştir,” dedi. “Kitty’yi bilirsin.”

Doğru, Kitty çoğu zaman geç kalırdı. Ama, en yakın arkadaşının nişan partisine beş saat geç kalmazdı. Hayır, bir sorun vardı. Hissediyordum.

Gerard beni dans pistinde mükemmel bir şekilde yönlendirirken başımı onun omzuna dayadım. Gözlerimi kapatıp şarkının sözlerini dinlerken her zamanki gibi beni yönlendirmesine izin verdim.

Aklıma giriyor ve güzel bir nakarat gibi aklımdan çıkmıyorsun... Gerard benim aklıma giriyor muydu?

“Gerard,” diye fısıldadım. “Savaş hiç düşünüyor musun? Orduya katılmayı?”

Geri çekilip bana baktı. “Tatlım, eğer beni askere alacaklarından korkuyorsan korkma. Babam bu işi çoktan halletti.”

Kaşlarımı çattım. Sözcüklerimi dikkatli bir şekilde seçmeye çalışarak, “Yaa,” dedim. “Ama sen hiç endişe etmiyor musun?..”

“Neyden endişe etmiyor muyum?”

Düşüncelerim gözücüyla bahçenin girişinde fark ettiğim bir hareketle bölündü. Birisi el sallıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Dans pistinin ışıkları çevreyi bulanıklaştırmıştı, kim olduğunu anlayabilmek için gözlerimi iyice kısıtım. Kitty. İşte orada, bahçe kapısının arkasında

dikiliyordu. Kapı kilitli miydi? Neden içeri girmiyordu? Bir mendille gözlerini siliyordu. Hayır, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Şarkı bitti ve birçok başka çift dans pistinde bize katıldı. Gerard'a yaklaşıp fısıldadım. "Bu şarkıda otursak sorun olur mu?"

Kafası karışık bir şekilde gülümsedi ama başıyla onayladı. Hemen kapının oraya gittim. Kitty'yi kaldırımda başını dizlerine dayamış bir halde otururken buldum.

"Kitty ne oldu?" Önce yüzünü gördüm. Gözyaşları makyajını yanaklarına doğru dağıtmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Yüzünü tekrar kapatıp, "Çok, çok kötü bir arkadaş olduğumu düşünmüştündür," dedi hıçkırarak.

Saçlarını düzelttim. Bukleleri tokalarla yerlerine yerleştirmeye çalıştım ama yararı yoktu. Bukleleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde karman çormandı. "Tabii ki düşünmedim, canım," dedim. "Sorun ne? Hadi anlat bana."

"Seni böyle beklettiğim için çok özür dilerim, Anne," dedi. "Benim korkunç bir arkadaş olduğumu düşünmüştündür. Öyleyim de. Ben berbat, değersiz bir arkadaşım." Hıçkırıklar devam etti. Elbisemin cebinden temiz bir mendil çıkarıp ona uzattım.

"Sen değersiz bir arkadaş değilsin," dedim. "Sen benim en değerli arkadaşımsın."

Kitty burnunu sildi ve bana kederli gözlerle baktı. Bakışlarında hüüzün olduğu kesindi ama biraz da umutsuzluk vardı. Karşımda önemli bir hamlenin eşiğindeki bir

kadın duruyordu. Kafamı çevirdim.

“Saatler önce geldim,” dedi. “Ama içeri giremedim.”

“Neden giremedin?”

Tekrar burnunu sildi. “Çünkü senin gittiğini görmeye dayanamayacaktım,” dedi.

“Ben bir yere gitmiyorum, Kitty.”

“Hiç de bile,” dedi. “Gidiyorsun. Evleniyorsun. Değişiyorsun. Senin adına mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama tek düşünebildiğim seni kaybediyor olduğum.”

“Ah, Kitty,” dedim. “Beni asla kaybetmeyeceksin!”

Başını salladı. “Kaybedeceğim. Böyle olması gerek zaten. Ben sadece buna alışamadım.” Çitin arkasındaki partiyi gösterdi. “Bu yüzden bu gece partiye katılamadım. Çok özür dilerim, Anne.”

Eline uzandım. Sert bir şekilde, “Hayır,” dedim. “Özür dilemene gerek yok.” Yanağından dökülen bir damla yaş silmek için elbisemin ucunu kullandım.

Biraz dalgın bir şekilde, “Anne,” dedi. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Elini bıraktım. “Neymiş?”

“Bu pek hoşuna gitmeyecek.”

“Olsun, söyle,” dedim. Kendimi duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım.

“Geleceğimle ilgili büyük bir karar verdim,” dedi. Boğazını temizledi. “Sen hayatına devam ediyorsun, ben de devam etmeliyim.”

“Kitty, ne demek istiyorsun?”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Hemşirelik

okuluna yazıldığımız zaman birbirimize verdiğimiz sözü hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Evet. Annelerimiz gibi olmayacağımıza söz vermiştik.”

Karşıya bakarak, “Kesinlikle,” dedi. “Daha farklı, anlamlı bir yaşam istediğimizi söylemiştik.”

Kaşlarımı çattım. “Kitty, Gerard’la evleniyorum diye...”

Hemen, “Hayır,” dedi. “Öyle bir şey kastetmiyorum. Ben diyorum ki benim hayatımda yeteneklerimle bir şeyler yapabileceğimi anladım. Önemli bir şeyler. Bunu bir süredir, savaş söylentilerini duyduğumdan beri düşünüyordum ama bu gece ne yapmam gerektiğini açıkça görebiliyorum.”

Kucağımdaki ellerimi sımsıkı yumruk yaptım.

“Gidiyorum,” dedi. “Uzaklara, Güney Pasifik’e. Savaşa destek olmak için Kara Kuvvetleri’nde hemşire olmaya gidiyorum. Bugün gönüllü kayıt merkezine gittim. Anne, eğitilmiş hemşirelere ihtiyaçları var. Çok çaresizler. Bu, benim için bir fırsat. Değerli bir şeyler yapabilirim.”

Kalbim sıkıştı. Norah’nın mektuplarında adayla ilgili yazdığı hikâyeleri, dokunabilecek kadar yakın görünen yıldızları ve boğucu geceleri, güzelliği ve gizemi, her köşede kol gezen yıkım ve savaş korkusunu hatırladım. Erkekleri. Ben bunların nasıl olacağını ancak hayal etmeye cesaret etsem de Kitty’nin gitme planları yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir taşı tekmeleyip caddeye fırlattım. “Emin misin?”

Usulca, “Evet,” dedi.

İç geçirdim.

Kitty, “Dinle,” dedi. “Sen evleniyorsun. Herkes

evleniyor, okula veya başka bir yere gidiyor. Ben burada oturup her şeyin değişmesini izlemeyeceğim. Değişimin bir parçası olmak istiyorum.”

Evet, ikimiz de değişiyorduk, istesek de istemesek de. Değişime ne kadar yaklaşırsak o kadar acı çekiyorduk. Şimdi burada, değişimin arifesindeyken, kalbimde görmezden gelemeyeceğim bir acı vardı.

Kitty, “Annem bu düşünceden nefret etti tabii ki,” dedi. “Yabani bir adaya, barbarlarla haşır neşir olmaya, askerlerin arasında yaşamaya gidecek olmamdan hiç hoşlanmadı ama umurumda değil. Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil...” Durdu, sesinin tonu daha temkinli bir hal almıştı. “Senin dışında.”

Kitty’yi orada düşünmeye dayanamıyordum ama bunun sebebi “barbarlar” veya erkekler değildi. Gerçi ikincisi beni oldukça endişelendirmişti. Hayır, Kitty’nin buradan bensiz ayrılmasına, kendini dünyanın başka bir tarafına atmasına dayanamazdım.

En sonunda, “Ben Norah’yla yazıyorum,” dedim.

Kitty’nin hoşuna gitmedi ama sonra gözleri parladı. “O da Güney Pasifik’te, değil mi?”

“Evet,” dedim. “Benim de kaydolmamı istiyor.”

Kitty sırtıttı. “O zaman yanlış kızla vakit harcıyor.”

Usulca, “Belki de öyle değildir,” dedim.

Haftalar sonraki düğünü düşündüm. Bütün küçük detaylar kafamdan bir film şeridi gibi geçti. Elbisem, Fransız ipeğinden. Mavi jartiyerim. Süslemeli beş katlı pasta. Bardak altlıkları. Nedime buketleri. Beyaz şakayıklar ve

eflatun rengi güller. Titredim. Yanımda Kitty olmadan nasıl evlenecektim?

Doğruldu ve başımı kendimi onaylarcasına salladım. Sadece, “Ben de seninle geliyorum,” dedim.

Kitty’nin yüzü aydınlandı. “Anne! Hayır, bunu kastediyor olamazsın. Düğün ne olacak? Bir haftadan kısa bir süre içinde gitmemiz gerekecek. Sözleşme de en az dokuz aylık, belki de daha fazla.”

Omuz silktim. “Hemşirelere ihtiyaçları var, değil mi?” Kalbim heyecan, beklenti ve korkuyla çarpıyordu.

Kitty burnunu çekerek başını salladı. “Evet, var,” dedi. “İşe alım görevlisi Pasifik’te işlerin kızıştığını ve hemşireye çok ihtiyaç duyduklarını söyledi.”

Gülümsedim. “Hayatının yolculuğuna tek başına çıkmaya müsaade etsem nasıl bir arkadaş olurum?”

Kitty kollarını bana doladı. Bir sonraki şarkı boyunca kaldırımın üstünde birbirimize sarılmış vaziyette oturduk. Diğer şarkıda da. Partiden gelen müzik, sanki başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Bazı açılardan öyleydi de. Kırpılmış defne ağaçlarından çitler belirsizlikle kesinliği birbirinden ayırıyordu.

Kitty, “Gerard beni asla affetmeyecek,” dedi. “Düğün arifesinde nişanlısını çalışıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Saçmalama. Beni zorla götürmüyorsun ki. Ben istediğim için gidiyorum.”

Omzumun üstünden arkamızdaki partiye baktım. Kararımın bazı sonuçları olacaktı, bunu biliyordum. Annem kendinden geçecekti. Babam uyarılarda

bulunacaktı. Gerard... Gerard. İç geçirdim. Bunu kaldırmayacaktı. Kendisi evde rahat rahat otururken nişanlısının savaşa gitmesini kabullenemeyecekti. Üzülecekti de. Beni de en çok endişelendiren buydu. Ama bunu düşünemedim, şimdi olmazdı. Eğer beni seviyorsa, beni gerçekten seviyorsa beklerdi. Beklemiyorsa da bu meseleyle iş o noktaya geldiğinde ilgilenirdim.

Dakikalar geçtikçe kararımın güçlendiğini hissettim. Kitty'yle Güney Pasifik'e gitmem gerekiyordu. Tam olarak neden, bilmiyordum. Ama bir şey kesindi: Bu yeni macerada, sadece bir rol oynuyor olmayacaktım.

3.Bölüm

Kitty dirseğini yan tarafıma saplayınca ağırlaşmış gözkapaklarımı inleyerek kaldırdım. Keyifle ciyaklayarak, “Pencerenden dışarı bak,” dedi. “Geldik sayılır!”

Gemiyle geldiğimiz adadan kuzeye doğru giden uçağa binmiştik ve kırk beş dakikadır yoldaydık. Deniz yolculuğunda dört gün boyunca beni deniz tutmuştu ve tekrar karaya basmayı iple çekmiştim. Küçük uçağın kabininde etrafıma göz gezdirdim, o kadar gri ve mekanikti ki. Tam erkeklere göre bir yerdi. Ama kokpitteki pilotlar ve uzun bir sağlık izninden dönen, yeni ütülenmiş üniformasıyla kıvılcılsarı saçlı uzun boylu bir asker dışında uçak hemşirelerle doluydu.

Kitty, elini kalbine koyarak, “Bak!” dedi. “Bundan daha güzel bir şey gördün mü hiç?”

Daha iyi görebilmek için Kitty’nin üzerinden küçük pencereye doğru eğildim. Aşağıdaki manzarayı görünce nefesim kesildi; bembeyaz kumların yanında masmavi sular ve yemyeşil, zümrüt yeşili tepeler vardı. Bu görüntünün

nefesimi keseceğini hiç tahmin etmemiştim. Açıkçası çok bir şey beklememiştim. Şu anda Amerika'ya giden bir gemide olan Norah, adanın çekiciliğinden bahsetmişti ama gazetelerdeki haberler farklı şeyler söylüyordu. Dayanılmaz tropikal sıcağa ve tüm pislige rağmen askerlerin sinekli bataklıklarda savaştığı bu yer, "tam bir cehennem" olarak tanımlanıyordu. Ama pencereden görünen manzara bu tanıma hiç uymuyordu. Hayır, bu ada başka bir şeydi, bambaşka bir şey.

Düşüncelerim Gerard'a ve ben ayrılırken yüzünde oluşan ifadeye kaydı. Üzgündü, güvensizdi, biraz da korkmuştu. Ona partiden sonra gideceğimi söylediğimde harikaydı. Ama gözlerinde endişe de vardı.

Tabii ki beni vazgeçirmeye çalışmıştı ama en sonunda elimi sıkıp zor da olsa gülümsemişti. "Döndüğünde seni bekliyor olacağım. Hiçbir şey değişmeyecek," demişti.

Gitmeden önce uzun uzun konuşup düşünüy bir sene ertelemeye karar vermiştik. Annem bu haberi duyunca yıkılmış, ağlamak için odasına koşmuştu. Babamın ne düşündüğünü anlamak biraz daha zordu. Godfrey'lerdeki partiden sonra, akşam yemeğine kadar beklemiştim. Çalışma odasında viski içiyordu. Konuşunca alnında ter damlaları birikmişti. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, çocuğum?"

"Eminim," dedim. "Böyle yapmam gerektiğini söylemekten başka yapabileceğim bir açıklama yok."

Başıyla onayladı. Sonra bir sigara yaktı, dumanı açık pencereye doğru üfledi. Gözleri parlıyordu. "Keşke sendeki cesaret bende de olsaydı."

"Baba..."

Aniden, “Neyse,” dedi. Sigarasıyla beraber havadaki duygusallığı da küllükte söndürdü. “Akşam yemeğini kaçırmayalım. Maxine bu akşam *croque monsieur* yapıyor.” Ama babam o gece ağzına ancak bir lokma koyabilmişti.

Elbisemi düzelttim. Kitty’nin elbisesi bu kadar düzgün ve ütülü dururken benimki nasıl bu kadar kırıkmıştı? Kaşlarımı çattım. Buraya gelerek hata mı etmiştim? Kollarımı kucağımda kavuşturdum ve aşağıdaki manzaraya baktım. Yılın büyük bir çoğunluğunda burası benim yeni evim olacaktı.

Adada bizim amirimiz olacak sorumlu hemşiremiz Constance Hildebrand uçağın ön tarafında ayağa kalktı ve genç hemşire grubuna sert bir şekilde baktı. Kır saçları hemşire kepinin altında sımsıkı duruyordu. Saçlarını öyle sıkı toplamıştı ki canı yanıyormuş gibi görünüyordu. “Adaya neredeyse vardık,” dedi. Uçağın içi çok gürültülüydü. Bağırarak konuşsa da söylediklerini tam olarak anlayabilmek için dudaklarını okumam gerekiyordu. “Güzelliğine aldanmayın, burası lüks bir yer değil,” diye devam etti. “Hayal ettiğinizden daha çok çalışmak ve ter dökmek zorunda kalacaksınız. Sıcak çok zorludur. Nem boğucudur. Eğer sinekler sizi bitirmezse yerliler bitirecek. Kıyıya yakın olanlar dost canlısıdır ama kıyidan daha içlere doğru gitmeye kalkmayın. Yamyam koloniler kıyidan pek de uzakta değiller.”

Etrafımdaki diğer kadınlara baktım. Gözlerini kocaman açmış, korkuyla dolmuşlardı. Hemşire Hildebrand boğazını temizledi. “Yorulduğunuzu biliyorum ama yapılacak

işler var,” dedi. “Kalacağınız yeri bulacak ve yıkanacaksınız. Saat ikide revirde görüşeceğiz. Küçük bir uyarı: Adada gelmenizi bekleyen bir sürü erkek olacak, çok uzun zamandır yerliler dışında kadın görmemiş erkekler.” Vurgulamak için başını iki yana sallayarak, “Erkeklerle göz teması kurmayın,” dedi. “Beyefendi gibi davranmaları gerekiyor.”

Önümüzdeki sırada oturan kızlardan birisi pudrasını çıkardı, burnunu pudraladı ve dudaklarındaki kırmızı rujunu tazeledi.

Kitty sırtarak bana doğru eğildi. “Adada iki bin erkek var,” diye fısıldadı. “Bizse kırk beş kişiyiz.”

Kitty’ye kaşlarımı çattım. Benim tek düşünebildiğim Hemşire Hildebrand’ın ürpertici uyarılarıyken onun zihni nasıl erkeklere kayabiliyordu? “Sence gerçekten de yamyamlar var mı?”

Kitty kendinden emin bir şekilde, “Yok canım,” dedi. “Bizi korkutmaya çalışıyor sadece.”

Kendime moral vermek ister gibi, “Ayrıca Norah mektuplarında sineklerden filan bahsetmiyordu,” diye ekledim.

Kitty onaylarcasına başını salladı. “Jillian’ın kız kardeşi Meredith Lewis de bu yakınlarda başka bir adada. İlk birliklerle beraber geldi ve yamyam hikâyelerinin uydurma olduğunu söyledi.”

Ama Kitty’nin söyledikleri beni rahatlatmak yerine kalbime bir şarapnel gibi saplandı. Meredith Lewis lisede Gerard’ın sınıfındaydı. Yılıktaki fotoğrafta Gerard’ın yanında durmuştu. Aklıma gelince evi özledim. Kalbim belirsizlikle doldu ama uçak titreyip sarsılırken düşüncelerim sessizleşti.

Küt diye yere inip okyanusa tehlikeli derecede yakın gibi görünen bir pistte ilerlerken Kitty'yle el eleydik. Bir an için, hızlanan bir torpil gibi karşımızdaki devasa suya dalmamız çok olası göründü. Sessizce dua etmeye başladım.

Birkaç dakika sonra diğer kadınlar gibi uçaktan çıkmak için sıraya girdiğimde, "İşte başlıyor," diye mırıldandım.

Arkamda, Kitty'nin, elini omzuma koyduğunu hissettim. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Pişman olmayacaksın, söz veriyorum."

Merdivenlerden teker teker uçuş pistine indik. Ilık ve nemli meltem yüzüme vuruyordu. Derin bir nefes aldığım da ciğerlerimdeki buharı neredeyse hissedebildim. Sağımızda, uçaktan inmeden önce burnunu pudralayan hemşirenin yüzü şu anda yapış yapış ve parlak görünüyordu. Bir ter damlası yanağından aşağı süzüldü. Çantamdaki pudrayı çıkarmak istiyordum ama vazgeçtim. Nasıl görüldüğümün burada bir önemi yoktu. Ben nişanlıydım.

Piste baktığımda Hemşire Hildebrand'ın haklı olduğunu gördüm. En azından erkekler konusunda. Bir sürü koyu yeşil üniforma, eşek arıları gibi üşüşmüştü. Cesur olanlar ıslık çaldı, diğerleri arkalarındaki kamyonetlere yaslanarak sigara yakıp sadece onları izlediler.

Kitty, "Sanırsın daha önce hiç kadın görmediler," diye fısıldadı. Kalabalığın önünde göğsünü şişirip bize cesurca gülümseyen bir askere gözlerini kırıştıtararak baktı. Olması gerekenden daha yüksek sesle, "Tatlı çocukmuş," dedi.

Hemşire Hildebrand bize döndü. "Hanımlar, sizlere Albay Donahue'yu takdim edeyim," dedi. Üniformasında

en az bir düzine madalya ve rozet olan adama döndü. Adam pistte ilerledikçe, askerler düzene giriyordu. Kalabalığa bir sessizlik çöktü, adam yaklaşırken hemşireler büyülenmiş bir şekilde onu izledi. Albay yaklaşık kırk yaşındaydı, belki biraz daha yaşlı olabilirdi. Yanık teni, kırılmış koyu renk saçları ve delici gözleri vardı. Üniformasıyla kudretli, hatta biraz korkutucu görünüyordu.

Şapkasına hafifçe vurarak, "Hemşire Hildebrand, hanımlar," dedi. "Bora Bora'ya hoş geldiniz. Bu hizmetiniz için minnettarız. Çalışmalarınızın ben dâhil bu adada kalan bütün erkekler tarafından yürekten bir teşekkürle taçlandırılacağına emin olabilirsiniz." Erkeklerle döndü ve, "Rahat," diye bağırdı. Erkekler bir alkış patlattılar.

Kitty, bakışlarını albaydan ayırmadan, "Ne harika bir adam," diye fısıldadı.

Omuz silktim. Hava daha da sıcaktı sanki, güneş bizi adaya ilk adım attığımızda fark etmediğim kadar yoğun bir şekilde etkiliyordu. Kaldırımdan yansıyor, sıcaklığı bizi sarıyordu. Kitty'nin vücudu yanımda ağır ağır sallanıyordu. İlk başta yakındaki bir cipten çalan Ella Fitzgerald plağına uyum sağlayarak hareket ettiğini düşündüm ama ona dönünce yanaklarının bembeyaz olduğunu, kollarının iki yanına sarktığını gördüm. Eline uzanarak, "Kitty," dedim. "İyi misin?"

Gözleri kayarken bacakları vücudunun altında bükülüverdi. Onu düşmeden yakalayabildim ama adaya göre fazla düzgün elbiselerle dolu olan çantası esas kurtarıcısıydı. Çanta, başının altına destek olup sert asfalta çarpmasını engellemiştii.

Sıcak beton pistte başı kucağımda iki büküm yatıyordu.

“Kitty!” diye çığlık attım, içgüdüsel olarak mavi elbisesinin eteklerini bacaklarını örtecek şekilde aşağı çekiştirirken.

Hemşire Hildebrand, başımıza üşüşen kadınları yararak, “Amonyak tuzu!” diye bağırdı. Yeşil cam bir şişe çıkartıp Kitty’nin burnunun altına tuttu. Duygusuz bir şekilde, “Başına güneş geçti,” dedi. “Zamanla alışacak.”

Albay Donahue, Hemşire Hildebrand’ın yanına geldi. Uçağın yanındaki bir adama, “Ona bir sedye getirin!” diye bağırdı. “Çabuk olun.”

Hemşire Hildebrand, “Albay Donahue,” dedi, “basit bir güneş çarpması. Yakında iyileşecek.”

Adam, Kitty’ye sahiplenici bir tavırla baktı. “Yine de rahat olduğundan emin olmak istiyorum.”

Hemşire Hildebrand, “Nasıl isterseniz,” diye cevap verdi.

Biraz sonra ellerinde bir sedyeyle iki adam geldi, bilinci açılan ama hâlâ halsiz durumdaki Kitty’yi sedyeye kaldırdılar.

Kitty bana dönerek, “Anne,” dedi. “Ne oldu?”

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Albay Donahue yanına geldi. Sırılarak, “Bu tropikal yerde her zaman en güzeller bayılır,” dedi.

Ben ses tonunu hiç beğenmemiştim ama Kitty sırtıttı. “Ne kadar utanç verici. Uzun süredir mi baygındım?”

Albay buna karşılık gülümsedi. Etrafımızda öyle bir kalabalık vardı ki kimseyi göremiyordum. “Bu gece gelişiniz onuruna bir dans gecesi düzenlediğimiz haberini kaçırarak

kadar bir süre sadece,” dedi. Bunu sanki dans sadece Kitty için düzenlenmiş gibi söylemişti.

Kitty fazla cilveli olan bir tavırla gülümsedi. Güçsüz bir sesle, “Dans mı?” dedi.

“Evet,” dedi Albay Donahue. “Dans.” Kalabalığa döndü. “Söylediklerimi duydunuz, bu akşam saat sekizde.”

Kitty gülümsemesini bastıramıyordu. “Teşekkürler,” dedi.

Albay, nazikçe, “Benim için zevktir,” dedi. “Sizden bir iyilik isteyeceğim.”

Kitty, sırtıtmaya devam ederek, “Tabii ki,” dedi.

“Bana bir dans ayırın.”

Adamlar onu kalabalığın arasında götürürken Kitty hül-yalı bir şekilde, “Seve seve,” dedi.

Kitty her zaman nasıl bir giriş yapacağını bilirdi.

Kalabalığın geri kalanı hareketlenmeye başladı. Kendi bavuluma ve Kitty’nin devasa çantasına bakarak inledim. Erkekler dağılmıştı. İki bavulu taşımak da bana kalmıştı.

Arkamdaki bir kadın, “Buna inanabiliyor musun?” dedi. Döndüm ve yeni hemşirelerden birini gördüm. Yumuşak kestane rengi bukleleri Life dergisindeki Rita Hayworth’ün buklelerine benziyordu. Ama benzerlik burada bitiyordu.

Ne söylediğini anlamayarak, “Pardon?” dedim.

Sırtarak, “Arkadaşın albayın dikkatini çekmek için iyi numara yaptı,” dedi. Elbisesinin üst düğmesinden bir parça dantel görünüyordu. Bunun kasti olup olmadığını merak ettim.

Bir an sonra parlak koyu renk saçları ve uysal bir

gölümsemesi olan başka bir hemşire, yüzünde bir onay ifadesiyle arkadaşının yanında belirdi.

“Ah, hayır,” dedim. “Kitty’nin bilerek bayıldığını ima etmiyorsunuz herhalde?”

Kestane rengi saçlı, bu ikilinin lideri olduğu açıkça belli olan hemşire, “Tam olarak bunu söylüyorum,” dedi. “Böyle şeyler kendiliğinden olmaz. Numara yaptı.”

İtiraz ederek, “Kesinlikle numara yapmadı,” dedim. “Bana sorarsan onu kıskanıyorsunuz.”

Koyu renk saçları olan hemşirenin nefesi kesildi ama diğeri kendinden emin bir şekilde omuz silkti. “Bir gün bize teşekkür edeceksin,” dedi.

Şüphesiz, “Ne için?” dedim.

“Küçük arkadaşının neler yapabileceği konusunda seni uyardığımız için. Ben olsam ona güvenmezdim. Onu erkekimden uzak tutardım.”

Başımı iki yana sallayıp yürümeye devam ettim. Birbirinden ağır iki çantayla ne kadar hızlı yürünürse o kadar hızlı yürümeye çalışıyordum.

Kestane rengi saçları olan hemşire, “Ne kadar kabayız,” dedi. Ama beklediğim özür gelmedi. “Kendimi tanıtmayı unutuyordum az daha. Ben Stella,” dedi. Yanındaki esmer kıızı göstererek, “Bu da Liz,” diye ekledi.

Duymazdan gelerek yürümeye devam ettim.

“Peki sen?”

“Anne,” diye tersledim, arkamı dönmeden dümdüz yürüyerek.

Hemşire kışlasındaki odalarımız basitti, en iyimser ifadeyle yetersizdi. Kabaca kurulmuş iki yatak, bir masa ve

ikimizin paylaşacağı bir gardırop vardı. Sıcak güneşten soluk sarı renge dönen ince keten perdeler ışığı veya erkeklerin bakışlarını engellemek için yetersiz görünüyordu. Kitty'yi yataklardan birinin başında duvara çivi çakarken buldum. Başını hafif yana eğerek, "Burası fotoğraf asmak için nasıl?" diye sordu. "Annemle babamın fotoğrafını asayım diyorum."

Çantasını pat diye yere koydum ve alnımı sildim. İlgisiz bir sesle, "Bence iyi," dedim. "Görüyorum ki daha iyisin."

"Evet, teşekkürler, canım," dedi. "Seni kalabalığın içinde öylece bıraktığım için kendimi çok kötü hissettim. Ama Albay Donahue çok ısrar etti."

Albayın adını duymaktan bıkmaya başlamıştım ama belli etmemeye çalıştım. "İyi olduğuna sevindim."

Kitty ikinci kattaki odamız hakkında cıvıl cıvıl konuşuyor, odayı nasıl düzenleyebileceğimizden bahsedip duruyordu. Yedek çarşaflardan süper perde olur diye mırıldandı. Bir yerlerden kesinlikle bir sehpa bulmamız gerekiyordu. Kesinlikle. Duvarlar sevimli, rahatlatıcı bir renge boyanmamış mıydı? Evet, hastane beji. Çok rahatlatıcı.

Ama bana göre oda fazla rutubetli ve tuhaftı. Lacivert beyaz çizgili döşekler çıplak ve lekeliydi. Eski püskü çarşaf yığınları katlanıp düzenli bir şekilde üst üste dizilmişti. İşte o zaman kendimi çocuk gibi hissetsem de Maxine'in yanımında olmasını çok istedim. Maxine burada olsaydı hemen işleri ele alır, yatakları yapıp ikimize de birer çay koyardı.

Ama artık tek başımaydım.

"Anne, bu gece bir dans olacağına inanabiliyor musun?"

Dans! Albay Donahue benimle dans etmek istiyor!”

İşte yine aynı isim. Bu isim beni neden bu kadar etkiliyordu? Adamın niyetine güvenmiyor muydum yoksa duygularımı yanlış mı yorumluyordum? Stella ve Liz’in pistte ne söylediğini hatırladım. Kitty’yi kıskanmışlardı. Ben de aynı kıskançlığı yaşıyor olamazdım.

Kitty’nin erkeklere karşı benim hiç sahip olmadığım bir tavrı vardı. Gerard’ı düşündüm ve nişan yüzüğümü sıcaktan şişen parmağımda döndürdüm.

Neşeli konuşmaya çalışarak, “Evet, harika olacak, değil mi?” dedim.

Kitty, bavuluna koşarak, “Sarı elbisemi giyeceğim,” dedi. Sarı ona çok yakışıyordu, özellikle onaylamam için bana gösterdiği elbiseyle harika görünüyordu. Onu bu elbiseyle beş altı sefer görmüştüm. Son seferinde Bay Gelfman’ın kolları bu elbiseye sımsıkı dolanmıştı. Seattle’dan ayrıldığımızda o adam için çok üzülmüştü ama şimdi burası hafızasını silmiş gibi görünüyordu. Ben kendi hafızamı korumalıyım.

Kitty elbiseyi vücuduna bastırarak aynaya baktı. Elbisenin kırıxıklıklarını düzeltti ama adadaki nem, kırıxıklıkları kısa sürede silecekti zaten. “Bilemiyorum,” dedi. “Belki de mavi olanı giysem daha iyi olur. Geçen baharda Frederick and Nelson’dan aldığımızı. Sanırım o biraz daha kapalı.”

Liz ve Stella’yı düşünerek başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. Kendime, onu kıskanmadığımı, Kitty’nin en yakın arkadaşı olduğumu kanıtlamaya kararlıyım.

Bu yüzden onun peşinden buraya kadar geldim, diye hatırlattım kendime. “Sarı olanı giy. Onunla mükemmel görünüyorsun.”

Kitty danstaki en güzel kız olacaktı. Hayatının en güzel zamanını yaşayacaktı. Ben de onun adına mutlu olacaktım.

Revir, giriş kapısının üzerine kırmızı bir haç çizilmiş olan beyaz bir binaydı. Sabun, ipeka ve biraz da alkol kokuyordu. O öğleden sonra en son gelenler olarak Kitty ve ben, Hemşire Hildebrand’ın bir hemşirenin kolunda yara bakımını göstermesini izleyen gruba katıldık. Bandajlar saat yönünün tersine, fazla sıkı olmamak kaydıyla ama kanamayı durduracak kadar da sıkı bir şekilde sarılmalıydı. “Yaranın hava alması gerek,” dedi. “Çok fazla veya çok az havada enfeksiyon kapar.” Durdu, pencereden uzak tepelelere baktı. “Özellikle de bu lanet yerde.”

Dersin geri kalanını bandajları sıkı küçük demetler haline getirip uçaktan indirdiğimiz kasalara koymakla geçirdik. İleride saracakları yaraları düşünmemeye çalışarak büyük keten parçalarını masaya yaydım. Kitty bir ucu aldı, ben diğer ucu. Bir saat sonra parmaklarım ağrımaya başlamıştı.

Söyleyecek çok şeyimiz olsa da Hemşire Hildebrand’dan korkumuza sessizce çalıştık. Ama yemekhanedeki bir meseleyle ilgilenmek için çıkınca herkes konuşmaya başladı.

Sol tarafımızdaki bir kadın, “Şu Hemşire Hildebrand çetin ceviz,” dedi. Kitty ve benden birkaç yaş büyüktü. Kızıl saçları, çilli bir burnu ve büyük, dost canlısı gözleri vardı. Gülümsemesi, dudaklarını büzerek saklamaya çalıştığı ama

başaramadığı çarpık dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Ona katılarak, “Öyle,” dedim. “Anlamıyorum. Buradan bu kadar nefret ediyorsa neden gönüllü olmuş?”

“Burada bir geçmişi var,” dedi.

“Nasıl yani ‘geçmiş’?”

“Tek bildiğim bir hemşirenin söyledikleri.” Sesini alçalttı. “O daha önce de buradaymış, uzun zaman önce. Ve kötü bir şey olmuş.”

“Ne olmuş?”

“Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir tür skandal.”

Kitty, “Kadının suçlu olduğunu ima ediyor olamazsın!” diye bağırdı.

Kadın omuz silkti. “Kim bilir? Ama ben Hemşire Hildebrand’ın kötü tarafına denk gelmek istemem,” dedi. Kitty ve beni başıyla selamlayarak, “Ben Mary,” diye devam etti.

“Ben Anne.”

“Ben de Kitty.”

Mary bir bandaj rulosunu daha masadaki kasaya sıkıştırdı. “Sizi buraya ne getirdi?”

Kitty ağzını açtı ama ben önce davrandım. Sadece, “Ülkemize hizmet etme isteği,” dedim.

Mary sıırttı. “Hepimiz böyle söylemiyor muyuz? Hayır, gerçekten neden buradasınız? Hepimiz bir şeylerden kaçıyoruz veya bir şey arıyoruz. Sizin hikâyeniz ne?” Nişan yüzüğüme baktı. Belki de sebebi yüzüğü çekiştirip durmamdı.

Ama bu sefer Kitty benden önce davranarak cevap verdi.

“Anne nişanlıydı,” diye başladı ama ben sözünü kestim.

“Nişanlı,” diye düzelttim.

“Evet, nişanlı ama benimle buraya gelebilmek için düğünü erteledi.” Kitty bundan ne kadar memnun olduğunu göstermek için omzunu benimkine sürttü. “Ben de ülkeden ayrılmadan önce büyük bir duygusal çıkmazdaydım. Bir kaçışa ihtiyacım olduğunu düşündüm.”

Mary, “Ben de,” dedi. Yüzüksüz sol elini gösterdi. “Nişanlım nişanı attı. Bir gün geldi ve bana beni sevmediğini söyledi. Bir dakika, tam olarak ne demişti?” Anılarını gözden geçirir gibi tavana baktı. “Evet,” dedi. “Dedi ki ‘Tatlım, seni seviyorum ama sana âşık değilim.’ Bu yetmezmiş gibi en yakın arkadaşım ile evleneceğini söyledi. Belli ki aylardır görüşüyorlarmış. Dürüst olacağım kızlar, bu olay beni tımarhaneye gönderiyordu az daha. Bir sonraki hamlemi düşünecek hale gelince oradan ayrılmam gerektiğini anladım. Bu acıyı hissetmemek için dünyanın öbür ucuna gitmek istedim. Düğünümüz sonbaharda San Francisco’daki Cartwright Otel’de olacaktı.” Ellerine bakıp iç geçirdi. “Muazzam olacaktı.”

“Çok üzüldüm,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi. “Artık bunlardan bahsetmek beni üzmüyor pek.” Başka bir bandaj rulosu sarmaya başladı. “Paris’e taşınacaktık,” diye devam etti. “Yurtdışı hizmetine katılacaktı, daha doğrusu katılıyor.” Başını dalgın bir şekilde iki yana salladı. “Edward’a asla âşık olmamalıydım. Annem haklıydı. Benim için fazla yakışıklıydı.” Omuz silk-ti. Gözlerindeki kırgınlığın yerini pratikliği aldı. “Ve işte

buradayım. Peki sen?” Bana baktı. “Evleneceğin adamı seviyor musun?”

Planladığımdan daha savunmacı bir tavırla, “Tabii ki seviyorum,” dedim.

“O zaman neden buradasın da onun yanında değilsin?”

Neden buradayım da onun yanında değilim? Cevabı gerçekten bu kadar basit miydi? Soruyu bir an için düşündüm. Kitty gibi benim de aradığım macera mıydı? Maxine’in sözünü dinliyor ve kaderimi bağlamadan önce kendime bir şeyler ya da aman Tanrım, birini bekleme şansını mı veriyordum? Başımı iki yana salladım ve aklımdan bu düşüncüyü kovdum. Hayır, ben Kitty için buradaydım. Evet, hepsi bu kadar basitti.

Kitty’nin elini sıkarak, “Çünkü arkadaşımın bana ihtiyacı vardı,” dedim.

Mary, “Ne tatlı,” dedi. “Birlikte olduğunuz için çok şanslısınız. Benim böyle bir arkadaşım yok.”

Her zaman cömert ruhlu olan Kitty, Mary’ye sıcak bir tavırla gülümsedi. “Biz senin arkadaşların olabiliriz.”

Mary’nin çekici gülümsemesi kusurlu dişlerini gözler önüne serdi. Kasanın içine bir rulo daha koyarken, “Bunu çok isterim,” dedi. En az yüz bandaj yaptık. Küçük bir işti belki ama yaptıklarımızla gurur duymuştum. Bora Boradaki ilk günümüzde bir dünya bandaj. Bir şeyler yapıyorduk. Gerçekten yaşıyorduk.

Yemekhane, sıra sıra dizilmiş uzun masaları olan basit bir binaydı, hemşirelerin onlara ayrılmış iki masası vardı.

Hemşire Hildebrand erkeklerle birlikte yemeyeceğimizi söylemişti. Öyle olsa bile, erkeklerin her hareketinin farkındaydık, onlar da bizim her hareketimizin farkındaydı. Konserve et ve fasulye yerken bakışlarını bize dikmişlerdi.

Mary, "Bu yiyecekler berbat," dedi. Çatalını yeşil fasulyeye batırıp ışığa doğru kaldırdı. "Baksana, bu şey taşlaşmış."

Kitty, her zamanki iyimserliğiyle gülümseyerek, "Eve incecik döneceğiz," dedi.

Stella ve Liz karşımızda oturuyorlardı ama o gün Kitty hakkında yaptıkları yorumlar nedeniyle onları görmezden geldim. Stella, üç adamın oturduğu köşedeki masayı göstererek dramatik bir tavırla, "Vay be," dedi. "Şunlara bak!"

Benim kinimden habersiz olan Mary ve Kitty, konunun ne olduğunu görmek için döndüler. Kitty, ona katılarak, "Clark Gable'a benziyor," dedi. "Kim olduğunu merak ettim?"

Stella, "Adı Elliot," dedi. "Bugün çantamı taşıyan onbaşı bizi tanıştırdı. Rüya gibi, değil mi?"

Mary başıyla onayladı. "Evet, öyle," dedi. Etinden bir ısırık alıp zorla yuttu.

Stella, "Ama çok kötü bir şey var," dedi. "Diyorlar ki memleketinde bir kadına âşık olmuş. Evli bir kadına."

Hepimizin gözleri kocaman oldu.

Başını iki yana sallayarak, "Burada istediği kadını seçebilirdi," dedi. "Ama diyorlar ki iznini odasında günlüğüne onunla ilgili yazılar yazarak geçiriyormuş."

Kitty, hülyalı bir şekilde, "Ne romantik," dedi.

Başımla onayladım. “Bir kadını bu kadar çok seven bir adam nadiren bulunur.”

Stella, “Ya da ne aptalca,” dedi. Ben tabağımı didiklerken o Elliot’ın dikkatini çekme planı hakkında konuşup durdu.

Elliot’ın oturduğu masaya bir kez daha baktım. Clark Gable’a gerçekten benziyordu. Koyu renk gözleri ve gür, önleri dalgalı siyah saçlarıyla yakışıklıydı. Ama bakışlarım onun sol tarafında oturan başka birine kaydı. Bu adam uzundu ama o kadar yapılı değildi. Saçları daha açık renkti ve daha azdı. Yanık teninde çiller vardı. Sol eliyle yemeğini yerken sağ elinde dalıp gittiği kitabını tutuyordu. Sayfayı çevirirken kafasını kaldırdı. Göz göze geldik ve dudakları hemen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hemen kafamı eğdim. Bana ne olmuştu böyle? Genel ahlak kurallarına uymadığım için hemen pişman olmuşum.

Konserveden aldığım bir parçayı yutmaya çalışırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Boğazımdaki öğürme refleksini bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Stella bu bakışmayı görmüştü. Hemen alay eder gibi bana baktı ama soğukkanlılığımı geri kazanmak isteyerek kafamı çevirdim.

Bu tropik yerde geceler, sinekler olsa da gündüzlerden daha iyiydi. Güneşten uzak kalmak havayı daha çekilir kılıyordu. Denizden esen serin meltem de vardı. Ayrıca yıldızlar, ışık saçan yıldızlar o kadar yakındı ki sanki uzanıp bir tanesini gökyüzünden alabilirdiniz.

Akşam şenliklerine katılmak için kampın merkezine

giden taş patika boyunca Kitty'yle kol kola yürüdük. O sarı elbisesini giymişti, ben de kırmızı elbisemi giymiştim. Kitty daha cesur bir şeyler giymemde ısrar edince son dakikada söylediğini yapmışım.

Uzun bir yürüyüş değildi, şehirde beş sokağa eşdeğer olabilirdi ancak topuklu ayakkabılarla yürüyünce bana çok uzun gelmişti. Revirin önünden geçerken içeride bir ışık yandığını fark ettik. Hemşire Hildebrand içeride miydi? Oradan hızlıca geçtik. Erkeklerin kışlarına yaklaştığımızda dışarıda sigara içen erkeklerin ısıklarını duymazdan geldik.

Güvenli bir mesafe kadar uzaklaştıktan sonra Kitty kolumu çekti. “Bak,” dedi, nefes kesici çiçekleri olan büyük, yeşil bir bitkiyi göstererek.

“Çok güzeller,” dedim. “Bu çiçeğin adı ne?”

Yeşillikten kırmızı bir çiçek aldı. “Amber çiçeği,” dedi. Çiçeği sağ kulağının arkasına taktı. Sonra bir çiçek de bana uzattı. “Fransız Polinezyası’nda gönlünü birine kaptırmışsan çiçeği sol kulağına takarsın,” dedi. “Kalbin boşsa sağ kulağına takarsın.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Kitty sırtıttı. “Biliyorum işte.”

Ellerimdeki muhteşem çiçeğe baktım; kıvrımlı yaprakları, kırmızının mükemmel bir tonundaydı. “O zaman ben sol kulağıma takayım,” dedim ve çiçeği kulağıma taktım.

Kitty, uzaktaki yeni kurulmuş dans pistini göstererek, “Ne tatlı,” dedi. “Süsleme ışıkları.”

Küçük süsleme ışıklarını taşıyan ipler, palmiye

yapraklarından yapılmış çatılara çapraz gelecek şekilde asılmıştı. Kenarda toplanmış askerler bir grup hemşire çimenlikten geçerken kendi aralarında fısıldaşıp duruyordu. Beş müzisyen sahneye çıkıp enstrümanlarını akort etmeye başladı. Bu sırada sunucu eline bir mikrofon aldı.

Sunucu, “Küçük adamıza gelen hemşirelere hoş geldiniz demek istiyorum,” dedi. “Hadi onlara güzel zaman geçir-telim beyler.”

Grup çalmaya başlamadan önce bir alkış ve tezahürat oldu. Sonra bir an kimse hareket etmedi. Kitty, “Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı. Nefesi omzumu gıdıklamıştı.

“Hiçbir şey yapma,” dedim. Keşke kitabımla odada kal-saydım diye düşünüyordum.

Stella ve Liz, birkaç adım ileri çıktılar. Onları iki adam takip etti. Her biri birbirinden cesurdu. Güneyli aksanı olan ve kasıntı kasıntı yürüyen, Stella’ya, “Bu dansı bana lütfeder misin?” diye sordu. Diğeri de Liz’e yaklaştı. İki ka-dın da kabul ettiler.

Kitty’ye, “Şunlara baksana,” dedim. “Çok hızlılar.”

Kitty’nin dikkati beni duyamayacak kadar dağılmıştı. Kimi aradığını biliyordum. Ama birden bir adam bize, daha doğrusu Kitty’ye yaklaştı. Onu sabah uçak pistinde görmüştük. Abartılı bir şekilde selam vererek, “Çiçeğini gördüm,” dedi. Erkekler Kitty’nin yanında tuhaf şeyler yapardı. Elini ona uzatarak, “Ben Lance,” dedi. Kitty de elini uzattı ve adamın, eline bir öpücük kondurmasına izin verdi.

Gözlerimi devirdim. Adam uzun ve atletikti. Kahverengi

tonda saçları, keskin hatları ve ona güvenmeme engel olan rahat bir gülümsemesi vardı.

Belli ki Kitty'nin gururu okşanmıştı. "Ben Kitty," dedi.

Lance sırtıttı. "Dans etmek ister misin?"

Kitty başıyla onaylayınca adam onu dans pistine götürdü. Ben de kenarda tek başıma kaldım. Müziğin ritmiyle ayağımı yere vurmaya başladım. Böylesi bir yere göre güzel bir gruptu. Klarnetten "A String of Pearls" şarkısını duyunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Glen Miller'ı en son Godfrey'lerin bahçesinde dinlemiştim. Nişan partimizde. Birdenbire kendimi yalnız hissederek iç geçirdim. Yersiz yurtsuz hissetmişim. Tuhaf hissetmişim. Elbisemi çekiştirdim. Saçımdaki asi bir tokayı çıkarıp tekrar yerine taktım. Mary neredeydi? Çevreme bakındığımda sadece erkeklerin bana dik dik baktığını gördüm. Neyseki çiçek sol kulağımdaydı.

Yine de parmağımdaki yüzükten veya kulağımdaki çiçekten habersiz bir adam bana yaklaştı. Gömleği kırıktı. Daha ağzını açmadan nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. "Dans eder misin?"

Kibarca, "Teşekkürler," dedim. "Ama olmaz. Ben kenarda duracağım."

"Bahçe süsü olmak için fazla güzelsin," diye itiraz etti. "Ayrıca *wahine*lerden bıktım. Gerçek bir Amerikalı kadınla dans etmek istiyorum." Elimi zorla çekti ve beni dans pistine doğru yönlendirdi.

Cesaretiyle şaşkına dönmüştüm. "Bak," dedim. "Ben dans etmesem daha iyi olur."

Sırıtarak, “Saçmalama,” dedi. Nefesinde biranın, çok fazla biranın ekşi kokusunu duyabiliyordum.

Yanağını benimkine bastırınca çenesindeki sakalları hissettirdi. “Çok güzelsin,” dedi. Grup bir melodi çalmaya başlamıştı. Lütfen duygusal bir parça olmasın. Elleri elbisemin üstünde sıcak ve nemliydi, sarılışı boğucuydu ama yine de dayanmaya çalıştım. Olay çıkarmak istemiyordum. Bu şarkının sonuna kadar dayanmak zorundaydım.

Ama şarkı bitince başka bir adam yaklaştı, muhtemelen dans ettiğim adamın arkadaşıydı. Şarkının temposu hızlanınca kendimi aralarında sıkışmış halde buldum. Biri beni kolumdan tutup döndürüyor, diğerine yolluyordu. Aralarında bir top gibi gidip geliyordum. Çaresizce Kitty’yi aradım ve Lance’in kollarında olduğunu gördüm. Mutlu ve neşeli görünüyordu. Olay çıkarma. Bir elin göğüslerime değdiğini hissettirdi. Kimin eliydi? Bacaklarım hâlâ hareket etse de donup kaldım. Bakışlarım sağa sola gidip geliyordu. Başka bir el belimi yakaladı, bu defaki daha sıkı tutuyordu. Oda dönmeye başladı, belki de ben dönüyordum. Erkekler her yerdeydi. Sıcak, terli. Nemli hava çok yoğundu. Sesimin boğazımda yükseldiğini hissettirdi ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Sonra bir boğuşma oldu, bir gürültü duyuldu. Birisi yere düştü. Müzik durdu ve beni dansa kaldıran ilk askerin etrafında bir kalabalık oluştu. Burnundan kan geliyordu. Bayılmıştı.

Başımı öne eğip dans pistindeki kalabalığı yaparak oradan uzaklaştım. Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen kendimi suçlu hissediyordum. Takip edilmek istemiyordum.

Kışlalara giden patıkaya yöneldim, erkeklerin kışlalarını geçerken adımlarımı koşarcasına hızlandırdım. Rüzgâr tepedeki palmye ağaçlarının arasından esip geçerken gözlerim yaşlarla dolmuştu. Bu rüzgâr sesi çok ıssız bir sestti, yabancı, tuhaf bir sestti. Ceviz ağacını özlemiştim. Seattle'ı özlemiştim.

Çalılardan gelen seslerden ürkünce yoluma devam etmek yerine içgüdüsel olarak revire yöneldim. Az ışıklandırılmış patika ve adadaki gece yaşamı, yanımda Kitty olmadan tehlikeli görünüyordu. Kitty. Onu orada bıraktığım için endişelenmiştim. Ama sorun olmazdı. Lance yeterince kibar bir adama benziyordu. Ya da ben kendimi öyle olduğuna inandırmak istiyordum.

İçeride ışık yandığından Hemşire Hildebrand'ı masasında bulmayı beklemiştim. Ama onun yerine masasında bir adam vardı. Yemekhanede gördüğüm adam.

Gülümsedi. Ben de ona ürkek bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim.

Odanın karşısından, "Merhaba," dedi. "Korkma. Ben bandaj arıyorum o kadar. Burada bulurum sandım ama herhalde her şeyi askerlerin bulamayacağı yerlere koymuşsunuz."

Gözlerimi kısarak bakınca elinin kanadığını gördüm. O öğleden sonra yaptığımız bandaj kasasına koştum. Bir bandaj çıkararak, "İşte burada," dedim. "Dur sana yardım edeyim."

Kendi kendime utanmamam gerektiğini söyledim. Ben bir hemşireydim. O bir hastaydı. Bu etkileşimde tuhaf hissedecek, hava karardıktan sonra bu adamla yalnız kaldığım

için rahatsız olacak bir sebep yoktu.

Alkole batırdığım gazlı bezle yarasına hafifçe bastırarak, “Ne oldu?” dedim.

Yüzünü buruşturdu ama yine de gülümsemeye devam etti. “Görmedin mi?”

“Neyi?”

“Randy Connors’ın dans pistinde seninle o şekilde uğraşmasını izlemeye dayanamadım,” dedi.

“Randy Connors mı? Uğraşması mı? Pardon ama...”

“Ne? Elleri vücudunun her yerindeydi.”

Gerçeği söylüyordu ama ben yine de utanarak ayaklarıma baktım.

Asker çenemi tutup başımı kaldırdı. “Ben de bu yüzden onu yumrukladım.”

Sırıttım. Kendimi toparlamak için elimden geleni yaparak, “Ya,” dedim. Gözlerimdeki yaşları fark etmiş miydi? “Demek sendin. O zaman sana minnet borçluyum.”

“Erkekleri mazur görmen gerek,” dedi. “Senin gibi kadınları görmeyeli aylar, hatta belki daha uzun zaman oldu. Çok uzun zamandır buradayız.”

Askerin söylediği bir şeyi hatırladım. *Wahine*. Onun ağzından çirkin ve kötü bir kelime gibi çıkmıştı.

“*Wahine*’nin ne anlama geldiğini biliyor olabilir misin?”

Gözleri ışıldadı. “Evet,” dedi. “Tahiti dilinde kadın demek.”

Başımınla onayladım. “Bu adamların kadınlardan uzun süre uzak kalmaları filan umurumda değil. Bu, barbarlık için bahane olamaz.”

“Evet, olamaz,” dedi. “Bu yüzden çoğundan uzak duruyorum. Burada düzgün birkaç adam var. Onlarla açık konuşmayı öğrenmen gerek. Memlekette naz yapabilir, nezaket ve soylu bir tavır bekleyebilirsin. Ama burada olmaz. Burası hepimizin içindeki vahşiyi dışarı çıkardı. Yasaklar adanın umurunda değil. İnsanı değiştiriyor. Sen de göreceksin.”

Adamın eklemelerini Hemşire Hildebrand’ın gösterdiği gibi bir bandajla sararken, ilgisiz bir şekilde, “Eh,” dedim, “öncelikle, sen değişmek istemedikten sonra bir şeyin seni değiştirebileceğine inanmıyorum. Özgür irade diye bir şey duymadın mı sen?”

“Tabii duydum,” dedi. Neşeli görünüyordu. “Ben sadece diyorum ki burası insanlar hakkındaki gerçekleri ortaya çıkaran, üzerimizdeki katmanları soyan ve gerçek benliklerimizi gözler önüne seren bir yer.”

Bandajı alüminyum bir pensle tutturup soluklandım. “Bundan emin değilim,” dedim. “Ama elin hazır.”

Bandajlı elini uzatarak, “Ben Westry,” dedi. “Westry Green.”

Elini nazikçe sıkarak, “Anne Calloway,” dedim.

Oyalanmadan kapıya yönelerek, “Görüşürüz,” dedi.

“Görüşürüz,” dedim. Elinde bir kırmızılık olduğunu fark ettim. Kapı kapandığında kulağıma uzandım. Amber çiçeği gitmişti.

4.Bölüm

Ertesi sabah yatağımdan Kitty'ye, "Dün gece kaçta geldin?" diye sordum. En az iki saattir uyanıktım, Kitty'nin uyanmasını beklerken kitap okumuştum.

Saate şöyle bir bakıp başını tekrar yastığa bıraktı. "Geç geldim," dedi, boğuk çıkan sesiyle.

"Saat neredeyse dokuz oldu," dedim, adaya cuma günü geldiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünerek. Cumartesi bizim tek izin günümüzdü. "Tek izin günümüzü uyuyarak geçirmene izin vermeyeceğim. Hadi, giyinelim!"

Esnedi ve doğruldu. "Saatin dokuz olduğuna inanamıyorum."

Dolaba yürürken, "Evet, uykucu," dedim. Bugün kumsalı gezmek istiyordum, bu yüzden hafif bir şeyler giymeliydim.

Kitty hemen ayaklandı. "Acele etmem gerek," dedi. "Lance bugün beni şehre götürecekt."

Hemen moralim bozuldu, bunu Kitty de anlamıştı.

"Sen de gelebilirsin," dedi. "Seni de davet etti."

“Geleyim de çıkıntı mı olayım?” Başımı iki yana salladım. “Hayır, sağ ol. Sen git.”

Kitty geceliğini çıkarırken başını olmaz der gibi salladı. Geceliğini yere bırakınca mükemmel, yuvarlak göğüsleri ortaya çıktı. “Sen de bizimle geliyorsun,” dedi. “Birkaç kişi daha geliyor. Lance cip alacak. Elliot geliyor. Stella da.”

“Ne?” dedim. “Onu gelmeye nasıl ikna etti?”

Kitty, “Stella ikna etmedi,” dedi. “Lance etti.”

Kitty’nin çıplak vücudunu erkeklerin bakışlarından gizlemek için perdeleri kapattım. “Başka kimse geliyor mu?” Westry’yi düşünmüştüm.

Kitty dolaba bakarken, “Sanırım bu kadar,” dedi. “Bir dakika, yoksa düşündüğün biri mi var?” Sesinde hafif bir alay vardı.

Başımı iki yana salladım. “Mary’yi düşünüyordum.”

Kitty dolaptan kafasını kaldırmadı.

“Dün gece onu görmedim, sen gördün mü?”

“Hayır,” dedi. Dolaptan kısa kollu pudra mavisi bir elbise çıkardı. “Buna ne dersin?”

“Güzel,” dedim. Kitty’nin gardırobundansa yeni arkadaşımızın iyi olup olmadığı konusunda daha çok endişeliydim. “Sence Mary’den haber almak için Hemşire Hildebrand’ın yanına gitmeli miyiz?”

Kitty omuz silkti. Bir çift ten rengi topuklu ayakkabıyı kaldırdı. “Evet mi, hayır mı?”

“Hayır,” dedim. “Mavi olanı giy. Ayakların bana daha sonra teşekkür edecek.”

Sutyenini taktı ve elbisesinden önce içine beyaz ipek bir kombinezon giydi.

Biraz temkinli bir sesle, "Bana Lance'ten bahset," dedim, fermuarını çekerken. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Kitty, "Evet," dedi ama sesinde hafif bir tereddüt hissettim. "Harika birisi."

"Dün gece albayla dans ettin mi?" diye sordum, dolaptan basit, taba rengi bir elbise seçerken.

Kitty başıyla onayladı. Gülümseyerek, "Evet," dedi. "Mükemmeldi. Lance pek mutlu olmadı tabii ama amirine karşı çıkamadı."

Duvardaki oval aynada kendime baktım. Yanaklarım sabah sıcağından kızarmıştı, saçlarım kötü görünüyordu. Omzumu silkerek saçlarımı tokayla tutturdum. Zaten şapka takacaktım.

Kitty el çantasını alarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Ona baktım. Yanakları pembeleşmişti, benimki gibi kıpkırmızı değildi. Her zamankinden daha kıvrıcık ve vahşi saçları yana doğru toplanmış haliyle çekici görünüyordu.

Tropikal hava ona yaramıştı.

"Hazırım," dedim ve peşinden kapıya doğru yürüdüm.

Lance arabayı çok hızlı kullanıyordu. Ama Kitty bundan hiç etkilenmemişti. Stella, Elliot ve ben arkada Maxine'in kavanozlarındaki turşular gibi sıkış tepiş otururken Kitty önde gayet neşeli görünüyordu. Bacaklarım koltukta terlemeye başlamıştı ve Lance'in her gaza basışında hemen şapkamı tutmam gerekiyordu. Adayı çevreleyen çukurlu, pis, çakıl yol korkaklara göre değildi. Çok fazla toz vardı, keşke bir eşarp getirseydim diye düşündüm.

Lance, hevesli bir tur rehberi gibi, “Önce şehre ineceğiz,” dedi. “Sonra da kumsala.”

Kitty küçük bir sevinç çılgılığı attı. Stella, Elliot’a baktı. Elliot bakışlarını önümüzdeki yola sabitlemişti. Stella, “Şehre sık sık iner misin?” diye sordu.

Elliot cevap vermedi.

Stella, bu sefer arabanın sesiyle yarışarcasına yüksek bir sesle, “DEDİM Kİ,” diye tekrar etti, “ŞEHRE SIK SIK İNER MİSİN?”

Elliot önce şaşkın, sonra kafası karışık bir halde bize baktı. Sanki hangimizin konuştuğundan ve neden bağırarak konuşulduğundan emin değilmiş gibiydi.

Kısaca, “Hayır, pek sık değil,” dedi ve bakışlarını tekrar yola çevirdi.

Stella ofladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Havada yağmurdan sonraki toprak kokusu vardı. Bu koku, tanımadığım tatlı, çiçeksi bir kokuyla karışmıştı.

Lance, “Şunu görüyor musunuz?” dedi, sol tarafımızdaki etrafı çevrili mülkü göstererek. Cipi yavaşlattı. Bir anlığına şapkamı bırakabildiğim için mutluydum. Koluma kramp girmeye başlamıştı. “Burası bir vanilya çiftliği. Dünyadaki vanilyanın neredeyse tamamı bu adadan sağlanır.”

Bu bilginin doğru olup olmadığını, Lance’in bunu Kitty’yi etkilemek için ortaya atıp atmadığını bilmiyorum. Ama gerçek, işleyen bir vanilya çiftliği görmek heyecan vericiydi. Maxine’i düşündüm. Windermere’deki evde, “Teşekkürler, Maxine,” veya “Başka bir şeye gerek yok, Maxine,” dışında bir şey söylemeyen ailemle yaşamaktan mutlu muydu?

Lance, “Buranın sahibi bir Amerikalı,” dedi. “Adalı bir kızla evlendi.”

Stella’nın bakışları irileşti. “Adadakilerin yamyam olduğunu sanıyordum.”

Elliot bakışlarını yoldan ayırıp bana imalı bir bakış attı. Sonra tekrar sessizliğine döndü.

Lance yola devam etti. Çıkma kerestelerden yapılmış derme çatma evler, yolun kenarına sıralanmış halde, gür palmyelerin altında duruyordu. Bazen evlerin önünde horoz veya tavuk ya da çıplak olarak koşan bir çocuk görüyorduk. Ama hiç yetişkin görmemiştik. Hemşire Hildebrand’ın bahsettiği yerlilerden birini görmeyi merakla bekliyordum.

Cip adanın kuzey tarafına dönüp demirlemiş bir geminin durduğu küçük turkuvaz bir koyu geçti. Manzara *Robinson Crusoe*’nun bir sayfasından alınmış gibi görünüyordu. Dakikalar sonra Lance yolun kenarında durdu. “İşte geldik,” dedi.

Tozlu zemine ayak bastığımda bakışlarımı kalabalık görüntüye çevirdim. Kıyıda sadece birkaç kilometre ötede bir savaş olduğunu kimse tahmin edemezdi. Egzotik meyve ve sebzelerle, el yapımı kolyeler, sigara paketleri ve Coca Cola şişeleriyle dolu tezgâhlar vardı. Esmer tenli, gizemli bakışlı, yarı çıplak giyimli satıcılar tezgâhların arkasında oturuyor, askerler zor kazandıkları paralarını gözlerine ne takılırsa onlara harcarken sıkılmış, uyuklu veya ikisi birden görünüyorlardı.

Stella, soluk soluğa, “Bak,” dedi. Bize doğru yürüyen bir

yerli kadını gösterdi. Çıplak göğüslü kadının tek bir örgü olarak örülmüş saçları göğüslerinin arasında duruyordu. Beline bağlanmış yeşil kumaş tehlikeli derecede gevşekti. Kadın tanıyormuş gibi bize doğru yürürken, sol kulağındaki çiçeği fark ettim. Bakmamaya çalışsam da uçları kapkara olan göğüsleri bakışlarımı manyetik bir güçle çekiyordu. Varlığı Stella, Kitty, Elliot ve özellikle Lance'te de aynı etkiyi yaratmıştı.

Kadın, "Bay Lance," dedi ve taşıdığı çantasını yere bıraktı. Yoğun aksanlı sesi tatlı ve yumuşaktı. On sekiz yaşında, hatta belki daha küçüktü. Çantaya eğilip bir paket Lucky Strikes sigarası çıkarırken göğüsleri sallandı. Paketi Lance'e uzatarak, "Sigaranız," dedi.

Bu kadın, daha doğrusu çocuk Lance'i nereden tanıyordu?

Lance, "Teşekkürler," dedi. Kitty paketi alıp gömleğinin cebine atan Lance'i dikkatle izledi. "Atea burada benim Lucky Strikes sigaramı bulabilen tek satıcı. Her perşembe benim için bir paket ayırır."

Atea çıplak göğüsleriyle gururlu bir şekilde dikiliyordu. En ufak bir mütevazılık ifadesi yoktu. Gözleri parlıyordu. Lance'ten başkasına da bakmıyordu.

Atea, havadaki tuhaflıktan habersiz bir halde, "Bugün geliyor musun?" diye sordu.

"Bugün değil, Atea," dedi, ne yaptığını bilir bir tavırla onu başından savarak. "İyi bir kız ol ve bulabilirsen bana biraz daha sigara bul. Birkaç gün içinde geleceğim." Kadının eline biraz para koydu ve Kitty'nin koluna uzandı.

“Şimdi gidelim de pazarın geri kalanına bakalım.”

Stella birkaç dakika sonra bana doğru eğilerek, “Bu çok tuhaftı,” dedi.

Tuhaftı ama bunu onunla tartışacak değildim. Hem Kitty duyabilirdi. “Lance’in bir kadından sigara almasının nesi tuhaf?” diye sordum.

Stella sırtıp yürümeye devam etti ve parlak renkli boncukların olduğu bir tezgâhta durdu.

Lance yeterince uzaklaşınca, Kitty’ye, “İyi misin?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi. “Neden ki?”

Güzel. Duyduğumuz konuşma onu üzmemişti. O zaman en iyisi üstüne gitmemek, burada bırakmaktı. “Hiç,” dedim. “Başına güneş geçmiyor değil mi?”

Adanın nemli havasından derin bir nefes çekip gülümsedi. Neşeli bir şekilde, “Hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyorum,” dedi.

Stella kumsala bir örtü serip Elliot’ın yanında bir yere oturmaya çabaladı. Onun dikkatini çekmeye çalışarak, “Karnım çok acıktı, sen de acıktın mı?” diye sordu. Ama Elliot omuz silkip, “Sabah kahvaltımı güzel yaptım,” diye mırıldandı. Sonra kuma saplanmış büyük bir kütüğe yaslandı ve şapkasını gözlerinin üstüne çekerek konuşmalarını sonlandırdı.

Tekrar adanın diğer tarafına, üsse yakın bir yere gelmiştik. Piknik için palmye ağacının gölgesini seçsek de beyaz kumlar sığağı yansıtıyordu. Kitty bir somun ekmek, küçük

muzlardan bir salkım, dört şişe Coca Cola ve biraz peynir çıkarırken ben de rahatsız bir şekilde bacaklarıma yer bulmaya çalıştım. Baştan savma öğlen yemeğimizi pazardan almıştık.

İlk başta sessizlik içinde, dalgaların kıyıya vuruşunu izleyerek yemeklerimizi yedik. Sonra Kitty denizi gösterip hepimizin hissettiği şeyi dile getirdi. “Orada savaş olduğuna inanmak zor. Dünyanın bu köşesi yıkım için fazla güzel.”

Başımınla onaylayıp bir muz daha aldım. Buradaki muzlar evdeki muzlardan farklıydı. Biraz daha ekşiydi, hafif bir limon tadı vardı. Sadece, “Ama savaş burada,” dedim.

Lance, “Hem de ciddi bir savaş,” diye ekledi. “Daha dün Japonlar üç uçağımızı vurdular.”

Stella endişeli görünüyordu. “Bu adada da savaş göreceğimizi düşünüyor musun?”

Lance, ciddi bir tavırla, “Bence görebiliriz,” dedi. “Albay Donahue öyle düşünmüyor ama. Adam tam bir aptal. Size diyorum, Japonlar tepemize gelip bizi en beklemediğimiz anda bombardımana tuttuklarında yataklarımızda uyuyor olacağız.”

Kitty endişeli gözlerle kafasını kaldırdı ama sonra başını iki yana salladı. “Albay Donahue bu adayı korur.”

Lance omuz silkti. “Öyle diyorsan.” Sırıtıp sonra da mırıldandı. “Ben bu operasyonu gözü kapalı ondan daha iyi idare ederdim.”

Bu ifade yirmi beş yaşındaki bir adam için fazla kibirliydi ama Kitty bu kibirden etkilenmemiş olmalı ki kafasını

hafifçe adamın kucağına koydu. Lance'in gülümsemesinden bu davranışın hoşuna gittiği belliydi.

Elliot horlamaya başladı. Stella ise kara kara düşünüyordu.

Ayağa kalkıp, "Sanırım yürüyüşe çıkacağım," dedim. Kitty'nin gözleri yalandan uyurmuş gibi kapanmıştı. Şapkamın kenarını düzeltip ayakkabılarımı çıkardım. "Birazdan dönerim," dedim ama kimsenin kafasını kaldırıp baktığını sanmıyordum.

Kumsal boyunca yürüdüm. Arada sırada bir kaya veya deniz kabuğunu incelemek ya da yatay bir şekilde denize doğru uzanan palmyelerin şekillerine hayranlıkla bakmak için duruyordum. Yıllardır süren rüzgâr ve tropikal fırtınalar, dallarını şekillendirmişti ama deniz çağırdığı için o şekilde büyüdüklerini düşünmek daha çok hoşuma gidiyordu. Bu, Westry'nin adanın insanları değiştirdiğini söyleyişini anımsattı bana. Ben adanın gücüne dayanabilecek miydim?

Kumdaki adımlarımı kuvvetlendirdim ve yoluma devam ettim. Pazarda geçen sabahdan sonra, kendi düşüncelerimle ve kıyıdaki dalgaların sessiz ninnisiyle baş başa kalmak iyi gelmişti. Terk edilmiş kumsal sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Suya daha yakın bir şekilde yürümeye başladım. Serin, denizin okşadığı kumları ayağımda hissetmenin zevkine varıyordum. Her adımım birkaç santim derinliğinde izler bırakıyordu.

Bir deniz kuşu birkaç metre uzaklıkta olan kayadaki tüneğinden ciyaktı. O tarafa doğru bakınca başka ayak

izleri olduğunu fark ettim. Daha hafif, eski ama yine de yeni sayılabilecek ayak izleri. Kimin ayak izleriydi bunlar?

Bunları takip etmek çok saçmaydı. Ya bunlar yerlilerden birinin ayak izleriyse? Bir yamyamın ayak izleriyse? Başımı iki yana salladım. Yalnızdım. Geri dönmem gerekiyordu. Yine de izler, beni kumsalda daha da ileri, kayanın diğer tarafına doğru götürdü. Sadece birkaç adım daha.

Ayak izleri buruşuk, bej rengi bir örtüde son buldu. Battaniye kuma sadece bir kitapla sabitlenmişti. Bu kumaşı hemen tanıdım çünkü kışlada kendi yatağımda da aynı askeri örtülerden vardı. Ama kimindi bu?

Kumsalın kenarındaki palmyelerin arkasındaki gür çalılıklarda bir hışırtı duyunca hemen döndüm.

Birkaç metre uzaklıkta hiç yoktan bir adam belirdi ve “Merhaba,” dedi. Elinde yüzünü örten büyük bir palmye yaprağı vardı. Ama yaprağı kenara çekince bu adamın Westry olduğunu gördüm.

Biraz da şaşırarak, “Merhaba,” dedim. Ama kötü bir karşılaşmadan kurtulduğum için de mutluydum.

Bana takılarak, “Beni mi takip ediyorsun?” dedi.

Önce kendimi aptal gibi hissettim, sonra da sinirlendim. “Tabii ki hayır!” dedim kibirli bir şeklide. Onun peşine düştüğümü düşünmesine izin veremezdim. “Ben sadece yürüyüş yapıyordum. Şimdi de geri dönmem gerekiyor. Arkadaşlarım beni bekliyor.”

Westry gülümsedi. “Ah, gitme,” dedi. Palmye yaprağının kökünü kuma saplayıp altına oturdu. “Bak, mükemmel bir gölge. Oturmaz mısın? Sadece bir dakika?”

Gülümsemesi dayanılmazdı. Tereddüt ettim, sonra dudaklarımın kenarlarının istemeden yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. Sırıtarak, “Tamam,” dedim. “Bir dakika.”

Dirseklerine dayanarak, “Güzel bir gün,” dedi.

“Çok,” dedim, elbisemin eteklerini bacaklarımda aşağı doğru çekerken.

“Seni benim kumsalıma getiren nedir?”

“Senin kumsalına mı?”

Basitçe, “Evet,” dedi. “Burayı ben buldum.”

Hafifçe güldüm. “Gerçekten tuhaf birisin.”

Westry, “Burası bakir bir kumsal,” diye devam etti. “Tabii ki yerliler hep buradaydı. Burası her zaman onların olacak. Ama dünyanın geri kalanının buradan haberi yok. Şimdilik bu küçük cennet parçası benim.” Bana baktı. “Daha doğrusu bizim. Yarısı senin olabilir.”

Ona ayak uydurup, “Ne kadar da cömertsin,” dedim.

“Savaş bittikten sonra ne yapacağım biliyor musun?”

“Ne yapacaksın?”

Ciddi bir şekilde, “Kumsalın bu tarafını satın alacağım,” dedi. “Gücümün yettiği kadarını. Buraya bir ev yapacağım ve tam burada bir aile kuracağım. Karım ve ben, her sabah güneşin doğuşunu verandadan izleyeceğiz ve geceleri dalgaların kıyıya vuruşunu dinleyeceğiz.”

“Tüm bunlar kulağa çok romantik geliyor,” dedim. “Ama bence blöf yapıyorsun. Gerçekten de burada...” duraklayıp Japon savaş gemilerinin direnişe başlamış olabileceği Pasifik’i gösterdim, “bunca şeyden sonra yaşamak isteyecek misin? Savaştan sonra?”

Westry başıyla onayladı. “Tabii ki,” dedi. “Burası cennet.”

Kendime, cennetti, diye hatırlattım. “Ama seni evde bekleyen bir hayatın yok mu?”

Tereddüt etmeden, “Hayır,” dedi. “Ama senin var.”

Bu bir soru değildi. Parmağımdaki yüzüğü görmüştü.

Dürüstçe, “Evet, var,” dedim.

“Onu seviyor musun?”

“Bu nasıl bir soru?”

Sırıtarak, “Basit bir soru,” dedi. “Eee, jüri kararı ne?”

Kafamı çevirerek, “Tabii ki seviyorum,” dedim. Bana neden böyle bakmak zorundaydı ki?

“İyi bir adam mı?”

Başımla onayladım. “İyi bir adam olmasa evlenmezdim.”

Dalgalar örtüye yaklaşınca Westry ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. “Kampımızı biraz değiştirsek iyi olacak yoksa ihtiyar deniz bizi yutacak.”

Gülümsedim. “Benim gerçekten geri dönmem lazım. Arkadaşlarım bekliyor.”

Westry başıyla onayladı. “Seninle yürüyeyim.”

Kumsal dönüşte farklı göründü, belki de bunun sebebi şimdi burayı Westry’nin gözlerinden görmemdi. Yıllar sonra bu adada evi, karısı ve iki üç çıplak ayaklı çocuğuyla kuracağı hayatı düşünüp gülümsedim.

“Elin nasıl?” diye sordum.

Elini uzattı, ben de tuttum. Derinlerde bir yerde bir heyecan hissettim. Bunu görmezden gelmeliydim.

Alaylı bir sesle, “Sanırım yaşayacağım,” dedi.

“Çok kirlenmiş,” diye azarladım. “Geri döndüğümüzde bandajı değiştirmeliyiz. Yoksa enfeksiyon riski var.”

Şakacı bir tavırla, “Tamam, hemşire,” dedi.

Dakikalar sonra Westry palmyelerin yoğun olduğu çalılıkların orda bir şey gösterdi. Daha yakına gidip durduk. Burası, kumsalın bittiği ve bitkilerin başladığı yerd. Devasa yapraklarla yeşil bitkilerin örtüsü altında kuşlar cıvıldıyor, hayvanlar bağırışıyordu. Bu balta girmemiş orman tam da hayal ettiğim gibiydi.

“Şunu görüyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Neyi?”

“Daha yakından bak,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey görmüyorum.”

Westry elime uzandı, sadece tehlikeden korktuğum için elini tuttum. Kumsalın biraz ötesinde onu takip ettim. İşte o zaman onun gördüğü şeyi ben de gördüm. Bu, çalılıkların hemen arkasında sazdan yapılma çatısı olan bir kulübeydi. Yol kenarındaki evler gibi derme çatma yapılsa da bunun kendine has bir büyüğü vardı. Dışı bambudan yapılmıştı, okyanusa bakan tarafında özenle açılan boşluklar pencere görevi görüyordu. Tek bir menteşeden sarkan küçük bir kapı akşam melteminde gıcırıyordu.

“Burada olmalı mıyız emin değilim,” diye fısıldadım.

Yaramaz bir şekilde sırtarak, “Neden olmayalım?” dedi.

“Burayı bulduğumuza göre içinde ne var görmemiz lazım.”

Ben itiraz edemeden Westry ön kapının oradaki küçük basamağa adım attı. Ayakkabısının ahşapta çıkardığı ses beni ürkütünce birkaç adım geri sıçradım.

Kırık kapıyı tek menteşesinden kaldırıp kumun üstüne koydu. Sonra içeri baktı ve bana dönüp göz kırptı. “Hiçbir şey yok.”

Basamaktan çıkmama yardım etti ve kulübeyi sessizce inceledik. Solup açık karamel rengini almış örme palmiye dallarından yapılmış iç duvarlar, V biçimindeki bir desenle mükemmel bir biçimde birbirine tutturulmuştu. Bu duvarlar, tek bir çekmecesine olan küçük masayla koyu maun sandalyeye mükemmel bir fon oluşturuyordu. Westry çekmecesine uzandı ve içinden bir kitap, biraz Fransız parası ve nemden sararmış ve buruşmuş bir parça kâğıt çıkardı. Kâğıdı görebileyim diye bana doğru kaldırdı. “Fransızca biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Keşke okuldayken biraz daha önem verseydim.”

“Ben de,” dedi ve kâğıdı tekrar çekmecesine attı.

Sadece bir kişi için yeterli olabilecek yatak, üstündeki toza rağmen düzenli görünüyordu. Sanki birisi bir sabah kalkmış ve geri döneceğini umarak her şeyi yerli yerine koymuş ama bu dönüş hiç gerçekleşmemişti.

Bakışlarım Westry’nin yüzü dışında her yerde gezinerek odayı taradı. İşte, nişanlı bir kadın olarak burada, hiç tanımadığım bir askerle bir yatak odasında yalnızdım.

Avuç içi büyüklüğünde bir örümcek masanın altından çıkıp açık kapıya doğru ilerleyince bu düşüncelerimden sıyrıldım. Hemen dehşet içinde yatağın üstüne çıktım. “Şunu gördün mü?” diye bağırdım. Başka bir tanesinin daha her an bir yerden çıkabileceğinden emindim.

Westry sırtarak, “Zararsızdır bunlar,” dedi. “Ayrıca sinekleri yiyorlar. O yüzden bu yaratıklara teşekkür etsek yeridir.”

Temkinli bir şekilde yataktan indim. “Sence burada kim yaşıyordu?”

Westry denize doğru baktı. “Tahminim mi?” Tekrar eve döndü ve içeriyi dikkatli bir şekilde inceledi. “Gemi kazası geçirmiş bir denizci.”

Başımla onayladım. Olası görünüyordu. “Ama gemiye ne oldu?”

“Batmıştır belki.”

“Ama o zaman bu kâğıt ve...” durup masanın çekmece-sini açtım ve koyu kahverengi deri bir kapağı olan kitabı çıkardım, “bu kitabı nasıl kurtardı?”

Westry gemi kazası geçirmiş denizcimizin başına gelenleri düşünüyor gibi işaretparmağıyla çenesine dokundu. “Belki birkaç şey koyduğu bir sırt çantası vardı.” Masadaki lambayı gösterdi. “Bir fener, bu kitap, biraz bisküvi. Adaya ulaşana kadar tutunup sürüklenebileceği bir tahta parçası bulmuştur.”

“Kitap ıslanırdı,” dedim.

Westry, “Evet,” dedi. “Ama güneşte kurutmuş da olabilir.” Kitabın sayfalarını açtı. Tabii ki su lekeleri vardı. “Gördün mü?”

Başımla onayladım. “Ama nereye gidiyordu? Belli ki Fransızmış.”

“Ve fakirmış,” diye ekledi, çekmecedeki bozuk paraları göstererek.

“Korsan olabilir mi?”

Westry başını iki yana salladı. “Korsanlar böyle yerlerle pek ilgilenmez.”

Pencerelerdeki perdelere baktım. Hava nedeniyle eskimişlerdi ama hâlâ bordo renktelerdi. Sanki kumaş şaraba batırılıp çıkarılmış gibiydi.

“Tamam o zaman. Adam fakir, gemisi kaza geçirmiş ve kitap okumayı seven Fransız bir denizci,” dedim.

Westry, “Ayrıca içki içmeyi de seviyormuş,” dedi, mantar tıpayla kapatılmış tozlu, yeşil, cam bir şişeyi göstererek. “Kırmızı şarap.”

“Ayrıca sanattan da anlıyor,” dedim, yatağın üstündeki tabloyu kapatan keten örtüyü çekip. Tablo dikkat çekici bir manzarayı tasvir ediyordu. Masmavi sularla sarı sarı açmış amber çiçeklerinin arasına gizlenmiş, tıpkı bizim içinde bulunduğumuz gibi bir kulübeydi bu. Uzakta duran iki kişi vardı.

“Tanrım,” dedi Westry, nefesi kesilerek. “Çok güzel bir tablo.”

Başımınla onayladım. “Sanattan anlar mısınız?”

“Biraz,” dedi. “Yakından bakayım.” Tabloya bakmak için yatağın üstüne çıktı. “Bu tablo...” duraklayıp başını salladı, “her nasılsa tanıdık geliyor.”

Annem bana Fransız empresyonistleri öğrettiği için kendiyle gurur duyardı ama yine de sanat bilgimin yetersiz

olduğunu düşünüyordum. Öyle bile olsa, bir şey keşfetmiş olmak hoşuma gitmişti.

“Sence sanatçı burada mı yaşıyordu?”

Westry, “Olabilir,” dedi. Bakışları hâlâ tablodaydı. “Kitap hangi yıl yazılmış?”

Tarih bulabilmek için ilk sayfaları karıştırdım. “İşte buldum. 1877 yılı.”

“Önemli empresyonistlerden biri olabilir,” dedi.

Hayranlıkla, “Ciddi olamazsın,” dedim.

Sırtarak, “Bence mümkün,” dedi. “Bu tabloyu ya da benzerini daha önce bir kitapta filan gördüğümünden neredeyse eminim. Pasifikteki bütün adalar içinde bu ada, Fransız sanatçılar arasında çok popülerdi. Önemli sanatçılardan birinin olabilir.” Gözleri heyecanla irileşti. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Burayı korumak zorundayız.”

Başımı salladım. “Ama nasıl?”

“Bu bizim projemiz olacak,” dedi. “Burada olduğumuz sürece burayı restore edeceğiz.”

“İyi bir temizliğe ihtiyacı var.”

“Ayrıca yeni bir kapıya,” diye ekledi Westry.

“Perdeler berbat olmuş,” dedim. “Ben yenisini dikerim.”

“Yani var mısın bu işe?” Bana hafif yaramaz gözlerle bakıyordu.

Neden olmasın? Kitty’nin Lance’le geçireceği saatleri doldurmuş olurdum. “Varım,” dedim. “Ama nasıl zaman bulacağız, buraya nasıl geleceğiz?”

Basitçe, “Yürüyeceğiz,” dedi. “Üs, buradan bir kilometre bile uzakta değil. Çıkıp kimse gittiğini anlamadan dönebilirsin. Yola çıkan bir patika var. Tabii aletleri ve tahtaları ciple getiririm. Biraz planlama lazım ama bir şekilde çözeriz.”

Westry kapıya doğru döndü. Cılız zemin, ayağının yarattığı basınçtan gıcırdayıp eğildi. Eğilip tahtayı kaldırdı. Çürümüş alt döşeme ortaya çıktı ve yüzeyin hemen altında küçük bir girinti oluştu. “İşte,” dedi. “Burası bizim ‘posta kutumuz’ olsun. Ben sen olmadan buraya geldiğimde sana mektup bırakırım. Sen de aynısını yapabilirsin.”

Kalbim heyecanla çarptı. Bu kulübe için, sanatçı için, tahtaların altına koyulacak mektuplar için ama özellikle de bütün bunların anahtarı olan bu adam için.

Westry tabloyu keten örtüye sardı ve dikkatli bir şekilde yatağın altına koydu.

“Bir şey daha var,” dedi.

“Ne?”

“Buradan hiç kimseye bahsetmeyeceğiz, kimseye.”

Böyle bir keşfi Kitty’den saklamayı düşünmek beni üzdü ama onu burada, sadece birkaç dakika içinde bile benim için çok özel, kutsal hissettiren bu kulübede hayal edemiyordum. Kitty’nin verdiği broşa dokundum ve bir suçluluk hissettim. Bu küçük kulübeyi kendime saklamak istemem yanlış mıydı? Özellikle de birbirimizden sır saklamamaya yemin ettikten sonra?

Westry, “Ne diyorsun?” dedi.

Elimi broştan çektim ve başımla onayladım. “Yemin

ederim,” dedim. Kendimi Kitty’nin burayı bilmesi gerekmediğine ikna etmiştim, en azından şimdilik. “Hiç kimseye söylemeyeceğim.”

“Güzel. Seni götüreyim mi?”

“Evet,” dedim. “Muhtemelen boğulduğumu düşünmüşlerdir.”

Sırıtarak, “Ya da köpekbalıklarına yem olduğunu,” dedi.

Adanın güzelliği turkuvaz sular veya yeşil tepelerle sınırlı değildi. Bunlar sadece görünen güzelliklerdi. Buranın esas güzelliği hikâyelerinde saklıydı. Bu kıyının her köşesinde bir hikâye vardı.

5.Bölüm

O gün odamızın kapısını kapatır kapatmaz, “Westry iyi birine benziyor,” dedi Kitty.

“Fena değil,” dedim, şapkamı çıkarıp dolabın üst rafına koyarken.

“Nereliymiş?”

Omuz silktim. “Emin değilim. Birkaç dakika konuştuk sadece. Nezaket gösterip benimle birlikte yürüdü.”

Kafamı kaldırıp bakmasam da Kitty’nin sırtıtuğunu hissedebiliyordum. Konuyu değiştirerek, “Lance’le iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz,” dedim.

Kitty, “Evet,” dedi, yatağının başlığına yaslanarak. “Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Sadece...” Durup başını iki yana salladı. “Albay Donahue hakkında söyledikleri hoşuma gitmiyor. Ama sence de ona biraz daha fazla saygı göstermesi gerekmiyor mu?”

Omuz silktim. Kitty için kimin daha az kötü olduğuna henüz karar vermemiştim. Kibirli asker mi yoksa onun zorba amiri mi?

Kitty, "Neyse," dedi. "Bu küçük bir detay sanırım. Lance'in göz alıcı birçok özelliği var."

Gösteriş yapması gibi. Yerli kadınlarla sürtmesi gibi. Kibirli olması gibi. Ama, "Evet," dedim. "Birçok özelliği var."

Kitty, biraz da utangaç bir tavırla, "Anne," dedi. "Sana söylemeye fırsatım olmadı ama dans gecesi Albay Donahue..."

Gürültülü, hızlı bir şekilde kapı çalınınca ikimiz de korkarak kafamızı kaldırdık.

Kapıyı açarak, "Evet," dedim.

Liz dışarıdaydı, soluk soluğaydı. "Mary," dedi. "Revirde. Hemen gelin."

Liz'in peşinden merdivenlerden indik ve kışla kapısından çıktık. Dışarıdaki patikaya ulaştığımızda adımlarımızı hızlandırdık. Revir çok uzak değildi ama hızlı yürüdüğümüz için girişe vardığımızda soluk soluğaydık.

İçeride Hemşire Hildebrand Mary'nin yatağının başında duruyordu. Yanında saçları dökülmüş, gözlüklü orta yaşlı bir doktor vardı. Mary anormal bir şekilde solgun görünüyordu. Gözleri kapalıydı ama göğsünün alçalıp yükselişi hâlâ soluk alıp verdiğini gösteriyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Ne oldu?"

Doktor bir şırınga çıkardı ve Mary'nin koluna bir sıvı enjekte etti. İğne tenine girdiğinde Mary irkilmedi bile.

Hemşire Hildebrand, "Kadınlardan biri onu odasında bulmuş," dedi. "Yatağın yanında baygınmış. En az on altı saattir oradaymış. Sıtma olmuş. Sanırım adadaki ilk gününde yakalandı."

"Sıtma," diye tekrar ettim. Bu sözcük o kadar yabancı

geliyordu ki. Ama yine de hastalık buradaydı. Daha yeni tanımaya başladığımız, önünde koca bir gelecek olan, Güney Pasifik'e ölmeye değil temiz bir sayfa açmaya gelen harika bir kızın hayatını tehdit ediyordu.

Doktor Livingston, "Ateşi düştü," dedi. "Ama korkarım bu, kalbini zayıflattı. Şimdi tek yapabileceğimiz beklemek."

Ellerim titriyordu. "Ama başaracak," dedim. "Kurtulacak. Kurtulmak zorunda."

Dr. Livingston kafasını çevirdi.

Mary'yi, zavallı Mary'yi düşündüm. Uzun boylu, belki biraz fazla uzun boylu. Dişleri hafif yamuk. Kalbi kırık. Nişanlısı onu bırakmıştı ve o kendini yapayalnız hissetmişti. Bize böyle anlatmıştı. Hayır, onun yalnız ölmesine izin vermeyecektim.

"Kitty," dedim. "Kışlaya gidip okuma gözlüklerimi ve okuyabileceğim birkaç şey getirir misin? Hiçbir şey yoksa lanet War Digest dergisini getir. Ne bulursan getir."

Kitty başıyla onayladı.

"Bu gece nöbet tutacağız," dedim. Hemşire Hildebrand'a, "Yanına bir yatak getirip bu gece başında kalabilir miyim?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Kitty elinde iki dergi, ikisi Liz biri Stellan'dan olmak üzere üç kitap, War Digest ve ne olur ne olmaz diye de hemşirelik ders kitabıyla döndü.

Eski bir kapağı olan kitaba bakarak, "Güzel," dedim. "Sırayla okuyacağız. Durmadan, bilinci açılana kadar ya da..."

Kitty elime uzandı. “Anne, eğer şeyse onu kurtaramazsın...”

Gözyaşımı silerek, “Onun yalnız ölmesine izin veremeyeceğim,” dedim. “Bunu kimse hak etmiyor.”

Kitty başını salladı.

Kitabı bıraktım ve kapağında Rita Hayworth olan Vogue’u aldım. İlk sayfayı çevirip bir reklamı okumaya başladım. “Baharda neden hoş bir fiziğe kavuşmayasınız? Ucuza, farklı ve çekici giyinmek istiyorsanız kışın aldığınız kilolardan kurtulmaya hemen başlayın. Bile Beans yardımıyla “uyurken” güvenle aşama aşama zayıflayabilirsiniz...”

Dört saat boyunca okudum. Önümdeki her sayfayı, her sözcüğü gözlerim bulanmaya başlayana kadar okudum. Sonra güneş battığında Kitty sedyenin yanındaki masadaki küçük lambayı yaktı ve okuma işini devraldı. Birkaç saat sonra sesi pürüzlenmeye başlayınca bayrağı tekrar ben devraldım.

Güneşin ilk ışıkları revirin pencerelerinden içeri girdiğinde üç dergi ve bir romanın dörtte üçünü bitirmiştik. İşte o zaman Mary’nin gözkapakları kıpırdanmaya başladı.

Ağır ağır gözlerini açtı, sonra tekrar kapattı. Sonraki dakikalar boyunca beklentiyle onu izledik. Ardından kolunu, sonra da bacaklarını kıpırdattı. Tekrar gözlerini açtı ve bu kez doğruca bana baktı.

Güçsüz bir sesle, “Neredeyim ben?” dedi.

“Revirde,” dedim. Kızıl sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Gözyaşlarımı tutarak, “Sıtma olmuşsun, canım,” dedim. “Ama iyileşeceksin.”

Mary odada çevresine bakındı. Önce Kitty'ye, sonra bana baktı. "Çok tuhaf bir rüya gördüm," dedi. "Parlak bir ışığa doğru yürümeye çalışıyordum ve sürekli aynı sesi duyuyordum. Beni geri döndürmeye çalışıyordu."

"Geri döndün mü?"

"İstemedim," dedi. "Yürümeye devam etmek istedim ama attığım her adımda ses beni çağırıyordu."

"Güzel," dedim. Su içmesine yardım ettikten sonra soğuk kollarını tekrar battaniyenin altına soktum. "Canım, bunu konuşmak için bolca zamanımız olacak ama şimdi dinlenmen gerek."

Mary'yle ilgilenince Hemşire Hildebrand'ı bizi iyi hemşireliğimiz nedeniyle tebrik etmedi ama o gün için bize izin verdi. Kitty ve ben de dinlenme fırsatı bulduk.

Öğlene kadar uyudum. Yemekhanedeki öğle yemeği zili sesi beni uyandırdı. Karnım guruldadı ama yorgunluğum baskın gelince yataktan çıkmadım.

Kafamı kaldırmadan, "Kitty," dedim. "Uyanık mısınız?"

Onu uyurken bulmayı bekleyerek kafamı çevirdim ama yatak örtüsü düzgün bir şekilde örtülüydü ve iki yastığı kabartılmış bir halde yatak başlığına dayanmıştı.

Nerede bu kız? Doğruldu ve gerindim. Sonra masada bir not fark ettim.

Anne,

Seni uyandırmak istemedim. Saat 10'da Lance'le kano gezintisi yapmak için çıktım. Akşamüstü döneceğim.

Sevgiler,

Kitty

Lance'le kano gezisi. Tabii ki bu Kitty'nin yapacağı bir şeydi ama yine de kendimi huzursuz hissettim. Bu izni daha birkaç saat önce almıştık, Lance'le plan yapmaya ne zaman vakit bulmuştuk? Gizli kulübemizi düşündüm ve küçük odamızın şimdiden sırlarla dolduğunu fark ettim.

Öğle yemeği zili ikinci ve son kez çaldı. Eğer hemen giyinir ve koşarak gidersem yetişebilirdim. Ama komodinin üstünde parlak kırmızı bir elma gördüm ve aklıma daha iyi bir fikir geldi.

İçinde elma, Kitty'nin yemekhaneden getirdiği biraz ekmek ve suyla dolu bir matara olan sırt çantasını omzuma taktım. Revirin girişinden gizlice geçerken açık bir pencereden içeri göz attım. Stella, Liz ve birkaç başka hemşirenin çalıştığını gördüm. En hafif ifadeyle sıkılmış görünüyorlardı. Birkaç tanesi binada değiştirilmesi gereken bir ampulle uğraşıyordu. Küçük bir grup da binadaki tek hastayla ilgileniyordu. Bu hasta, dizindeki bir sıyrıktan başka bir şeyi yokmuş gibi görünen bir adamdı. Gülümsemesinden ne kadar eğlendiği belliydi.

Bu benim beklediğim gibi bir savaş değildi. Ama her şey değişecekti. Albay Donahue'nun büyük bir operasyon planladığını duymuştum. Bunun bizim çalışmalarımızı, dünyayı nasıl etkileyeceğini merak ettim.

Kumsala giden patikaya vardım. Westry kulübenin üsse bir kilometreden daha yakın olduğunu söylemişti. Haklı olduğunu umuyordum.

Hızlı yürüdüm ve birkaç kez omzumun üstünden

arkama baktım. Üsten böyle yalnız başıma ayrıldığım için insanlar ne düşünürdü? Bu Anne Calloway'ın yapacağı bir şey değildi.

Köşeyi dönünce kulübenin sazdan yapılma çatısını görmeye başladım. Tıpkı bıraktığımız gibi çalıların arasında gömülüydü. Yaklaşınca testere sesi duydum.

Kalbim gümbürdedi. Westry buradaydı.

“Merhaba,” dedim. Bir zamanlar kapının asılı olduğu yere hafifçe vurdum. “Evde kimse var mı?”

Westry kafasını kaldırıp baktı. Alnını sildi, sonra ellerindeki tozu silkeledi. “Ah, merhaba,” dedi. “Gerçek misin yoksa serap mı? Sabahtan beri burada susuzum. Halüsinasyon mu görüyorum yoksa kapıda gerçekten güzel bir kadın mı duruyor emin değilim. Lütfen bana ikincisinin doğru olduğunu söyle.”

Sırıttım. “Halüsinasyon görmüyorsun,” dedim. Çantadan matarayı çıkardım. “Al bakalım, iç.”

Westry büyük bir yudum içti, sonra soluklandı ve matarayı bana geri verdi. “Kapıyı neredeyse tamir ettim,” dedi. “Kapı kasasına uymadı. Hava yüzünden yamulmuş sanırım. Kenardan birkaç santim almak zorunda kaldım. Gördün mü? İkmal bölümünden de eski menteşeler buldum.” Aletleri sanki hazineymiş gibi gururla kaldırdı. “Kulübemizin doğru düzgün çalışan bir kapıya ihtiyacı var.”

Gülümsedim. Bunun bizim kulübemiz olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Çantamdan bir kutu boraks ve eski kıyafetler çıkardım.

“Kulübeyi temizlerim diye düşündüm,” dedim.

Westry, “Partiye katıldığına sevindim,” dedi. Sonra teresinin başına geri döndü.

Saat üç olduğunda yerler bal dök yala kıvamına gelmişti ve Westry kapıyı yerine takmıştı.

“Neredeyse unutuyordum,” dedi. Çantasından eski pirinç bir kapı kolu çıkardı. “Bunu takmam bir saniyemi alır.”

Vidaları yerlerine yerleştirerek kapı kolunu yerine takmasını izledim.

Parlak metal bir parça göstererek, “Anahtarımız,” dedi. “Şimdi bunu saklamak için uygun bir yer bulmamız gerek.”

Açık pencereleri gösterdim. “Ama içeri girmek isteyenlerin tırmanması yeterli.”

Westry başıyla onayladı. “Tabii ki. Pencereleri de kısa zaman içinde takacağız. Ayrıca her evin düzgün, çalışan bir kilide ihtiyacı vardır. Ama anahtarı nereye saklayacağız, mesele o.”

Onun peşinden kulübenin dışına çıktım. İlk basamağın çevresine bakındık. Kumun içindeki bir yeri gösterdim. “Burası nasıl?” diye önerdim. “Buraya gömebiliriz.”

Westry başını iki yana salladı. “Burası bakılacak ilk yer. Hoş geldiniz paspası gibi. Her hırsız önce oraya bakması gerektiğini bilir.” Aklına bir fikir gelmiş gibi durdu. “Bir dakika,” dedi. İçeri koştu ve çantasından bir kitap çıkardı. “Bunu kullanacağız.”

“Kitap mı?”

“Evet,” dedi. Kitabın sırtındaki kurdeleyi çıkardı.

Kurdele, ayrıç amaçlı olabilirdi ama Westry'nin başka planları vardı. Kurdeleyi anahtara bağladı ve anahtarı kitabın arasına koydu. "İşte," dedi, kitabı basamağın altına kaydırarak. "Bizim gizli yerimiz."

Artık dalgalar kıyıya gürültülü bir şekilde vuruyordu. "Gelgit başlıyor," dedi. "Benimle birlikte izlemek ister misin?"

Tereddüt ettim. "Artık geri dönsem iyi olur." Kitty'ye not bırakmamıştım, endişelenmesinden korkuyordum.

Westry, "Hadi," dedi. "Birkaç dakika daha kalabilirsin."

"Tamam," dedim. "Sadece birkaç dakika daha."

Kumsaldan birkaç adım uzaktaki bir ağaç parçasını göstererek, "İşte," dedi. "Sandalyemiz."

Bir gün önce kulübede bulduğumuz şarap şişesini aldı, sırt çantasından teneke bir bardak çıkardı. Sonra kumda yanıma oturdu. Kafalarımızı dalgaların düzleştirdiği ağaç parçasına dayadık. Eski şarabı bardağa koyarken, "Şeref," dedi. "Kulübenin hanımefendisine."

Bardağı bana uzattı. Dikkatli bir yudum aldım. Yüzüm istemesem de buruştu. "Yüzyıllık ekşi şaraba."

Biz dalgalardan büyülenmiş bir halde otururken uzakta bir kuş cıvıladı.

Ansızın ona dönerek, "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim.

"Ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Sen başla."

Westry başıyla onaylayıp doğruldu. "Ohio'da doğdum," diye başladı. "Orada uzun kalmadım. Annem

kızıl hastalığından öldü. Babamla birlikte batıya, San Francisco'ya taşındık. Babam mühendisti, demir yollarında çalışırdı. Ben de onunla birlikte giderdim. Her ay okul değiştirdim.”

“Düzgün eğitim alamadın yani,” dedim.

Westry omuz silkti. “Çoğu insandan daha iyi eğitim aldım. Ülkeyi gezdim. Demir yollarını öğrendim.”

“Peki şimdi? Tüm bunlar bittikten sonra buraya, bu adaya dönmek istediğini söylemiştin. Ama mutlaka başka arzuların, daha önce yapmak istediğin şeyler vardır?”

Westry'nin bakışları irileşmişti, hayat ve olasılıklarla doluydu.

“Tam olarak emin değilim,” dedi. “Okula dönüp babam gibi mühendis olabilirim. Fransa'ya gidip büyük empresyonistler gibi resim yapmayı öğrenebilirim. Ya da burada kalırım,” dedi, başıyla kulübeyi işaret ederek.

“Ama bunu yapamazsın,” dedim. “Çok yalnız bir hayat olurdu!”

“Neden yalnız olsun ki?” diye karşı çıktı. “İsteyebileceğim her şeyim olacak. Tepemde bir çatı. Bir yatak. Dünyadaki en güzel manzara. Cennet gibi.”

Buraya yerleşip tam önümüzdeki kumsalda bir aile kurma düşüncesini hatırladım. Biraz da utangaç bir tavırla, “Ya arkadaşlık?” dedim. “Ya... aşk?”

Westry sırtıttı. “Senin için söylemesi kolay. Sen buna zaten sahiptin.”

Ayaklarıma bakıp ayakkabımın ucunu kuma gömdüm. Kum o kadar sıcaktı ki ayakkabımın derisinden bile hissedebiliyordum.

“Eh, onu bulacağımı düşünüyorum,” dedi. “Oralarda bir yerlerde.”

“Ya bulamazsan?” diye sordum.

Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, “Bulacağım,” dedi.

Hemen kafamı çevirdim.

“Eee,” dedi. “Şimdi seni duyalım.”

Sessizlik tuhaf hissettirene kadar çantamdaki bir ipliği çekiştirdim. “Söyleyecek pek bir şey yok.”

Westry gülümseyerek, “Eminim vardır,” dedi. “Herkesin bir hikâyesi vardır.”

Başımı iki yana salladım. “Seattle’da doğdum. Bütün hayatım boyunca orada yaşadım. Hemşirelik diplomamı aldım ve şimdi buradayım.”

Dramatik bir şekilde, “İşte,” dedi. “Üç cümleye sığan koca bir hayat.”

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Kusura bakma,” dedim. “Sanırım benim hayatım seninki kadar heyecan verici değil.”

Beni süzerek, “Bence blöf yapıyorsun,” dedi. Elimdeki yüzüğü göstererek, “Nişanlı olduğun adam,” dedi, “neden ayrılmadan önce onunla evlenmedin?”

Bana böyle bir soru sormaya nasıl cüret ediyordu? “Çünkü ben...” Cevap veremeden sesim kesildi. Bütün sebepleri düşündüm; aceleye getirmek istemedim, annem Olympic Otel’de büyük bir tören istedi ve... Bunlardan hiç-biri tatmin edici değildi. İsteseydim Gerard’ın dediği gibi belediye binasına gider ve işi resmiyete dökerdim. Güney

Pasifik'e yapacağım yolculuk aramıza girmeden Bayan Gerard Godfrey olabilirdim. Bunu neden yapmamıştım?

Westry, "Gördün mü?" dedi. "Senin de bir hikâyen var."

"Seni temin ederim," dedim, "ortada hiçbir şey yok, olmayan bir drama yaratıyorsun."

Westry göz kırptı. "Göreceğiz."

Döndüğümde Kitty odamızda değildi. Akşam yemeği saatinin geldiğini haber veren zil çalınca kışladan tek başıma çıktım. Mary'ye bakmak için hızlıca revire uğradım. Onu oturmuş pipetle portakal suyu içerken bulunca sevindim.

Yatağından, "Merhaba, Anne," diye mırıldandı. Hâlâ biraz zayıf olan sesi canlanmıştı. Sesinde, sabah olmayan bir güç vardı.

"Merhaba," dedim. "Yemeğe gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi diye sorayım dedim. Sıvı tüketmekten bıkmışsındır herhalde."

"Bıktım," dedi. "Biraz ekmek ve tereyağı harika olur."

Gülümseyerek, "Ben hallederim," dedim.

Yemekhaneye giden patikada yola koyuldum. İlk gece Kitty'yle kopardığımız amber çiçeklerin yanından geçtim. İskele görünene kadar yürümeye devam ettim. Halatlarla bağlanmış bir düzine kano suda yükselip alçalıyor, izinli askerlerin onlarla denize açılmasını bekliyordu. Bora Bora şu ana dek düşman saldırısından güvende bir ada olmasına rağmen bunlardan çok azı denize çıkmıştı.

Daha yakından bakınca bir kanodan inen iki kişi

gördüm. Bu dağınık bukleler Kitty'den başkasına ait olmazdı ama inmesine yardım eden adam Lance değildi. Onun yerine Albay Donahue'nun yüzünü görünce nefesim kesildi. Adam kürekleri kanonun içine yerleştirirken Kitty de tatlı tatlı gülümsüyordu. Birlikte kol kola çimenliğe doğru yürüdüler. Orada Kitty'ye veda etti ve Kitty hemen kadınların kışlasına giden patikaya koştu.

Onun peşinden gitmeli miydim? Gitmemeye karar verdim. Sonuçta randevusuyla ilgili doğru söylememişti. Muhtemelen benim onaylamayacağımı düşünmüştü. Onaylamıyordum da. Ama casusluk yaptığımı düşünmesini istemezdim. Kendisi, istediğinde bana söylerdi. Peşinden gitmek yerine yemekhaneye döndüm ve aşçıya Mary için de bir tepsi hazırlamasını söyledim.

Ertesi sabah kahvaltıda Stella, Kitty'ye imalı bir şekilde, "Lance nasıl?" diye sordu. Yoksa o da Kitty'yi Albay Donahue'yla mı görmüştü?

Kitty, "İyi," dedi. Sahanda yumurta ve yulafını didikliyordu. İkisi de lastik kıvamındaydı. "Bu gece görüşeceğiz."

Stella kıskanç bir tavırla kafasını salladı. Bu hareket, tanıştığımız gün beni rahatsız etmiş olabilirdi ama bunun Stella'nın tarzı olduğunu çabucak öğrenmiştim. Yenilgiyle iç geçirerek, "Tanrım, erkekler konusunda şansın var," dedi. "Ben Elliot'tan vazgeçtim. Kafası memleketindeki o kadına takılmış kalmış. Ya tek başına kumsalda fotoğraf çekiyor ya da kışlasında onunla ilgili şiirler yazıyor. Herneyse, dün gece bir havacıyla tanıştım. Adı Will. O kadar da kötü değil."

Liz elinde bir tepsiyle masamıza yaklaşp oturdu. “Mary hâlâ revirde mi?”

“Evet, Tanrıya şükür,” dedim. “Bugün çok daha iyi.”

Liz elinde tuttuğu zarfa dikkatle bakıyordu. Temkinli bir ifadeyle, “Bu ona gelmiş,” dedi. “Göndericinin adresinde yazan ismi fark etmeden edemedim. Eski nişanlısının adının Edward olduğunu söylememiş miydi?”

Başımla onayladım. “Dur bakayım.”

Zarfı ışığa tuttum ama herhangi bir şey göremedim. Gönderen gerçekten de Edward’dı. Edward Naughton, gönderildiği adres Paris’ti.

Kitty, “Anne!” diye azarladı. “Onun mektubunu okumamalısn. Özel sonuçta.”

“Bu onun iyileşmesini tehlikeye atacaksa okurum,” dedim. “Dinle, bu adam onu nikâh masasında terk ediyor ve dünyanın öbür ucundaki bir adaya gelmesine sebep olacak bir ruh haline sokuyorsa ondan gelen bir mektubun kıza neler yapacağını bir düşün.”

Diğer kızlar bana katılırcasına başlarını salladılar. Kitty de yumuşadı.

“Bak,” dedim. “Mektubu okumayacağım. Sadece Mary hazır olana kadar saklayacağım. Kalbi zayıf. Önce gücünü kazanması gerek. Bu mektubun iyileşmesini engellemesine izin vermeyeceğim.”

Kitty, “Tamam,” dedi. “Ama konu aşk olunca burnunu sokmamalısn.”

Kitty kendi hayatı konusunda beni uyarıyor muydu?

Memnuniyetsiz bir tavırla burnumu kırıştırdım ve zarfı

elbisemin cebine soktum. Doğrudan Kitty'ye, "Ben burnumu sokmuyorum," dedim. "Bu sağlıkla ilgili bir mesele."

Kitty tabağını bir kenara itti. "Kızlar, bu çok pişmiş yumurtalardan bir lokma daha almaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Ben işe gidiyorum. Hemşire Hildebrand bugün hareketli bir gün olacak dedi."

O sabah revire giderken Kitty'nin yorumlarını kafaya takmıştım. Ama başka bir adadan bir sıhhiyecinin yaralı bir pilotun yolda olduğunu haber verdiğini öğrenince bunlar tamamen aklımdan çıktı. Pilot ilk gerçek hastamız olacaktı. Westry dışında, o yalnızca benimdi.

Pilot, onu çeyrek geçe geldi. Bu hayal edebileceğimizden çok daha ciddi bir vakaydı. Başında şarapnel yaraları vardı. Kitty askeri önce ameliyat masasına götürdü. Sonra doktorla birlikte bir şekilde çalıştı; titremeyen elleriyle kanla kaplı metal parçalarını çıkarıp ameliyat masasındaki bir tabağa koyuyordu. Liz kusmaya gitti ama Kitty irkilmedi bile. Prosedürü öyle bir beceri ve rahatlıkla sürdürdü ki doktor hastaya bakması için bir saat daha yanında kalmasını istedi. Kitty de hemen kabul etti.

Vardiyamız bittikten sonra kışlaya yürüdüm. Steril revirden kaçıp kulübenin rahatlığında gevşemeye hevesliydim. Küçük bir çanta hazırladım ve içine makas, iğne, iplik ve revirin dışındaki çöp bidonunda bulduğum soluk sarı kumaşı koydum. Bunlardan iyi perde olur diye düşünmüş ve adamlar çöple birlikte alıp götürmeden önce almıştım.

Ben vardığımda Westry kulübede değildi. Ben de

kitabın arasındaki anahtarı alıp kapıyı açtım. Ve çantamı eski maun sandalyenin üstüne koydum.

Hemen perdeler üstünde çalışmaya başladım. Pencereleri ölçüp boyunu ve genişliğini hesapladım. Yavru bir kertenkeleyi kovalayıp kumaşı yere serdim. Sonra kesmeye başladım. Perdeleri dikerken kuşların cıvıltısını dinledim. Ütülemek için ütüm yoktu ama dikişler bir kumsal kulübesi için uygundu. Zaman içinde sıcak, nemli hava kırıksıklıkları da açardı.

Dikerken Westry'yi düşündüm. Gerard'dan ve onun tutarlı, ölçülü tavrından çok uzaktı, canlı ve aklına eseni yapan biriydi. Gerard neden daha özgür, daha yaşam dolu olamıyordu? İğne ve ipliğimi kumaştan geçirirken onunla ilgili Seattle'da beslediğim endişelerin burada iyice arttığını fark ettim. Özellikle de savaştan kaçması zihnimi kemiriyordu. Neden babasının isteklerine karşı gelip onurlu olan şeyi yapmamıştı?

İlk perdeyi pencereye takarken yatağın altındaki tabloyu hatırladım. Tablonun konusunu, daha çok da onu yapan sanatçıyı merak ediyordum.

Bu kadar zaman önce burada kim yaşamıştı? Westry gibi maceracı bir ruhu olan bir adam mı? Westry'yi geri kalan günlerini bu adada geçirirken hayal ettim. Belki Lance ve Kitty'yle pazarda karşılaştığımız gibi yerli bir kızla evlenirdi. Kızın adı neydi? Evet, Atea'ydı. Ama mutlu olacak mıydı? Öyle bir kadın onu mutlu eder miydi? Sırıttım. Evet, bir açıdan mutlu olacaklardı kesinlikle ama aynı düşünsel seviyede olacaklar mıydı? Tutku solup giderdi ama aşk baki

kalırdı. Kitty'nin inanmasını istediğim de buydu.

Kulübenin üstüne karanlık çöktü. Açık pencereden gökyüzündeki gri, yağmurla dolu bulutlara baktım. İstesek de istemesek de her an toprağı ıslatmaya hazır görünüyordu. Westry'yi kulübeye doğru gelirken görürüm umuduyla kumsala baktım. İşte o zaman posta kutusunu, daha doğrusu köşedeki gıcırdayan döşemeyi anımsadım. Tahtayı kaldırıp baktığımda içinde beyaz bir zarf olduğunu fark ettim.

Heyecanla hemen yırtıp açtım.

Sevgili Bayan Cleo Hodge,

Sanırım Bayan Cleo Hodge'un kim olduğunu merak ediyorsundur. Eh, tatlım, o sensin. Burayı bulmaları ihtimaline karşı şifreli isimler kullanmamız gerek. Unutmayalım ki savaş zamanında yaşıyoruz. Sen Cleo ol, ben de Grayson. Ne dersin? Soyadı olarak Quackenbush'u düşündüm ama birbirimize her seslenişimizde gülmekten yerlere yatarız da hiçbir iş yapamayız diye vazgeçtim. Bu yüzden daha iyi bir önerin yoksa soyadımız Hodge olsun.

Sevgiler,

Bay Hodge

Not: Masanın çekmecesine bak. Sana bir sürprizim var.

Kendi kendime kıkırdadım. Çekmeceyi açınca bir portakal buldum. Parlak, çukurlu yüzeyi maun çekmecenin

karanlığında parlak görünüyordu. Burnuma tutup kokusunu içime çektim. Sonra mektubu ters çevirip Westry'ye bir mesaj yazdım.

Sevgili Bay Grayson Hodge,

Bugün perdeler üstünde çalıştım, umarım beğenirsin. Sizce bir halıya ihtiyacımız var mı? Güzel bir kilime? Bir kitaplığa ve yatak dışında oturacak bir şeye ne dersin? Belki şanslıysak bir kanepenin kırıya vurur. Portakal için teşekkürler, harikaydı.

Sevgiler,

Bayan Hodge

Not: Hayal gücün olağanüstü. "Quackenbush" soyadı da nereden geldi aklına? Kahkahalarımı zor tutuyorum.

Notu tahtanın altındaki yere koydum ve kapıyı kilitledim. Geldiğimden bu yana rüzgâr hızını arttırmıştı. Tepemde daha da kararan bulutlara bakılırsa yağmur yağabilirdi. Portakalımı azar azar yiyerek kumsalda aceleyle yürüdüm.

Kulübenden çok da uzak olmayan bir yerde çalılıklardan bir ses duyunca irkildim. Vücudumdaki her bir kas donup kaldı. O neydi? Birisi beni takip mi ediyordu?

Çalılıklara doğru birkaç adım atıp bekledim. Yine aynı ses vardı. Bir hisırtı, boğuk sesler. Daha yakına gittim ve çok büyük bir palmyenin arkasına saklanıp gözlerimi

kıсарак baktım. Büyük bir çalıllığın gölgesinde iki kişi vardı. Biri kadın biri erkekti. Sonra askeri bir üniformanın kolunu ve çıplak bir kadın bacağı gördüm. Palmiyenin arkasından çıkıp parmakucumda basarak tekrar kumsala indim. Adımlarımı hızlandırdım. Arada bir omzumun üstünden bakarak yoluma devam ettim.

Odama girip Kitty'nin orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

6.Bölüm

Mary, “Buraya geleli iki ay olduğuna inanabiliyor musun?” dedi şaşkınlıkla. Yanakları gül pembesiydi. Yüzüne renk, hayat geldiğini görmek çok güzeldi. Yatakta dinlenmek yerine sabah vardiyalarında çalışmasına izin vermesi için Hemşire Hildebrand’a ısrar etmişti. Ellerinde ara ara titremeler olmasına rağmen güç kazanmaya devam ediyordu ve o sabah yapacağım aşılarda bana yardımcı olmak için gönüllü olmuştu.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Bazen sanki daha dün gelmişiz gibi hissediyorum.” Kahvaltıdan sonra askerlere yapacağımız aşılardan şişelerini saymak için durdum. “Ama şimdiden bir sürü şey oldu. İlk gün bu adaya adım atan o kız gibi hissetmiyorum kendimi.”

Mary başıyla onayladı. “Ben de. Eski yaşamımı hatırlamak zor geliyor.”

İç geçirdim. “Gerard’ın sesini neredeyse unuttum. Bu çok kötü değil mi?”

Mary, “Pek değil,” dedi. “Onu hâlâ seviyorsun.”

Fazladan bir vurguyla, "Evet, tabii ki," dedim. Ona mektup yazmaya zaman bulamadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Mary, "Ben de Edward'ın sesini neredeyse unuttum," dedi. "Ama bu, kesinlikle kötü bir şey değil." Sırıttı. Ben de başımla onayladım.

Mary'den sakladığım mektup geldi aklıma. Hazır mıydı? Aşçı paketlerini açıp onları tepsinin üstüne yerleştirirken bir şarkı mırıldanmasını dinledim. O mektup her şeyi mahvedebilirdi.

Mary, "Kitty nerede?" diye sordu. "Onu sabah burada görmüştüm sanırım."

"Burada," dedim. "Birlikte geldik."

Hemşire Hildebrand, "Hayır," diye homurdandı. "Kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Ben de kışlaya geri gönderdim."

Bu tuhaftı. Bu sabah Kitty gayet iyi görünüyordu. Kafamda yanlış şeyler kurmamaya çalıştım ama Kitty neredeyse bu adaya geldiğimiz andan beri tuhaf davranıyordu. Bir yere gittiğini söylüyor ama bir başka yerde ortaya çıkıyordu. Benimle kahvaltıda veya öğle yemeğinde buluşacağını söylüyor ama ortadan kayboluyordu. Albay Donahue'dan nadiren bahsediyordu. Ben de kano gezilerine şahit olduğumdan bahsetmemiştim. Albay sayfası kapanmışa benziyordu ama Lance'le çok fazla vakit geçiriyordu. Dün geceyarısına kadar dışarıdaydılar. En sonunda odaya gelip yatağa girdiğinde uyku sersemi bir halde saate bakmıştım.

Mary, “Şu ortada dolaşan virüse yakalandı herhalde,” dedi. “Çok kötü bir mide hastalığı.”

Kitty’nin mide hastalığına filan yakalandığını sanmıyordum. Hayır, başka bir şey vardı. Revirdeki vardiyalarımız nedeniyle sohbet etmeye zaman bulamıyorduk. Yakındaki adalarda savaş yoğunluğunda ve oralardan yaralı askerler geliyordu. Yavaş yavaş geliyorlardı ama vakalar ciddiydi. Bıçak yaraları. Karına kurşun yaraları. Daha dün neredeyse parçalanmış ve acele kesilmesi gereken bir bacak vakası gelmişti. Ölü askerlerle ilgili kasvetli işler günlerimizi tüketiyordu. Vardiyalarımız bittiğinde fareler gibi en sevdiğimiz saklanma yerlerine kaçıyorlardı. Ama Kitty’nin saklanma yeri neresiydi?

Diğer hemşireleri düşündüm. Stella eğlence merkezinde çok fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Disk oyununa, daha doğrusu bu oyunu oynayan Will’e ilgi duymaya başlamıştı. Tabii ki Liz de onun peşine takılıyordu. Mary revirdeki vardiyasından sonra geri kalan az bir enerjisiyle kitap okumak veya evdeki arkadaşlarına mektup yazmak için kışlaya dönüyordu. Ben de kulübeye gidiyordum. Bazen Westry orada oluyor bazen de olmuyordu. Ama ben her zaman onu orada bulmayı umuyordum.

Hemşirelerden biri revirin kapısından, “Posta geldi!” diye haykırdı.

Mary’yi aşılarla bırakıp mektup ve paketlerle dolu tahnata sandığa koştum. Postalar seyrek geliyordu. Ama burada bir dünya mektup vardı. Sandığı masaya yaklaştırdıkça hepsi yere döküldü. Gizli denizaltılar gibi özel dünyamıza sızan bir sürü mektup vardı.

Stella'ya beş, Liz'e üç, Kitty'ye de iki mektup gelmişti; ikisi de annesindendi. Sonra bana gelen bir mektup gördüm. Elyazısını tanıyınca kalbimde tanıdık bir hareketlilik hissettim. Gerard.

Mektubu dikkatli bir şekilde açtım. Stella veya başka birisi gelince gizlemeye de hazırlıklıydım.

Aşkım,

Burada yapraklar renk değiştiriyor. Seni çok özledim. Neden gitmek zorundaydın, bir daha söylesene?

Seattle aynı, bıraktığın gibi. Ama sensiz çok daha yalnız. Sanırım savaşın bu yalnızlık duygusuyla yakın bir alakası var. Herkes bundan bahsediyor. Senin için endişeleniyorum. Pasifik'te büyük bir çatışma olacak. Sizin adanıza bir şey olmaması için dua ediyorum. Burada konuştuğum askerler sizin adanıza dokunulmayacağını söyledi. Onların haklı olması için dua ediyorum.

Savaş, en iyilerimizi aldı bizden. Cabaña Kulüp terk edilmiş şehirler gibi. Görsen tanıyamazsın. Her sağlam erkek ya askere yazıldı ya da askere çağrıldı. Ama şunu bilmeni istiyorum babamın beni savaştan korumak için yaptığı onca şeyden sonra ben de katılmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Doğrusu bu olacaktır. Bir sonraki asker grubu ekimin on beşinde yola çıkacak. Muafiyetimi bozup ben de onlarla gitmeyi düşünüyorum. Avrupa'ya gitmeden önce iki hafta Kaliforniya'daki bir üste temel eğitim alacağım.

Lütfen benim için endişelenme. Sana nasıl olduğumu haber vermek için sık sık yazacağım ve yeniden bir araya geleceğimiz günün hayalini kuracağım.

Seni tüm kalbimle seviyorum ve tahmin edemeyeceğin kadar çok düşünüyorum.

*Sevgiler,
Gerard*

Mektubu kalbime bastırıp gözlerimi sıkıca kapattım. Vatansever duygularının kabarmasına sevinsem de onun tehlikede olduğunu düşünmek istemiyordum. Onun mektubu gönderdiği zamanla benim aldığım zaman arasındaki süreyi düşününce korkuyla sindim. Şu anda bir savaşta olabilir miydi? Ya da?..

Gözyaşlarımı diğerlerinden saklamak için sandalyemde eğilmiş otururken sırtımda bir el hissettim. Mary, yumuşak bir sesle, “Sorun ne canım?” dedi.

“Gerard,” dedim. “Sanırım askere yazılmış.”

Gözyaşlarım akıp elimdeki buruşuk kâğıda damlayıp Gerard’ın güzel elyazısını siyah mürekkep lekelerine dönüştürürken Mary sırtımı sıvazladı.

Kitty, o gece yatmadan önce, “Asker karısı olmak sence nasıl olurdu?” diye sordu. Ranzasında pembe geceliğiyle oturmuş sarı buklelerini fırçalıyordu. Belli ki kendini oldukça iyi hissediyordu. Ben de kitap okumaya çalışıyorum ama başaramıyordum.

Kitabı bıraktım. “Lance’le evlenmeyi düşündüğünü söylüyor olamazsın?”

Kitty cevap vermedi. Saçlarını taramaya devam etti.

“Sanırım bu yaşam biçiminin kendine has faydaları var,” dedi. “Seyahat etmek ve heyecan gibi.”

“Kitty, onunla daha yeni tanıştın,” dedim.

Akşamları, konuşabildiğimiz tek zamandı; en azından Kitty’nin Lance’le dışarı çıkmadığı akşamlar.

Kitty tarağını komodinin üstüne koyup yatağa geçti. Örtüleri boynuna kadar çektikten sonra bana döndü. “Anne,” dedi. Sesi, çocuksu, meraklı, naif ve ürkekti. “Gerard’ın hayatının aşkı olduğunu hep biliyor muydun?”

Bu soru beni Seattle’da olamayacağı kadar hazırlıksız yakaladı. “Tabii ki biliyordum,” dedim, mektubunu hatırlayarak. Ona olan bağlılığım kabardı. “Biliyordum işte.”

Kitty başıyla onayladı. “Sanırım ben de aynı şekilde hissediyorum,” deyip ben bir şey sormadan başını duvara doğru çevirdi. “İyi geceler.”

Westry otuz günlüğüne başka bir adaya göreve gitmişti. 27 Kasım’da geri döndüğünde erkeklerin kıışlasının yakınlarında durup amber çiçeği topluyormuş gibi yaptım. Onunla patikada karşılaşmayı umuyordum. Şükran Günü’nden bir gün önceydi, çarşamba günüydü. Kamptaki konuşmalar iki şeye yoğunlaşmıştı; hindi ve kızılçık sosu.

Erkeklerden biri üçüncü kattaki bir pencereden, “Hey, hemşire!” diye bağırdı. “Sence piliç yiyebilecek miyiz?”

Dalga geçerek, “Aşçıya benziyor muyum?” diye sordum.

On dokuz yaşında gibi görünen asker sırtarak geri çekildi. Erkeklerle ve savaşa alışabilmem aylarımı almıştı. Ama artık utangaç değildim. Bana laf söyleyenlere ben de

laf söylüyordum. Uygunsuz sözcükleri eşit düzeydeki sözcüklerle karşılıyordum. Annem bunları duysa akli başından giderdi.

Yirmi dakikalık çiçek toplama işi, Westry'nin ortada görünmemesiyle sonuçlandı. Ben de kederli bir kalp ve amberle dolu bir poşetle kışlaya geri döndüm.

Kitty, yatağın üstüne bir zarf fırlatarak, "Posta geldi," dedi. "Annenden."

Omuz silkip zarfı elbisemin cebine soktum. Kitty kapının yanına bıraktığım çiçek dolu torbaya baktı. "Bunlar harika," dedi. "Suya koyalım."

Çiçekleri torbadan tek tek aldı ve düzenleyerek masadaki su bardağına koydu.

"Dayanmazlar," dedim. "Hiç dayanıklı değiller. Sabaha kadar solarlar."

"Biliyorum," dedi. "Ama şu anda, bu halleriyle çok güzel görünmüyorlar mı?"

Başım la onayladım. Keşke ben de Kitty'nin yaptığı gibi andaki güzelliği görebilseydim. Bu bir yetenektir.

Geri çekilip eğreti vazosuna hayranlıkla baktı; vazo, yemekten geldiğimizde solmuş olacak parlak kırmızı çiçeklerle doluydu. Sonra komodinine baktı. "Neredeyse unuttuyordum," dedi. "Ben de evden mektup aldım. Babamdan."

Kitty zarfın kenarını yırtıp mektubu çıkardı. İlk başta yüzünde bir sırıtişla okuyordu. Sonra kaşlarını çatı, yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Onun yanına koşarak, "Ne oldu?" dedim. "Ne yazıyor?"

Kendini yatağa atıp yüzünü yastığa gömdü.

“Kitty,” diye ısrar ettim. “Söyle hadi.”

Kıpırdamadı, ben de yere düşen mektubu aldım ve babasının yazdıklarını kendim okudum.

Canım,

Bay Gelfman eylül ayında savaş için Avrupa'ya gitmişti ve korkarım orada öldürülmüş. Bu haberi almanın senin için çok zor olacağını biliyorum. Annen bundan bahsetmemi istemedi ama ben bilmen gerektiğini düşündüm.

Mektubu Kitty'nin masasının üstüne koydum. Kahrolası posta. Neden gelip bizi böyle üzüyordu? Mektuplar gelmeye başlayana kadar iyi gidiyorduk. Yüzümü yüzüne yaklaştırarak, “Kitty,” dedim. “Çok üzıldüm.”

Usluca, “Beni yalnız bırak,” dedi.

Yemekhane zilini duyunca, “Ben sana yemek getireyim,” dedim.

“Aç değilim,” diye sızlandı.

“Ben yine de getireceğim.”

Tabağıma patates püresi doldurdum. Aşçının izniyle Kitty'ye de ayrı bir tabak aldım. Sonra havuç ve haşlanmış et koydum. Sıcak ışıkların altında hepsi kuru görünüyordu ama en azından konserve değildi. Buna çok sevinmişim.

Stella ve Mary bana masadan el salladı. Ben de başımla onları selamlayıp onlara doğru yürüdüm. “Kitty ve

kendime birer tepsi alıp odaya götürüyorum. Kitty'ye evden bir mektup geldi. Kötü bir mektup."

Mary kaşlarını çatı. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Bir dakika otursana? İki tepsiyi birden götüremezsin. Düşersin. Neden hızlıca yemiyorsun?"

Düşününce söylediklerine katıldım ve Mary'nin yanına oturdum.

Stella, fısıldayarak, "Bugün kışlada bir kavga çıktığını söylüyorlar," dedi. "Burası, erkekleri gerçekten etkiliyor."

Sert eti kör bir bıçakla kesmeye çalışırken, "Hepimizi etkiliyor," dedim.

Stella başıyla onayladı. "Dün Lance'i pazarda gördüm. Kolunu şu yerli kızın beline dolamıştı."

Kitty'nin burada olmamasına sevinmişim. Bir gün için yeterince kalp kırıklığı yaşamıştı. "Atea'yı kastediyorsun," dedim. "Bir adı var."

Stella'nın adanın yerli halkı hakkında böyle önemsemenden konuşması beni rahatsız ediyordu.

Omuz silkerek, "Sanırım adı buydu," dedi. "Lance'in ona karşı bir ilgisinin olduğu kesin."

Mary şüpheli görünüyordu. "Of, Stell," dedi. "Sigarasını ondan alması onunla ilişkisi olduğu anlamına gelmez."

Stella omuz silkti. "Ben sadece gördüğüm şeyi söylüyorum."

Zavallı Kitty. Ona söylemeyeyim. Şimdi olmaz. Zamana ihtiyacı var.

Kitty'nin tepsisini alarak, "Görüşürüz, kızlar," dedim. "Ben yemeği götürmeye gidiyorum."

Mary, "İyi geceler," dedi.

Stella başını sallayıp ekmeğinden bir ısırık aldı.

Tepsinin üzerinde uçuşan sinekleri elimle kovalayarak patikadan yürürken bir an için erkeklerin kışlasının önünde durdum. Pencereden filan Westry'yi görürüm diye umut ediyordum. Odası ikinci katta mıydı, dördüncü katta mı? İkinci katı inceledim. Bakışlarım binanın ortasındaki açık bir pencerede durdu. İçeride hareket ve gürültü vardı. Kavga. Bir ses, "Evet, efendim!" dedi. "Lütfen, efendim!" Bu Westry'nin sesiydi.

Tanrım! Canı yanıyordu. Dayak yiyordu. Tepsiyi bir bankın üstüne bıraktım ve kışlanın girişine doğru yürüdüm. Ona yardım etmek zorundaydım. Ama nasıl? Kadınların içeri girmesi yasaktı. Umutsuz bir halde basamaklarda durdum. Tenin tene vurmasını, mobilyaların kırılmasını dinledim. Durun. Bu artık sona ermeliydi.

Bir dakika sonra sesler kesildi. Bir kapı çarptı. Sonra koridorda ağır ayak sesleri duyuldu. Sesler merdivenlerden kışlanın girişine geldi. Kapıda kanlı elini tutan Albay Donahue'yu görünce kalbim sıkıştı. Amber çalılığına doğru çekilip adamın doğruca revire gidişini izledim.

Kalbim gümbür gümbürdü. Panikle, "Westry!" diye bağırdım. Daha yüksek sesle, "Westry!" dedim. Sesimi açık pencereden duyurmaya çalışıyordum.

Sessizlik hâkimdi. En kötüsünden korkuyordum.

Yemekhaneye koştum. Erkeklerin pek çoğu hâlâ yemek yiyordu. Elliot'ı girişe yakın bir masada buldum. Göz göze gelince ona yanıma gelmesini işaret ettim.

Yakasındaki peçeteyi çıkarıp, “Ne oldu, Anne?” dedi.

“Westry,” diye fısıldadım. “Dayak yedi. Albay Donahue onu dövdü. Odasında. Baygın olabilir.” Hızla konuşuyordum.

Elliot’ın bakışları irileşti. “Ben gidip bakayım,” dedi. Çift kanatlı kapıdan geçip patikaya çıktı.

Uzun bir süre kışlanın önünde bekledim. Volta atıyor ve ikinci kata bakıp pencereden içeriyi görmeye çalışıyordum. Sonra bir kapı sesi duydum. Elliot dışarı çıktı.

“Kötü dayak yemiş,” dedi. “Alnındaki yarığa dikiş atılması gerekecek.”

“O zaman neden aşağı inmiyor?” dedim.

Elliot, “İnmeyecek,” dedi.

“Anlamıyorum. Albay Donahue neden ona böyle bir şey yaptı?”

Albayın çıktığı patikaya bakarak, “Söylemiyor,” dedi. “Ama kötü bir şey olmuş sanırım. Yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

Elimle alnımı ovuşturdum. “Onunla kalabilir misin? İyi olup olmadığına baksan, dikiş atılması için revire gelmeye ikna etmeye çalışsan?”

Elliot başıyla onayladı. “Elimden geleni yaparım,” dedikten sonra kapıya döndü.

“Teşekkürler,” dedim. “Elliot?”

“Evet?”

“Ona onu özlediğimi söyle.”

Elliot sırtıttı. “Bunu duymak hoşuna gidecek.”

Odaya gittiğimde Kitty’nin tepsisindekiler soğumuştur

ama önemli değildi. Yemek yemeyi hâlâ reddediyordu.

Yumuşak buklelerini okşayarak, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı canım?" dedim.

Uysalca, "Hayır," dedi. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tamam," dedim. Biraz incinmiştim. "Anlıyorum."

Güneş battı ama ay, ışık saçıyordu. Sırt çantama baktım. Kulübe. Orası olmak istediğim yerd. Kalbimde bunu hissediyordum.

Çantama bir kitap koyarken yumuşak bir sesle, "Kitty," dedim. "Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Cevap vermedi ama onu suçlayamazdım.

"Birazdan dönerim," dedim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Rüzgâr her zamankinden daha sert esiyor, kulübeye doğru kumda zorlukla yürürken saçlarımı dağıtıyordu. Kulübeye vardığımda kapıyı açıp yatağın üstüne uzandım. Yatak odamızdaki dolabın üst tarafında bulduğum ve geçen hafta buraya getirdiğim yorgan sıcak ve rahatlatıcıydı. Posta kutusuna bakmaya zahmet etmedim.

Westry uzun zamandır buraya gelmemişti, şimdi de kışlada yaralarıyla meşguldü. Albay Donahue'nun zalimliğini düşününce titredim. Onu neden böyle incitmişti?

Sebepler ne olursa olsun Westry'nin bunu hak etmediğinden emindim.

Kafamın arkasındaki yastığı kabarttım ve daha önce cebime soktuğum annemden gelen mektubu çıkardım.

Benim sevgili Anne'im,

Çok kederli bir kalple yazıyorum, zira kötü haberleri sana ben vereceğim. İnan ki çok uzun zamandır sana bu haberi yazsam mı gelene kadar beklesem mi diye düşündüm. Ama bilmen gerektiğini düşünüyorum.

Babanı terk ediyorum. Durum mektupta anlatabileceğim kadar ciddi ama sana şunu söyleyeceğim. Ayrılırsak da seni her zamanki gibi çok seveceğim. Eve döndüğünde sana her şeyi açıklayacağım.

Sizin Gerard'la evliliğiniz benimkinden daha aşk dolu olsun.

Seni seviyorum canım, umarım bu haber seni çok üzmez.

Sevgilerimle,

Annen

Tuzlu yaşların gözlerimi yakıtığını hissettim. Babamı terk ediyor. Zavallı babam. Annem bunu nasıl yapar? “Sizin Gerard'la evliliğiniz benimkinden daha aşk dolu olsun.” Bu nasıl bir saçmalık?

Kumsaldan bir ses duydum, ardından kulübenin kapısı ağır ağır açıldı. Westry'nin yüzünü görünce sakinleştim.

Sırıtarak, “Burada olacağını umuyordum,” dedi.

“Şu haline bak!” diye haykırdım. Bütün yasakları görmezden gelip yanına koştum ve içgüdüsel olarak ellerimle yanaklarına uzandım. “Albay Donahue neden canını yaktı?”

Katı bir sesle, “Dinle,” dedi. “Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerek. Sen bugün Albay Donahue'yu görmedin.”

“Ama ben...”

“Hayır,” dedi. “Görmedin.”

“Ama Westry, neden?”

Kafası karışmış ve üzgün görünüyordu. “Lütfen, bundan bir daha bahsetmeyelim.”

Kaşlarını çattım. “Anlamıyorum.”

“Böyle olması gerek,” dedi. “Bir gün anlarsın.” Yüzünü ışığa dönünce yaralarının ciddiyetini gördüm.

“Bırak da seni revire götürüyüm.”

Yaramaz yaramaz gülümsedi. “İyi de burada kendime ait bir hemşirem varken neden revire gideyim?”

Sırtı sırt çantama uzandım. “Buralarda bir yerlerde ilkyardım çantam olacak.” İçinde ilkyardım malzemeleri olan küçük beyaz kutuyu bulana kadar çantayı karıştırdım ve bulunca içindeki dikiş setini aldım. Beyaz bir paketi açıp içindeki alkollü bezi çıkardım.

Elini tutup onu yatağa doğru götürdüm. Tenlerimiz birbirine dokunduğunda içimde yine o tanıdık kıpırtıyı hissettim. İkimiz de burada otursak ne olur ki? İkimiz de oturduğumuzda, “Şimdi,” dedim, “kıpırdama.”

Elliot haklıydı. Alnındaki kesik derindi. Bunu dikebileceğimden emin değildim. Yaraya alkollü bezle hafifçe dokunarak, “Kötü görünüyor,” dedim. Westry irkildi ama bir şey demedi.

Gergin bir şekilde, “Revirde uyuşturucu kremimiz var. Hadi oraya gidelim. Senin için daha az acı verici olur,” dedim.

Ayağa kalkmaya başladım ama Westry elimi tuttu ve

beni tekrar oturttu. “Ben gitmek istemiyorum,” dedi. “Kalmak istiyorum. Tam burada.”

Bakışları yoğun, nazikti. Başımınla onaylayıp dikiş setini elime aldım. “Tamam, ama canın yanabilir.”

İlk dikiş atarken Westry duvara baktı, ikinciye de at-
tım. Kesiği kapatmak için üç dikiş gerekmişti. Sıkıca bağla-
dıktan sonra ipin ucunu kestim. “İşte oldu,” dedim. “Çok
kötü değildi, değil mi?”

Westry başını iki yana salladı. Bana takılarak, “Sen do-
ğal bir yeteneksin, Cleo Hodge,” dedi. Gözlerime endişeli
bakışlarla bakıyordu. Gülümsedim, sonra hemen kafamı
çevirdim.

“Ağlıyordun,” dedi. “Neden?”

Annemden gelen mektubu düşündüm. “Evden üzücü
bir mektup geldi.”

“Ne yazıyor?”

Tereddüt ettim. “Annemden gelmiş. O...” yeniden
dökülmek isteyen gözyaşlarımı tuttum, “babamı terk
ediyormuş.”

Uzandı ve beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı.
Başımı göğsüne yasladım. Kendimi korunmuş, kollanmış
hissediyordum. “Çok üzüldüm,” dedi. Sözcükleri küçük
kulübemizde yankılandı, bir süre havada asılı kaldı. Uzun
bir süre ikimiz de konuşmadık.

Kafamı kaldırıp Westry’ye baktım. O buradaydı. Şimdi.
Şu anda. O anda, başka hiçbir şey önemli değildi.

Elleri kollarıma, omuzlarıma, boynuma, sonra yanak-
larıma doğru hareket etti ve sonunda yüzümü kendine

doğru çekti. İçimde yeni bir şeyin kıpırdandığını hissettim. Westry dudaklarını nazik, mükemmel bir biçimde dudaklarıma bastırdı. Beni daha da yakınına çekti ve bütün direnişimi kırdı.

Beni kollarında tuttu, bana sarıldı. 27 Kasım. Bu önemsiz bir tarihti, takvimdeki sıradan bir gündü. Ama aynı zamanda hayatımı değiştirmişti. Bu, Westry'yi sevmeye başladığım gündü.

7.Bölüm

Güneş erkenden batmıştı, bugünün Noel arifesi olduğu düşünülürse bu gerçekten de adaletsiz görünüyordu. Evde olsam annem evde girişte kocaman bir ağacı süslüyor olurdu. Hayal de olsa ağacın kokusunu alabiliyordum. Hayaldi çünkü görünürde sadece palmiyeler vardı ve annem evden taşınmıştı. Son mektubunda New York'ta bir daire tuttuğunu yazmıştı.

Babamın yılın bu zamanı ne kadar neşeli olduğunu düşündüm. Noel şarkıları söyleyenlere büyük fincanlarda sıcak elma şarabı ikram eder, her fırsatta ağzına Maxine'in hamurışı ve kurabiyelerinden tıktırır. Maxine. Bana neden yazmadığı birkaç kez aklıma takılmıştı. Gerçi postalar yavaşlamıştı, herkes her öğleden sonra mektup getiren bir cip görme umuduyla bekliyorlardı.

Gerard'dan da haber alamıyordum ve beni en çok bu endişelendiriyordu. Sessizliği bazı günler iyi geliyordu. Westry'ye olan duygularımın rahatsız edilmeden büyümesi

için ortam yaratıyordu. Ama yine de onun için her gün endişeleniyordum. Onu soğuk, yabancı bir savaş meydanında Amerika için savaşırken hayal ediyordum. Benim için savaşırken...

Kitty, Bay Gelfman'ın ölümünü kabullenmişti ama bu konuda konuşmuyordu. Varlığının her zerresini Lance'le olmaya adanmış gibiydi. Sık sık onunla buluşmak için gizlice çıkıyor ve geç saatte dönüyordu. Ama ben kimdim ki onu yargılayacaktım?

Birden Noel arifesi gelivermişti. O gece şapelde yapılacak olan mum yakma töreninden önce kumsala gidecek vaktim vardı, bu yüzden Hemşire Hildebrand yeni gelen ürünleri açmasına yardım etmemi istemedi önce sıvıştım.

Kulübeyi boş görünce hayal kırıklığına uğradım. Westry geçtiğimiz ay üç göreve gitmişti ve onu çok az görmüştüm. Tahtanın altındaki posta kutusuna baktım ve orada beni bekleyen bir zarf görünce kıkırdadım.

Benim canım Cleom,

Mutlu Noeller, tatlım. Son zamanlarda birbirimizi pek göremediğimiz için üzgünüm. Komutanım beni köle gibi çalıştırıyor. Seninle bu sabah burada karşılaşıyoruz diye ummuştum, bu sabah uygun olduğum tek zamandı ama şansım yaver gitmedi. Ben de Noel hediyeni buraya bırakıyorum. Belki bir gün birlikte gerçek bir Noel kutlarız.

Sevgiler,

Grayson

Son cümleyi tekrar tekrar okurken gözlerim yaşlarla doldu. “Belki bir gün birlikte gerçek bir Noel kutlarız.” Gerçekten kutlayabilecek miydik? Bu düşünce hem korkutucu hem heyecan vericiydi. Parmaklarım, tahtanın altındaki küçük kutunun kırmızı kurdelesini çözmek için hızlıca hareket etti. Kutu, muhtemelen yemekhaneden çaldığı alüminyum folyoyla güzelce sarılmıştı. Kapağı kaldırdım ve kibar bir zincirde altın, oval bir madalyon buldum. İçeride boştu ama arkasında bir yazı vardı. Grayson ve Cleo.

Gülümsedim ve zinciri gururla boynuma taktım. Sonra çantamdan bir defterle kalem çıkardım.

Benim canım Grayson’ım,

Kolye için teşekkürler. Çok beğendim. 21 yıllık hayatımda hiç madalyonumun olmadığını biliyor muydun? Hep bir tane olsun istemiştım. Şimdi de bunu gururla takacağım. Aslında, sanırım boynumdan hiç çıkarmayacağım. İçine neler koyacağıma dair aklımda bir sürü fikir var. Karar vermeme yardım etmen gerekecek.

Seni çok özledim ama buraya gelmek iyi geliyor. Aynı olsak bile seni burada bulabiliyorum. Varlığın bu dört duvarın arasında geziniyor ve beni ısıtıyor.

Mutlu Noeller.

Sevgilerle,

Cleo

Posta o akşam, Noel arifesi töreninden hemen önce geldi. Sandığa şüpheyle, dikkatle baktım, özellikle de anemin şaşırtıcı, sarsıcı son mektubundan sonra. Babamı

hiçbir açıklama yapmadan terk etmişti. Bu hikâyenin fazlası vardı, orası kesindi.

Mary, bana açık pembe bir zarf uzatarak, “Bugün sadece bir mektubun var, canım,” dedi.

Pembe. Kalbimin hafiflediğini hissettim. Gerard’dan gelmediği kesindi. Bu rahatlamayı hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Ondan haber almak istemediğimden değildi. Hayır, durum bundan daha karışıktı. Şık, güzel elyazısına ve gönderenin adresine baktım. Maxine. Zarfı elbisemin cebine koydum ve kapıya yöneldim. Ama kilise zillerinin çaldığını duyunca döndüm ve Hemşire Hildebrand’ın masasında kâğıt işleriyle uğraştığını gördüm. Noel arifesinde bu tuhaf adada tek başına ne yapacaktı? Ailesinden hiç bahsetmiyordu ve kızların söyledikleri doğruysa geçmişi pek iyi değildi. Yılın bu zamanı yalnız hissediyor olmalıydı. Çok az gülümsediği veya bize emir vermedikçe ağzını açmadığı doğrudu. Ama bu Noel’di. Noel’de kimse yalnız olmamalıydı. Onu mum yakma törenine davet eden olmuş muydu acaba?

Hemşire Hildebrand’e sessizce yaklaştım. Dikkatli bir şekilde, “Affedersiniz, Hemşire Hildebrand,” dedim. “Ben çıkıyorum. Bugün Noel arifesi...”

“Tarihin farkındayım,” diye tersledi.

Uysal bir şekilde başımı salladım. “Ben diyordum ki, şey...”

“Ne söylemek istiyorsan söyle, Hemşire Calloway,” dedi. “Meşgul olduğumu görmüyor musun?”

“Evet,” dedim. “Kusura bakmayın. Bu gece mum yakma

töreni olduğunu biliyor musunuz diye merak etmiştim. Belki katılmak istersiniz diye düşündüm.”

Dosyalardan başını kaldırdı ve bir an bana baktı. Bu bakışta iyi, sert bir neşe, belki biraz da şaşkınlık vardı.

Canlı bir sesle, “Haydi git, Hemşire Calloway,” dedi. “Vardiyan bitti.”

Başımın altına onayladım ve kapıya yürüdüm. Hayal kırıklığı-mı saklamaya çalışıyordum. Ne fark ederdi ki?

Kitty o gece törene benimle birlikte gitmeye söz vermişti ama odaya gittiğimde orada yoktu. On beş dakika bekleyip de açıklayıcı bir not da göremeyince pes ettim ve üstüme giyecek bir şeyler bulmak için dolaba gittim. İşte o zaman sarı elbisesinin orada olmadığını fark ettim. Vücuduna biraz fazla cüretkâr bir biçimde oturan sarı elbisesinin. O elbiseyle nereye gidecekti ki? Kendim için basit mavi bir elbise seçtim ve Maxine’in mektubunu elime aldım.

Benim canım Antoinette'im,

Nasıl-sın, canım? Seni nasıl da özledim. Ev sensiz eskisi gibi değil. Daha ıssız. Evde hayat yok.

Sen gittiğinden beri evde çok şey değişti. Korkarım nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama biz her zaman birbirimize karşı dürüst olduk. Bu yüzden doğruyu söylemekle başlayacağım. Beni sabırla dinle çünkü bundan sonra diyeceklerimi kaldırman zor olabilir.

Canım, şunu bilmelisin ki ben çok uzun bir zamandır babamı seviyorum. Bu, bütün gücümle,

bütün ruhumla mücadele ettiğim bir aşktı. Ama insan aşkla mücadele edemiyormuş. Artık bunu biliyorum.

Bu aşkın ailenizi parçalamasını hiçbir zaman istemedim. Çok uzun yıllar hislerimi saklama, onları bir kenara atma konusunda o kadar başarılı davrandım ki kendimi bile kandırdım. Ama babanın da benim aşkıma karşılık verdiğini öğrendiğimde, benim sıkı sıkı kapattığım kapak açıldı. Her şeyi değiştirdi.

Benimle bir daha konuşur musun ya da bana eskiden baktığın gibi bakabilir misin bilmiyorum ama kalbinde beni affedecek gücü bulman için dua ediyorum. Baban ve ben senin onayından başka bir şey istemiyoruz.

Savaştan sonra Fransa'ya gidip evleneceğiz. Bunun çok tuhaf ve ani geleceğini biliyorum.

Zamana bırak, Antoinette. Zamanla tekrar bir aile olacağımıza inanıyorum.

*Sevgilerle,
Maxine*

Sayfalar ellerimden kayıp yatağıma düştü. Öylece bakıp Maxine'in elyazısını inceledim. Y harflerini neden böyle tuhaf şekilde uzatıyordu? Ayrıca kenarları kabartmalı bu kâğıt annemindi. Kim olduğunu sanıyordu? Evin hanımı mı?

Maxine ve babam. Bir türlü bir araya getiremiyordum. Ben kendimi bildim bileli birbirlerini seviyorlar mıydı yani? Annem biliyor muydu? Maxine'e bu kadar zalimce davranmasına şaşmamalıydı. Babamın metresiyle aynı çatı

altında yaşıyordu. Zavallı annem! Bunu nasıl fark etmemiştim? Nasıl bu kadar saf olabilmiştim?

Sayfaları topladım, buruşturup top yaptım ve çöp kovasına fırlattım. Bunları tekrar okumama gerek yoktu. Tekrar görmek de istemiyordum. Odanın dışındaki koridora çıkarken kapıyı o kadar sert çarptım ki ben bile şaşırdım.

Kitty gelmiyorsa törene kendim giderdim. Noel arifesinde babam ve Maxine'in evde kestane közlemesini düşünüp duracak değildim. Başımı iki yana sallayıp antreye çıktım. Ama kapıyı açıp dışarı çıkamadan duyduğum bir sesle durdum. Yukarıdaki odalardan birinde bir radyo vardı sanırım. Daha da tuhaf olan, okyanus ötesinden bir sinyal yakalamıştı ve Bing Crosby'den "O Holy Night" şarkısının o tatlı, mükemmel, saf sesini buraya getirmişti. Şarkının havada ılık bir meltem gibi dalgalanmasını dinlerken dizlerim çözülde. Beni rahatlatıyor, bana Seattle'daki Noelleri hatırlatıyordu. Elma şarabı, Noel şarkısı söyleyenler. Girişteki büyük Noel ağacı. Ateşin başında sigara içen babam. Hediyelerin paketlenmesi konusunda dırdır eden annem. Şimdi canım istemese de Maxine'in tatlıları. Tabii ki Gerard. Gerard'ı unutamazdım.

"İnsanı duygusallaştırıyor, değil mi?"

Stella'nın sesini duyunca döndüm. "Evet," dedim. Ah bir bilseydi.

Girişteki solgun ışıktaki yüzü daha yumuşak görünüyordu. Ada onu değiştirmiş miydi? "Hiçbir şey doğru değil gibi," dedi. "Kar yok. Ağaç bile yok. İlk kez evimi özledim. Gerçekten özledim."

Kolumu koluna dolayarak, “Ben de,” dedim. Şarkı bite-ne ve radyo frekansı karışana, o an yalnız Pasifik tarafından yutulup sonsuza kadar kaybolana dek orada dikilip şarkıyı dinledik.

Stella, “Törene gidiyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Ben de Kitty’yi almaya gelmiştim. Birlikte gidecektik.”

“Ah, az daha söylemeyi unutuyordum,” dedi.

“Neyi?”

“Kitty sana bir mesaj iletmemi söyledi. Çok özür dilediğini ama Lance’in bu gece onun için özel bir Noel randevusu ayarladığını bu yüzden sana katılamayacağını söyledi.”

“Randevu mu? Noel arifesinde mi?”

Stella omuz silkti. “Sen benden daha iyi bilirsin. O ikili birlikte çok fazla zaman geçiriyor gibi görünüyorlar, değil mi? Ne zaman koridorda karşılaşsak Lance’i görmeye gidiyor. Lance şöyle, Lance böyle. Ama bana sorarsan Lance bu hayranlığa değmez. Adam tehlikeli.”

“Tehlikeli mi?”

“Evet,” dedi. “Yerli kızlarla nasıl düşüp kalktığını herkes biliyor. Ayrıca çok asabi bir adam.”

Atea’nın ona nasıl baktığını ve bundan kısa bir süre sonra onunla ilgili hissettiğim şeyleri hatırladım. Ama öfkelenmediğini hiç görmemişim. Gerçekten tehlikeli olabilir miydi?

“Eh,” dedim. “Biraz tutarsız biri olabilir ama bu Kitty’nin kararı. Daha önce onunla erkeklerle ilgili konuşmaya çalıştım ama inan bana, işe yaramıyor.”

Stella, bana hayran hayran bakarak, “Sen iyi bir arkadaşsın, Anne,” dedi.

Sırlarımı düşündüm. “Gerektiği kadar değil.”

Koridordaki saate bakarak, “Kiliseye benimle birlikte gitmek ister misin?” diye sordu. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. “Mary ve Liz gittiler bile, hazırlık yapıyorlar. Onlarla buluşabiliriz.”

Gülümsedim. “Çok isterim.”

Dışarı yürürken radyo sinyali düzeldi ve “Silent Night”ın tanımadığım yabancı bir dildeki versiyonu çalmaya başladı. Şarkı kulağa çok tuhaf ve uzak geliyordu. Ben de kendimi tıpkı böyle hissediyordum.

Yemekhanenin bitişiğindeki küçük kiliseye girince nefesim kesildi. “Bu ağacı nereden bulmuşlar?” Piyanonun yanında duran ağaca baktım. “Tropikte bir çam ağacı mı?”

Mary sıırttı. “Bu bizim büyük sırrımız,” dedi. “Sosyal Komite aylardır bunu planlıyordu. Pilotlardan biri geçen hafta ikmal malzemeleriyle birlikte getirdi. Kimse dekorasyon işini düşünmemişti, bu yüzden yaratıcılığımızı kullandık. Herkes Noel’de ağaç süslemeyi hak ediyor.”

Düzgün kesilmiş alüminyum folyolardan yapılma tellerle süslenmiş ağaca bakarken koro sol tarafımızda hazırlıklarına başladı. Her bir telde kırmızı elmalar vardı. Sanırım kadınlardan bazıları saçlarındaki kurdeleleri vermişlerdi çünkü yukarıdan aşağı kadar en az iki düzine beyaz fiyonk vardı.

Gözyaşlarımı tutarak, “Çok güzel,” dedim.

Mary kolunu bana doladı. “Her şey yolunda mı, Anne?”

Memleketinde müzik öğretmeni olan bir teğmen

tarafından bir araya getirilen bir grup gönüllüden oluşan koro, "O Come, All Ye Faithful"u söylemeye başladı. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapattığımda Gerard'ın yüzünün bana nazik, güvenle baktığını görebiliyordum. Maxine ve babam da bakıyor, benden af diliyorlardı. Kitty bana uzaktan el sallıyordu. Westry de hepsinin ortasında idi. Kumsalda durmuş herkesi izliyordu. Bekliyordu.

Bacaklarımın güçsüzleştiğini, vücudumun sallanmaya başladığını hissettim. Mary beni banklardan birine çekti. "Oturman lazım," dedi, yüzümü bir ilahî kitabıyla yelpazelerken. "İyi görünmüyorsun." Sonra, "Stella! Su getirir misin?" diye seslendi.

Oda bulanıklaşmıştı ve koro tekrar tekrar aynı dizeleri söylüyor gibiydi.

Birisi bana bir bardak uzattı. Bir yudum aldım ve su boğazımdan yavaşça aktı. Utanarak, "Özür dilerim," dedim. "Ne oldu bilmiyorum."

Mary, "Çok çalışıyorsun," dedi. "Olan bu. Bu konuda Hemşire Hildebrand'la konuşacağım. Şu haline bak. Solgunsun, zayıfsın. Bu akşam yemek yedin mi?"

Başımı iki yana salladım.

Mary bir şeker bulana kadar çantasını karıştırdı. "Al," dedi. "Bunu ye."

"Teşekkürler."

Erkekler girerken şapkalarını çıkararak yavaş yavaş salonu doldurmaya başladı. Stella yanımıza oturdu, onu Liz takip etti. Tören başladıktan sonra Kitty'nin gelip gelmediğini

görmek için dönüp arkama baktım. Ama onun yerine arka koltukta Hemşire Hildebrand'ın oturduğunu gördüm. Elinde bir mendil vardı ama göz göze geldiğimizde mendili hemen cebine soktu.

Mumlar yandıktan ve koro, "Hark! The Herald Angels Sing" söylemeye başladıktan hemen sonra bir gürültü duydum ve kilisenin arka tarafına doğru döndüm. Bir kapı çarpıldı. İnsanlar koltuklarında kıpırdandılar. Arkamızdaki sırada oturan bir hemşire şaşkınlıkla derin bir nefes aldı.

Kalabalıktan bir şey göremeyerek, Stella'ya, "Neler oluyor?" diye fısıldadım.

Koridorun ortasını göstererek, "Bak, bu oluyor," dedi kendini beğenmiş bir havayla.

Çıplak göğüslü, güzel Atea ağlayarak bize doğru geliyor-du. Bu sefer yüzü kederle gölgelenmiş olsa da en az o gün pazardaki kadar çarpıcı görünüyordu.

"O nerede?" diye bağırdı. Sağdan sola bakıyor, sıraları inceliyordu. "Neden yok burada?"

Erkeklerden birisi kalktı ve onu kolundan tuttu. "Hanımefendi, Noel törenini böldüğünüzü görmüyor musunuz?"

Atea kolunu ondan kurtardı. "Bana dokunma! Nerede o? Yalan söylemek. Ben onu bulmak. Herkese anlatmak."

Asker onu bu kez daha sıkı tuttu ve kapıya doğru çekmeye çalıştı. Atea çılgık attı.

Kollarımı sallayarak, "Durun!" diye bağırdım. Kan bey-nimden çekilmişti ama sıraya tutunarak dengemi sağlamayı başardım. "Bu kadını tanıyorum. Bırakın onunla konuşayım."

Kimse karşı çıkmadı, ben de Atea'ya doğru yürüdüm ve sıcak bir şekilde gülümsedim. Ağlamaktan kızarmış iri kahverengi gözleri yüzümde bir anlayış, güven kıpırtısı arıyordu.

Binada bir tek ikimiz varmışız gibi, "Dışarıda konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve çift kanatlı kapıdan geçerken peşimden geldi. Kumsala giden taşlı patika boyunca sessizce ilerledik. Rüzgâr sert esiyordu ama ikimiz de umursamadık.

Atea beni kumsaldaki bir kütüğe götürdü ve ikimiz de oturduk.

"Ben korku," dedi.

"Yani, korkuyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Neyden canım? Neyden korkuyorsun?"

"Ondan," dedi.

Lance. Yanaklarım öfkeyle yandı. Stella haklıydı.

Başımı salladım. "Sana ne yaptı, Atea?"

"Beni acıtmak," dedi, bileğindeki bir çürüğü gösterecek, üst kolunda mor ve siyah renkte başka bir tane daha vardı.

"Çok üzüldüm," dedim. "Ama bu gece buraya, kiliseye neden geldin?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Herkes ne yaptığını söylemek," dedi. "Sonra bir daha acı olmamak."

"Atea," dedim. "Bu üstten ayrılman lazım. Eğer seni incitmek istiyorsa bir yolunu bulur. Buradan çok uzakta bir yere gitmen gerek."

Kafası karışmıştı. “Nereye gidebilirim?”

“Yanında kalabileceğin kimsen yok mu? Annen? Büyükannen? Teyzen?”

Atea başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Tita’dan başka kimsem yok.”

“Tita kim?”

“Bora Bora’daki en yaşlı kadın,” dedi. “O hepimize göz kulak olmak.”

Başımla onayladım. Birden kendi problemlerim gözüme önemsiz görünmüştü. “Burada kalamazsın,” dedim.

Bir şeyden huzursuz olmuş gibiydi. “Ama geldiğinde?”

“‘Geldiğinde’ ne demek?”

“Yanıma gelecek.”

Koluna hafifçe vurdum. “Uzaktaki beyaz binayı görüyor musun? İkinci katın köşesindeki pencereyi, palmyenin yanındakini?”

Uysalca, “Evet,” dedi.

“Orası benim odam. Bir şeye ihtiyacın olduğunda, korktuğunda bana seslen. Biz pencereyi hep açık bırakırız. Seni duyarım.”

İri, güvenen bakışlarla yüzümü inceledi. “Ya sen orada yoksan?”

Parmağımla kumsalı göstererek, “O zaman bu kumsal boyunca koş,” dedim. “Yaklaşık bir kilometre uzakta bir kulübe var. Çalıların birkaç adım içinde küçük bir kulübe. Kapı kilitli ama basamakların altındaki kitapta bir anahtar bulacaksın. Orayı kimse bilmiyor. Orada güvende olursun.”

Atea’nın bakışları irileşti. “Ressamın evi mi?”

Kafam karışmıştı, başımı iki yana salladım. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Evet, ressam. Oraya kimse gitmemek. Tita evin lanetli olduğunu söyler.”

“Lanetli mi?”

“Evet.”

“Sen de lanetli olduğuna inanıyor musun?” diye sordum.

Atea omuz silkti. “Belki, ama zorunda kalırsam gitmek.”

“Akıllı kız.”

Atea gülümsedi.

“İyi olacak,” dedim. “Her şey düzelecek. Bundan eminim.”

“Gerçek mi?” Yüzüme ilgiyle baktı. Çok güzel ama bir o kadar masum ve korkak görünüyordu. Onu korumaya yemin ettim. Lance konusunda Westry’yle konuşacaktım. Bir daha kızı incitmemeliydi.

“Gerçekten,” diye güven verdim.

Derin derin soluk verdi ve gitmek için ayaklandı.

“Atea, bir şey daha var,” dedim. “Lance’i görürsen ona üsse geldiğini veya benimle konuştuğunu söylememelisin. Bu onu daha çok kızdırır.”

Kafası karışmıştı ama başıyla onayladı.

“İyi geceler,” dedim.

“Taoto maitai,” dedi ve ayışığına doğru gözden kayboldu.

8.Bölüm

Sabah güneşi parlıyordu ve pencereden öyle şiddetli bir şekilde vuruyordu ki ısrarcı güneş ışınları perdelerden geçmiş küstah bir biçimde dolap kapısında dans ediyordu. Kitty'yle beraber yatağımızdan onları izledik.

Kitty'ye dönerek, "Seattle'da ocak ayında böyle parlak bir sabah güneşi görebilir miydin?" dedim.

Düz bir sesle, "Hayır," dedi. "Ben soğuğu özledim. Güneşten bıktım artık."

"Bundan bıkaçağımı sanmıyorum," dedim. Doğrulup yatağın ayakucuna astığım sabahlığı aldım. "Kitty? Sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet," dedi.

"Endişeleniyorum."

"Ne için endişeleniyorsun?" Gözleri yorgun görünüyordu ama saat erken olduğu için değildi. Yüzünde derin bir yorgunluk vardı. Noel'de Atea'nın söylediklerini Kitty'ye anlattığımdan beri Lance'ten bahsetmemiştik. Onu Lance konusunda uyarmıştım ama bu haber onu pek

korkutmamıştı. İkisi arasındaki ilişki bitmişti ya da öyle görünüyordu. Günler geçtikçe daha da sessizleşip içine kapanıyordu, ben de daha çok endişeleniyordum. Acaba Lance onu da Atea gibi incitmiş miydi?

“Bu adanın bizi değiştirdiğini düşünüyorum,” dedim.

Kitty bana bakmadı, bakışları sanki doğruca içimden geçiyordu. Basitçe, “Değiştirdi,” dedi.

“Kitty, ben...” Tam o sırada kapı aniden çalındı.

“Kim o?” diye seslendim.

“Benim, Mary.”

Sabahlığımın düğümünü sıkılaştırıp kapıyı açtım. Mary yanakları pembeleşmiş bir halde karşımda duruyor, sırtı-tıyordu. “Günaydın, güzellikler,” dedi. Kitty’yle göz göze gelmek için başını odaya uzattı ama bunda pek başarılı olamadı.

Mary sıtmadan sonra gücünü kazanmıştı. Artık biz homurdanırken o revirde harıl harıl çalışıyordu. Stella, Mary’nin Lou adında biriyle görüştüğünü söylemişti ama Mary henüz bir şey anlatmamıştı. Bunun doğru olmasını umuyordum. Mutluluğu hak ediyordu.

O zaman kalbimde bir sancı hissettim. Mektup. Mary’nin eski nişanlısından gelen mektup. Komodinin altındaki ayakkabı kutusuna baktım, hazır olduğunda vermeye söz verdiğim mektubu buraya saklamıştım. Kapağı kaldırdım ve kutunun içine uzandım. Gerard’ın son mektubu yere düştü. Yanaklarım kızardı ve mektubu hemen kaldırdım. Ben kendi geçmişimle bile yüzleşemiyorken Mary nasıl yüzleşecekti?

Mary, "Sizi bu akşam küçük bir matineye davet etmek istiyorum," dedi. Gözleri, insan âşık olduğunda veya yeni bir aşka düştüğünde olduğu gibi parlıyordu. "Bu gece kumsalda bir araya gelip piknik yapacağız. Stella, Liz, birkaç başka hemşire ve birkaç da erkek. Saat yedi buçukta Leatra Plajı'na gitmek üzere bir kamyonete doluşacağız. Sanırım Westry de geliyor, Anne."

Bana bilmiş bilmiş baktı ama ben karşılık vermedim. Üç haftadır Westry'yi görmemiştim. Aramızdaki sessizlik ne yazık ki gün geçtikçe büyüyordu. Evet, amiri onu meşgul tutuyordu. Çok meşgul. Ama onu artık kulübede de pek görmüyordum. İzinli olduğu zamanlarda bile.

Leatra Plajı. Kulübeye çok yakındı. Bizim kulübemize. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Ben neyden endişeleniyordum? Tabii ki orayı kimse bulamazdı. Westry ve benden başka kimse orada olduğunu bilmiyordu. Aslında bazen küçük kulübeyi sadece bizim gördüğümüzü düşünüyordum. Kulübedeki son görüşmemizde, normalde ıssız olan kumsaldan bir askerin geçtiğini fark edince bundan bahsetmiştik. Işığının sesi beni ürpertmişti. Kulübeyi görecekmidi? Bizi görecekmidi? İşte o zaman bizim bu özel, küçük dünyamızı ne kadar çok sevdiğimi ve bu şekilde kalmasın ne kadar çok istediğimi fark etmiştim.

Westry'ye, "Birisi geliyor," diye panikle fısıldamıştım.

Adam beyaz kumların üstünde sendelerken kumsala bakan pencereden onu izlemiştik. Muhtemelen sarhoştur. Askerler çok içiyordu ve adanın sıcaklığı alkolün etkisini iyice arttırıyordu.

Westry, birkaç dakika sonra, "Tehlike geçti," dedi. "Bizi görmedi."

Ama bizi neden görmemişti? Kulübe kumsaldan çok uzakta değildi, sadece palmiye yapraklarıyla gizlenmişti. Biraz merak duygusu olan birisi anında bulabilirdi. Diğerleri burayı neden bulamamıştı? Kıyıda binlerce askeri olan bir ordu üssü buradayken bunca sene nasıl fark edilmeden kalabilmişti? Bu yüzden kulübenin hayal ürünü olup olmadığını düşünüyordum. Hayal ürünümüz, Fransız Polinezyası güneşi altındaki serabımız sanki sadece bizim içindi.

Mary beklenti içinde, "Eee?" dedi. "Geliyor musunuz?"

Kitty'ye baktım. İlgisiz, uzak görünüyordu. Tereddüt ederek, "Ben gelirim," dedim. "Ama Kitty de gelirse."

Kitty şaşırmış gibiydi. Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Gelemem."

"Neden?"

Kitty bir açıklama yapmadı, sadece sustu.

Kollarımı kavuşturup zorla sııttım. "Gördün mü? İyi bir bahanen bile yok," deyip Mary'ye döndüm. "Geliyoruz."

"Harika," dedi. "Saat yedi buçukta otoparkta görüşürüz."

Kitty gönülsüzce bana katıldı. Odadan ayrılmadan önce ona uzun uzun baktım. Onda ne değişmişti? Evet, yanaklarında renk kalmamıştı. Her zaman vahşi olan saçları daha da vahşileşmişti. Yatak odamızdaki küçük oval aynadaki yansımasına bakmak için durmadı bile. Baksaydı da değiştiğini görebileceğini sanmıyorum. Sadece saçları değil,

vücudu da değişmişti. Geçen hafta Stella'nın yemekhanede Liz'e Kitty'nin patates ezmesinden bir porsiyon daha alması konusunda bir şeyler fısıldadığını duymuştum. "Eve beş kilo almış olarak gidecek," demişti. Kitty artık daha dolgundu ama güzelliği, dağınık saçları, solgun yanakları ve daha dolgun hatlarıyla yine de parlıyordu. Kitty ne olursa olsun güzel olacaktı.

O akşam kışladan çıkarken, "Çok güzel görünüyorsun," dedim.

"Hayır, görünmüyorum," dedi. Sesindeki yılgınlık hiç hoşuma gitmiyordu.

"Kes şunu," diye tersledim. "Keşke şu moddan bir çık-san." Ona döndüm. "Ben eski arkadaşımı özledim."

Kitty yolda aniden durdu. Kafamı kaldırdığımda nedenini anladım. Albay Donahue geliyordu. Şapkasını çıkararak selam verdi ama hiç konuşmadı. Westry'yle olan olayı hatırlayınca kötü bir duygu beni sardı. Bu olaydan dolayı albaydan nefret ediyordum ama Kitty'nin yanından "Merhaba, nasılsın Kitty?" bile demeden geçtiğini görmek, özellikle de aylar önce buraya geldiğimizde onunla o kadar çok ilgilendikten sonra böyle yapması beni kızdırmıştı. Diğer hemşirelerden biriyle görüştüğü söyleniyordu. Kız esmer, sessiz ve poster kızlarıyla rekabet edebilecek bir vücuda sahipti. Bu adam kendinden utanmalıydı.

Albay yeterince uzaklaşınca Kitty'ye döndüm. "Bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım."

Kitty üzgün görünüyordu, bu yüzden yanlış bir şey söylemiş olmak istemiyordum. "Ben..."

Elimi tutup sıkı. "Sorun değil, Anne. Özür dilemek zorunda değilsin. Sadece..." Durdu, sanki düşüncelerini toplamak ister gibiydi, belki de uzaktaki açık pencereden dinleyen var mı diye bakıyordu. Erkeklerin kışlasına yaklaşılmıştı. "Bir şey yok."

"Keşke bana söylesen," dedim. "Albayın yeni kız arkadaşına mı üzüldün? Stella onun tam bir budala olduğunu söylüyor. Yoksa konu Lance mi? Kitty, bir şey mi oldu? Seni incitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Anne, lütfen yapma."

"Tamam," dedim. "Ama hazır olduğunda söyleyecek misin?"

Kitty başını salladı ama bunun boş bir vaat olduğunu düşünüyordum.

İleride bir grup erkek ve kadının bir kamyonete bindiğini gördüm. Stella oradaydı, yanında Will vardı. Ayrıca Liz ve Mary de oradaydı. Mary'nin yanında yeni sevgilisi Lou duruyordu.

Kitty ve ben kamyonete bindik. Mary'nin yanına oturarak, "Merhaba," dedim.

Mary'nin yüzü sevinçle parlıyordu. "Gelmenize çok sevindim. Liz yemekhane aşçılarından birini de gelmeye ikna etti. Ganimetlere bakın!"

Mary içinde tavuk, salata ve közlemek için mısır olan buzlu bir sandık gösterdi. Başka bir soğutucuda bol miktarda bira vardı. Erkeklerle göz göze gelmemeye çalışarak utangaç bir şekilde aracı inceledim. Tanımadığım birçok hevesli yüz vardı. Lance de yanında sarışın bir hemşireyle

oturuyordu. Adı neydi? Lela, evet. Zavallı Atea'yı düşününce titredim. Lance onu kullanmış ve incitmişti. Belki de Kitty'yi kullandığı gibi. Kitty'nin Lance'in kadınla konuştuğunu, flört ettiğini görmemesini umdum.

Onları izlemek yerine kamyonette Westry'yi aradım. Gelmiş miydi?

Mary aklımı okumuş gibiydi. "Gelememiş sanırım," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Omuz silktim. Nişan yüzüğümle oynayarak, "Üzülme," dedim. "Aramızda hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Kamyonet çukurlu ada yollarında ilerlerken Kitty'ye tutundum. Her çukurda aynı utancı hissediyordum. Ben, nişanlı bir kadın, Westry'yle duygusal bir ilişkiye nasıl girmiştim? Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Bu ada bana ne yapmıştı? Kitty karşıya bakıyordu. Birkaç dakika sonra kamyonet kumsalda durduğunda Kitty hariç herkes kalktı.

"Kitty," dedim. "Hadi gidelim."

Kitty görev duygusuyla başını salladı. Sanki çok yorucu bir şeymiş gibi zorla ayağa kalktı. Lance Lela'nın kamyonetten inmesine yardım ederken onu kollarına aldı ve kumlu zemine bıraktı. Kız kıkırdayıp kirpiklerini kırptırdı. Kitty hemen kafasını çevirdi. Onu buraya getirmekle hata mı etmiştim? Ben kendim bile burada olmayı pek istemiyordum.

Mary grubu kumsala yönlendirdi. Erkeklere battaniyeleri nereye sereceklerini, ateşi nerede yakacaklarını, içecekleri ve radyoyu nereye koyacaklarını gösteriyordu. Adı Shawn olan bir asker gri bir radyo çıkarıp antenini uzatınca

ahlamalar oldu. Kitty bile biraz gülümsedi. Hiçbirimiz müziğin gücüne dayanamıyorduk.

Herkes battaniyelerde yerlerini alınca, Mary, “Şimdi,” dedi. “Bakalım sinyal bulabilecek miyiz?” Bir süre alıcıyla uğraştı. Sonra Avustralya aksanına sahip bir erkek sesi duyunca durdu. Adam, savaşla ilgili haberleri öyle hızlı ve yoğun bir şekilde anlatıyordu ki vücudumun aynı şekilde tepki verdiğini hissettim.

“Japon bombardıman uçakları bugün kuzey kıyıyı bombaladı ve ardında birçok ölü ve yaralı bıraktı.” Hepimiz duyabilmek için biraz daha yaklaştık. “Yüzlerce kayıp olduğu tahmin ediliyor, pek çoğu kadın ve çocuk.” Mary hemen kanalı değiştirdi. Birkaç saniye sonra parazit gitti ve okyanustan gelen temiz bir sinyal duyuldu. Melodi yumuşak, tatlı ve akılda kalıcıydı. Mary, “Ne tuhaf,” dedi. “Fransız istasyonu bulduk.”

Sözcükler yabancı, melodi farklıydı ama yine de beni ve kumsalda bir araya gelmiş herkesi mest etti. Stella, Will’e yaklaştı. Lou Mary’nin elini tuttu ve onu dansa kaldırdı. Diğer hemşireler de tanımadığım erkeklerle eşleştiledi. Hatta Liz bile. Kitty de yanına bir erkek oturunca karşı çıkmadı. Mısırın ucunu zevkle ısırırken hafifçe sırıttı. Melodi, kalbimde bastırmaya çalıştığım bir özlemi açığa çıkarmıştı. Westry’ye duyduğum özlemi. Bakışlarımı okyanusa ve kulübe giden kumsala çevirdim. Hava kararıyordu. Bunu yapmamalıydım. Zaten orada olmayacaktı. Ama müzik devam ederken kulübenin çekim gücü kuvvetlendi, sonunda bu çekime dayanamayacak hale geldim. Ayağa

kalkıp sessizce kumsala doğru yürümeye başladım. Yarım saatliğine gidebilirdim. Kimse bilmezdi. Yokluğumu fark etmezlerdi.

Kimsenin takip etmediğinden emin olmak için birçok kez arkama bakarak hızlıca yürüdüm. Çalıların arasına girip kulübenin basamaklarına doğru ilerledim. İşte. Bizim kulübemiz. Görüntüsü beni rahatlatmıştı. Diz çöküp basamakların altındaki kitabı ve anahtarı aradım ama o sırada önümdeki kapı gıcırdayarak açıldı. Başımı kaldırıp bakınca loş ışığın aydınlatığı Westry'yi gördüm.

Çenesinde hafif bir sakal vardı. Islak saçları ve önü açık gömleğine bakılırsa yüzmeden yeni geldiği belliydi. Gülümsedi. "Bu gece geleceğini umuyordum," dedi. "Ayı gördün mü?"

Gökyüzüne bakarak başımı salladım. Ufuktaki turuncu dolunay o kadar yakın duruyordu ki neredeyse kumsalı öpüyordu.

Bir adım daha yaklaştım. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Elime uzanarak, "İçeri gel," dedi. "Sana bir şey göstereceğim."

Kapıyı arkamızdan kapattı. Ben de yatağın üstüne oturdum. Havada elektrik, bir titreşim vardı. Bunu onun da fark ettiğini biliyordum.

Bir radyoyu göstererek, "Bak," dedi. "Sinyal buldum." Kanalı açtığı anda yine o ses duyuldu; o güzel, büyüleyici, yabancı melodi.

Kafasını sallayarak, "Dinle," dedi. "Fransızca."

Gözlerimi kapatıp müzikle salınmaya başladım.

“Bu şarkıyı biliyor musun?”

Şarkıyı biraz daha dinledikten sonra başımı iki yana salladım. “Hayır, bildiğimi sanmıyorum.”

“Adı ‘La Vie en Rose’.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Nereden biliyorsun?”

“Savaşa gitmeden kısa bir süre önce duymuştum,” dedi. “Bir plak şirketi için çalışan bir arkadaşım vardı. Şarkıyı henüz kimse bilmiyor, en azından memlekettekiler. Plağı satışa çıkarmadan önce radyoda deniyorlar. Ama bu şarkı tutar. Bu sözümü de unutma. Sadece dinle.” Yanıma oturdu. Kollarımız birbirine değiyordu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Ne anlama geliyor?” diye sordum. Westry’nin bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Bu yüzden doğrudan radyoya baktım.

Derin bir nefes aldı. “Diyor ki; Sımsıkı sarıl bana, yaptığın büyüün etkisi geçmeden; Toz pembe bir hayat bu; Beni öptüğünde gök içini çeker; Ve gözlerimi kapatsam da toz pembe görürüm hayatı; Beni bağrına bastığında dünyam değişir; Öyle bir dünya ki güller çiçek açar; Ve sen konuşmaya başladığında melekler şarkılar söyler göğün üzerinden.”

“Çok güzelmiş,” dedim. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Titremeye başlayınca ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Westry ayağa kalktı. “Benimle dans eder misin?”

Başımla onaylayarak elini tuttum.

Vücutlarımız müzikle salınırken bana sarılıp kollarını belime doladı. Mükemmel bir uyum. Yanağımı göğsüne yasladım.

“Westry,” diye fısıldadım.

“Grayson mı demek istedin?”

Gülümsedim. “Sevgili Grayson.”

“Evet, Cleo?”

“İşte mesele de bu. Ben Cleo’yum, sen Grayson’sın. Ama bu sadece bir oyun mu? Gerçek mi bu? Neden burada birlikteyken her şey mükemmel?” dedim. “Ama...”

Sözümü keserek pencereyi gösterdi. “Orada dışarıda,” dedi, “her şey farklı?”

“Evet.”

“Çünkü öyle,” dedi sadece. “Burası bizim cennetimiz. Dışarısı, eh, karmaşık.”

“Sorun da bu,” dedim. “Senin benden uzaklaştığını düşündüğüm için bu gece az daha gelmeyecektim. Albay Donahue’yla o gece... Neden ondan hiç bahsetmedin?”

Parmaklarını dudaklarıma koydu. “Seni koruduğumu söyleseydim bana inanır mıydın?”

Kafam karışmış bir halde ona baktım. “Beni korumak mı? Neden?”

“Dışarıda çılgın bir dünya var, Anne. Savaş. Yalanlar. İhanetler. Keder. Her yerdeler.” Başımı ellerinin arasına aldı. “Bir dahaki sefere senden kaçtığımı düşünürsen bu-
raya gel. Bu kulübeye gel, o zaman sevgimi hissedeceksin.”

Sevgi. Westry beni seviyordu. Önemli olan tek şey buydu. Vücudumu vücuduna bastırduğımda içimde açlığa

yakın bir hissin büyüdüğünü hissettim. Bu Gerard'la hiç hissetmediğim bir duyguydu. Tutku. Kitty'nin bahsettiği bu muydu?

Westry bir adım geriledi. "Kendine bir baksana," dedi. "Rüya gibisin. Fotoğrafını çekeceğim." Sırt çantasından bir makine çıkarıp duvara yaslanmamı söyledi. Flaş patladıktan sonra, "İşte oldu," dedi. "Harika."

Makineyi elinden alarak, "Şimdi sıra sende," dedim. "Ben de senin fotoğrafını istiyorum. Bu anı, bu geceyi hatırlamak istiyorum."

Benim gibi duvara yaslanarak dediğimi yaptı. Objektifin ardından gözlerine baktım. Düğmeye basmadan önce bu anı sonsuza kadar hatırlamak istiyordum.

Makineyi masanın üstüne bıraktım. Westry beni kollarına alıp yatağa yatırdı. Bunu o kadar zahmetsizce yapmıştı ki ellerindeki bir tüy gibi hissettim. Ellerimi kollarında gezdirdim. Kolları sert ve kuvvetliydi. Dudakları benimkilere değince kalp atışlarım hızlandı, teninin tanıdık kokusu beni sarhoş ediyordu. Gömleğinin düğmelerini açtım ve parmaklarımı göğsünde gezdirdim.

Kasları dokunuşumla hafifçe ürperince Westry gülümsedi. Elbisemin fermuarına uzanınca benim de içimde bir şeyler titredi. Beni o kadar nazik, sevgi dolu ellerle soydu, tenimi okşayıp öyle tatlı öptü ki bu anı benim gibi binlerce kez hayal edip etmediğini merak ettim.

Vücutlarımız birbirini için yaratılmış gibi uyumluydu. Birbiri için yaratılmış gibi. Her dakika, her saniye ve her hissi unutmamacasına gözlerimi kapattım. Bittiğinde

birbirimizin kollarında yattık. Sıcak göğsü göğsümdeydi. Dalgalar kulübenin dışındaki kumsala vururken kalplerimiz bir atıyordu.

“Westry,” diye fısıldadım.

“Ne oldu, aşkım?”

“Bütün bunlar bittikten sonra ne olacak?”

“Savaştan sonra mı?”

“Evet,” dedim. “Biz eve döndükten sonra.”

Alnımı öperek, “Keşke bilsem,” dedi.

Nişan yüzüğümün soğuk altınını tenimde hissedince içgüdüsel olarak Westry’den uzaklaştım.

“Onu düşünüyorsun, değil mi?”

İç geçirdim. “Her şey çok karışık.”

“Aşk bu kadar barizken değil,” dedi.

Westry için bu kadar basitti. Birbirimizi seviyorduk. İşte o kadar. Ama ben Gerard’a bir söz vermiştim. Belki de şu anda savaş meydanında hayatı için mücadele eden Gerard’a. Karısı olmamı bekleyen Gerard’a. Ona bunu nasıl yapabilmıştim?

Kafamı kaldırıp Westry’ye baktım. Gözlerine bakarken kararlılığım güçlendi. Bu adamı bütün benliğimle seviyordum. Onu hafifçe öptüm ve başımı omzuna dayadım. Radyoda çalan Fransızca şarkıyı uzun bir süre dinledik. İnsanları, mekânı, zamanı unuttuk. Ta ki benim gözlerim ağırlaşana kadar.

Dakikalar veya saatler geçmiş olabilirdi. Dışarıda bir dalın çıtırdadığını duyunca yataktan fırladım. Hemen giyindim ve elbisemin fermuarını çekerken pencereden baktım.

Kumsalda duran biri olduğunu görebiliyordum.

Westry'ye, "Sence kim?" diye fısıldadım. O da hemen yataktan kalkıp pantolonunu giydi ve gömleğini üzerine geçirdi. Düğmelerini kapatmadan kapıyı açtı. Onu takip ederken saatin kaç olduğundan hiç haberim olmadığını fark ettim. Kitty ve diğerleri telaşlanmışlardı kesin.

Westry uzaktaki figüre, "Kim var orada?" dedi.

Tanıdık bir ses, "Benim," dedi. "Kitty." Çalılığı geçince ayışığı Kitty'nin yüzünü aydınlattı. Korktuğunu görebiliyordum. "Anne? Sen misin?"

"Evet," dedim. Birden saçlarımın dağınık olduğunu fark etmiştim. Elbisemin fermuarını çekmiş miydim? Westry'nin burada yarı çıplak durduğunu görünce ne düşünecekti?

Yanımda Westry'nin olduğunu görünce, "Ah," dedi. "Ben... Rahatsız etmek istemedim ama gitmek için hazırlanıyorduk ve seni bulamadık."

Biraz utanarak, "Özür dilerim, Kitty," dedim. "Saatin farkında değildim."

Kitty durduğu yerden kulübeyi göremiyordu ve buna çok sevinmiştim.

Westry'ye dönerek, "Ben gidiyorum," dedim. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Gitmek istemiyordum. Onunla burada kalmak istiyordum, belki de sonsuza kadar. "İyi geceler, Westry," dedim.

Gizli bir gülümsemeyle, "İyi geceler, Anne," dedi.

Kitty'yle sessizce kumsalda yürüdük. En sonunda konuştu. "Onu seviyorsun, değil mi?"

“Kitty!”

Elimi tuttu. “Sorun değil,” dedi. “Kimi sevdiğin önemli değil. Ben sadece seni mutlu görmek istiyorum. Mutlu musun?”

Tepemizdeki aya, sonra da kulübeye uzanan kumsala baktım. “Evet,” dedim. “Hayatımda hiçbir zaman şu andan daha mutlu olmamıştım.”

Geri dönerken çukurlu yollar hiçbirimizi rahatsız etmedi. Başını rahat bir şekilde Will’in kucağına koymuş Stella’yı da, Lou’yla koyu bir sohbeta dalmış olan Mary’yi de, kendi düşüncelerine dalmış Kitty’yi de. Özellikle de kalbi gerçek ve mükemmel aşkla dolmuş beni de. Ama bu aşk büyük bir ağırlıkla gelmişti. Bir karar vermem gerekiyordu. Hem de çok yakında.

9.Bölüm

Liz, kahvaltıda, “Duydunuz mu?” dedi. “Erkekler gidiyormuş. Neredeyse hepsi. Buranın güneyindeki bir adada büyük bir savaş varmış. Önemli bir şey olacak.”

Mary’yle göz göze geldim. Gözlerinde Lou için duyduğuş endişeyi görebiliyordum. O da benim Westry için hissettiğim korkuyu hissedebiliyor mu merak ettim.

Kitty, duygusuzca, “Albay Donahue onları bu akşam yola çıkarıyormuş,” dedi. Sanki gazeteden haber okuyor gibiydi.

Sesimdeki paniğin belli olmadığını umarak, “Kimlerin gittiğini bilen var mı?” diye sordum.

Stella, mendilini çıkararak, “Evet,” dedi. “Git listeye bak.” Yemekhanenin dışındaki panoyu gösterdi. “Will’in adını gördüm.”

Liz, “Stella, çok üzıldüm,” dedi.

Mary’ye döndüm. “Gidip bakalım mı?”

Başıyla onayladı. Hüzünlü bir şekilde panoya doğru yürüdük. İşte oradaydı. İsmi siyah mürekkeple sayfanın ortasına yazılmıştı. Westry Green. Lou'nun adı da vardı. Mary'nin nefesi kesildi ve birbirimize sımsıkı sarıldık.

“Onları bulmak zorundayız,” dedi. “Veda etmemiz lazım...”

“Sağlam duralım,” dedim. “Olumlu düşünelim. Buna ihtiyaçları var.”

Mary, “Anne,” diye mırıldandı. “Onu kaybetmeye dayanamam.”

Hafifçe koluna vurarak, “Bu şekilde konuşma, canım,” dedim. “Kötü şans getirir.”

O gün revirde sabah vardiyasında çalışmışım, bu yüzden kahvaltıdan sonra erkeklerin kışlasına gitmek için sıvışırken kendimi suçlu hissetmedim. Gidince Westry'nin penceresinden içeri bakmaya çalıştım. Dışarıdaki bankın üstüne çıkıp görebildiğim kadarıyla oda boştu; yatağı düzensiz bir şekilde toplanmıştı ve kapının yanındaki askıda montu yoktu. Gitmiş miydi? Liz, bir birliğin gittiğini söylemişti. Westry de onlarla birlikte miydi?

Mary'yle vedalaşp hızlıca kumsala yürüdüm. Köseyi döndüğümde koşmaya başladım. Belki de kulübedeydi, beni bekliyordu. Hızlı koşarsam gitmeden onu görebilirdim. Kumsalda koşarken ayakkabılarımın içi kumla doldu. Kum hiç bu kadar ağır, bu kadar boğucu olmamıştı. Beni Westry'den uzak tutmak istiyor olabilir miydi? Bir parça oduna takılıp düştüm, acıyan dizimi tuttuktan sonra tekrar ayağa kalktım ve koşmaya devam ettim. Daha hızlı. Daha hızlı koş. Her saniye önemliydi.

Çalıların arasından geçtim ve en sonunda kulübenin ön tarafına ulaştım. Sabah güneşi palmiye duvarlardan yansıyor, her tarafa ışık saçıyordu. Kapı koluna uzandım. Kapının açık olması, Westry'nin içeride olması için dua ediyordum. Ama elim sert bir tıkırtıyla karşılaştı. Kapı kilitleydi. Westry orada değildi. Çok geç kalmıştım.

Yine de anahtarı çıkarıp içeri girdim. Hayal kırıklığıyla masanın yanındaki sandalyeye oturdum. Küçük oda beni hemen rahatlatmıştı. Tıpkı söylediği gibi varlığını hissedebiliyordum. Söylediklerini hatırlayabilmek için geçmişe dönüp bana söylediklerini kalbimde buldum: "Bir dahaki sefere senden kaçtığımı düşünürsen buraya gel. Bu kulübeye gel, o zaman sevgimi hissedeceksin." Evet, sevgisini hissedebiliyordum. Beni sarıp sarmalamıştı.

Döşemeyi kaldırdım. Altında bir mektup olduğunu görünce çok sevindim.

Benim canım Cleom,

Gitmem gerekiyor, canım. Guadalcanal'a gidiyorum, komutan "ciddi bir savaş" olacağını söylüyor. Kimse ne bekleyeceğini bilmiyor, ben de öyle. Sonuçta çok uzun zamandır hiçbir şey yapmadan oturuyoruz. Tatile geldiğimizi düşünmeye başlayacaktık neredeyse. Artık görevimizi yapmamızın zamanı geldi. Yani savaşmamızın.

Bu sabah sana veda etmek için revire geldim. Ama meşguldün ve rahatsız etmek de istemedim. Seni birkaç dakika pencereden izledim. Tanrım, çok güzelsin. Hareketlerin. Konuşman. Seni sevdiğim kadar kimseyi sevmedim.

Ne kadar süre burada olmayacağım bilmiyorum. Belki günlerce. Belki aylarca. Ama senin de benim gibi geçen geceyi kalbinde taşıman için dua edeceğim. Beni düşünmen ve beklemen için dua edeceğim. Çünkü geri döneceğim ve tekrar bir araya geleceğiz. Bu savaş bittiğinde bir daha asla ayrılmayacağız.

Beni hatırla, la vie en rose, sevgilim.

*Sonsuza kadar seninim,
Grayson*

Üstümüzden uçak filosunun geçtiğini duyunca göz yaşlarımı silip kumsala koştum. Gökyüzüne bir öpücük yolladım.

Geri gelecekti. Gelmek zorundaydı.

Günler geçerken savaş cephesinden çok az haber geliyordu. Kalan askerler çok meşgul ve endişeli görünüyordu. Belki de kendileri de savaşmadıkları için suçlu hissediyorlar ya da böyle önemli bir göreve seçilmedikleri için utanıyorlardı.

Liz, müttefiklerin Pasifik'te Japonların etrafını çevirdiğini ve Yeni Zelanda'yı korumak için kritik bir savaş yapıldığını söylemişti. Liz savaş hakkında hepimizden çok şey biliyordu. Japonların Yeni Zelanda'yı sömürmeyi, yakıp yıkip öldürmeyi planladığını söylemişti. Müttefikler Guadalcanal'ı alırken düşman kuvvetleri Güney Pasifik'te dağınık durumdaydı. Kazanmak zorundaydık. Kazanamazsak ne olacağını kimse konuşmuyordu ama hepimizin aklında bu vardı.

Her gün uçaklarla daha çok yaralı asker getiriliyordu. Bazıları sedyelerde şaşkın ve kanlar içinde, dilsiz olarak geliyordu. Sanki gördükleri şeyler seslerini, akıl sağlıklarını ellerinden almıştı. Bazıları da öyle ciddi yaralarla geliyordu ki. Bacağı kopanlar, kolları parçalanınlar, gözlerine şarapnel parçası saplananlar... Acı içinde inleyerek bizden morfin istiyorlardı. Biz de elimizden geldiği kadar hızlı bir şekilde acılı tenlerine iğneleri enjekte ediyorduk.

Sürekli gelen askerler bizi revirde meşgul tutuyordu ve savaşın plana göre gidip gitmediğini merak ediyorduk. Bize duygusuz bir kesinlikle emirler veren Hemşire Hildebrand neredeyse mekanik bir hal almıştı. "Liz!" diye bağırdı. "Depoya git ve yeni bandajlar getir. Bandajlar neredeyse bitti, görmüyor musun? Stella! Buraya gel ve ameliyat için yardım et. Kitty! Dokuzuncu yataktaki askerin morfine ihtiyacı var. Hemen!"

Bir talim çavuşu gibi hareket ediyordu ve böyle davranmakta haklıydı da. Bu, hepimizin şimdiye kadar yaptığı en yoğun çalışmaydı. Duygular da yoğunlu. Erkekler revire geldikçe kadınlar tanıdık bir yüz mü diye kontrol etmek için askerin başına toplanıyordu.

Nisanın başında bir sabah, girişte bir kargaşa oldu. Bir asker, "Buraya hemen bir hemşire lazım!" diye bağırdı.

Girişte kollarında yaralı bir asker tutan bir pilot gördüm. "Sedyeyi beklemeye zaman yoktu, bu yüzden kendim getirdim," dedi. "Uçakta kan kaybetti. Onun için ne yapabilirsiniz bilmiyorum ama ne yapacaksanız çabuk yapın. O iyi bir adam."

Girişe bir sedye götürdüm ve pilotun adamı sedyeye yatırmasına yardım ettim. Yüzü ve boynu kanla kaplı olsa da onu hemen tanıdım. Tanrım, bu Will. Stella'nın Will'i. "Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim," dedim. "Teşekkürler, teğmen."

"Daha gelenler var," dedi. "Radyoda duydum. Orası çok kötü. Pek çok asker kaybettik."

Will'i ameliyat odasına götürürken kalbim korkuyla doldu. Doktor Wheeler ellerini yıkıyordu. "Doktor!" diye bağırdım. "Size hemen ihtiyacı var."

Odanın karşısındaki Mary'yi çağırdım.

Yanıma geldiğinde, "Bu asker Will," diye fısıldadım, ameliyathaneyi göstererek. "Çok kötü yaralanmış. Stella nerede?"

Revirin uzak köşesini gösterdi. Stella, Hemşire Hildebrand'la birlikte bir bacak ateli üstünde çalışıyordu. Onlar dizini düzeltmeye ve yerine oturtmaya çalışırken asker inledi. "Ona söylemek zorundayız."

"Hayır," dedim. "Ona ihtiyacımız var. Bu adada şu anda çalışabilecek her hemşireye ihtiyacımız var. Teğmen daha fazla yaralının geleceğini söyledi. Belki Lou. Belki Westry. Çalışmaya devam etmemiz gerek. Üzülmek için duramayız."

Ciddiyetle başını sallayarak dediklerimi onayladı. "Onu uzak tutmak için elimden geleni yaparım."

"Teşekkürler," dedim. "Ben de Will'e göz kulak olurum. Bir şey olursa Stella'yı getiririm."

Bir saat sonra yirmi üç asker daha gelmişti. Sonra dokuz

tane daha. Sonra on bir tane daha. Üçü öldü. Çoğunun durumu stabilize edildi ve bizim sunamayacağımız tedavilerin yapılması için yurda giden uçaklara bindirildiler.

Liz, gözlerini mendille kurularak, “Ne kanlı bir karmaşa,” dedi. Bu yoğunluk onu ve hepimizi etkiliyordu.

Sırtını sıvazlayarak, “İyi misin?” dedim. “Hemşire Hildebrand’la konuşup sana biraz izin vermesini sağlayabilirim.”

Beyaz üniformasını düzelterek, “Hayır,” dedi. “Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.”

Kitty’ye baktım, başka bir hemşireyle birlikte hararetli bir şekilde yeni getirilen bir askerle ilgileniyorlardı. Kullandıkları bandajlardan bunun bir kafa yaralanması olduğunu anlamıştım. Ciddi bir kafa yaralanması. Kitty’nin parmakları hızla hareket ediyor, adamın alnını alkolle siliyordu. Adam yüzünü buruşturdu. Kitty başına bir bandaj sardı ama bunu yaparken hafifçe sallandı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Sonra Kitty’nin bacakları tıpkı adadaki ilk gün pistte olduğu gibi büküldü. Yere düştü ama bu sefer düşüşünü hafifleten bir şey yoktu.

Hemen yanına koştum, elimle yüzünü yelpazeledim. “Kitty! Kitty! Uyan. Bayıldın.”

Liz bana küçük bir şişe amonyak tuzu uzattı. Bunu Kitty’nin burnuna tuttum. Biraz sonra gözleri açıldı.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Şu halime bak. Burada gerçek sorunları olan adamlar var ve ben ayakta durmayı bile beceremiyorum.”

“Dinlenmen gerek,” dedim. “Seni odana götüreyim.

Hemşire Hildebrand anlayış gösterecektir.”

“Evet,” dedi. “Ama beni götürmene izin veremem. Sana burada ihtiyaç var. Ben kendim giderim.”

“Tamam,” dedim. “Ama dikkatli ol.”

Kitty dışarı çıktı. Ben de ilaç, bandaj, ameliyat ya da ölüm için bekleyen askerlerin yanına döndüm.

Mary, omzumun üstünden, “Ona söylememiz gerek,” dedi. “Doktor, Will’in belki de başaramayacağını söylüyor.”

Başımınla onu onayladım. “Benimle gelir misin?”

Stella’ya doğru yürüdük. Bir dolabı karıştırıyordu. Ayağa kalkarak, “İnsan da bu dolabı doldurdular sanar,” dedi. “Bu lanet yerde iyot gördünüz mü hiç?”

Mary, “Stella,” dedi. “Biraz oturman gerek.”

Şüpheli bir şekilde, “Oturmak mı?” dedi. “Neden yapacakmışım bunu?”

Onu sandalyeye oturtarak, “Will,” dedim. “Yaralanmış. Çok kötü yaralanmış.”

Nefesi kesildi ve eliyle ağzını kapattı. “Hayır, hayır,” dedi. “Buna inanmıyorum.” Önce bana sonra Mary’ye baktı. “Nerede?”

Mary ameliyat odasını gösterdi. “Doktor Wheeler yanında ama kurtulup kurtulamayacağından emin değiller.”

Stella ameliyathaneye koştu, biz de peşinden gittik.

“Will!” diye bağırdı. “Will, benim.” Sedyenin yanında diz çöktü, kolunu hafifçe adamın göğsüne sardı. “Benim, Stella.”

Will hareket etmedi. Nefes alıp verisi hafifti. “Doktor, onu kurtaracaksınız, değil mi? Onu kurtarmak zorundasınız.”

İşte o zaman Will'in gözleri açıldı. Kıpırdandı ve tekrar kapandı.

Stella, "Will!" diye bağırdı. "Will, bana geri dön."

Will tekrar gözlerini açtı, sonra da ağzını. Güçsüz bir sesle, "Buradayım, Stell. Buradayım," dedi.

Dr. Wheeler gözlüklerini çıkardı. "Vay canına," dedi. "Bilinci yerinde. Bu çocuk her şeye rağmen kurtulabilir."

Gözlerinden akan yaşlardan bihaber olan Stella, Will'in elini tuttu. "Başaracaksın. Ah, Will!" Yüzünü Will'in boynuna gömdü.

Mary ve ben gözlerimizdeki yaşları sildik. Will'in bir şansı vardı. Tanrıya şükür. Peki ama ya Lou ve Westry? Ya diğer erkekler? Aynı şansa sahip olacaklar mıydı? Biz aynı şansa sahip olacak mıydık?

Akşam on birde vardiya değişene kadar çalıştık. Ama o zaman bile ben dâhil çoğumuz ayrılmak istemedik. Ya Westry de bu revirin kapısından girerse? Ya onu kaçırırsam? Yine de Hemşire Hildebrand kalmamızı yasakladı. "Çok yoruldunuz, dikkatiniz de dağıldı," dedi.

Haklıydı. Liz bir hastaya ilaç vermeyi unutmuştu. Ben de Doktor Wheeler'a bir çavuşun yaralarıyla ilgili yanlış bilgi vermiştim. Doktorun ilgilenmesi gereken on dokuzuncu yataktaki baş yaralanmasıydı, yedideki bacak yaralanması değil. On dokuz. Yedi. Yirmi üç. Dört. Yataklar, numaralar, adamlar. Hepsi bulanıklaşmıştı. Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim kıpkırmızı kandı.

Kışlaların kapısını açarken gittiğinden beri Kitty'yi

düşünmediğimi fark ettim. İyi miydi? Odaya giden merdivenleri koşarak çıktım ve onu yatağında uyurken buldum.

“Kitty,” diye fısıldadım. “Kendini nasıl hissediyorsun, canım?”

Dönüp bana baktı. “İyiyim,” dedi. “Asıl askerler nasıl? Revirde durumlar nasıl?”

“Korkunç,” dedim. “Will geldi, kötü yaralanmış. Ama sanırım iyi olacak.”

“Güzel. Peki ya Westry? Hiç haber aldın mı?”

“Henüz haber yok,” derken gözlerim yeniden dolmuştu.

“Posta geldi. Yatağının üstüne bir mektup bıraktım.”

“Teşekkürler,” dedim. “İyi geceler, Kitty.”

Zarfı aldım ve gönderenin adresini Kitty’yi rahatsız etmeden okuyabilmek için pencerenin kenarında durdum. Mektup Gerard’dan geliyordu.

Aşkım,

Senden haber alamıyorum. Her ne kadar bunu söylemekten bile nefret etsem de içim korkuyla doldu. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Tabii ki buna inanmak istemiyorum ama kalbim sıkıştı. Bir şey mi oldu? Güvende misin? Lütfen bana yaz ve iyi olduğunu söyle.

101. Hava Bölüğü’yle birlikte Fransa’dayım, evden, senden çok uzaktayım. Burada koşullar her yerde olduğu gibi çok zorlu. Askerler her tarafta ölüyorlar. Ama yanımda bana yaptığın kart var. Kapağında küçük kırmızı kalp olan kart. Ceketimin cebine koydum. Bana şans getirdiğine inanıyorum. Sana döneceğim, Anne. Söz veriyorum.

Sevgilerimle,

Gerard

Mektubu tekrar zarfına koyarken ağladım, sonra üstüne ismimin baş harflerinin yazdığı açık mavi kâğıt ve zarflara uzandım. AEC, Anne Elizabeth Calloway. Eve, anneme, babama, Maxine'e ve özellikle de Gerard'a mektup yazmaya çok niyetlenmiştim ama bu küçük mektup seti pek kullanılmamıştı. Gerard'a mektup yazmaya zaman ayırmadığım için de kendimden utanıyordum. Ne söyleyeceğimi bilemesem de bir mektup yazmak için oturdum.

Sevgili Gerard,

İyi olduğumu bilmeni istiyorum. Postalar burada biriktirilip getiriliyor, bu yüzden mektuplarını şimdi alıyorum.

Yazdığım yalanı düşünerek durdum. Beyaz bir yalandı.

Burada çok meşgulüm, yoksa daha çok yazardım. Çalışmadığımızda uyuyoruz, uyumadığımızda çalışıyoruz.

Başka bir yalan.

Seni sık sık düşünüyor ve özlüyorum.

Sevgilerle,

Anne

Stella, mayısın başında bir sabah yemekhanede, "Zaman geçirmek için ne yapmamız lazım biliyor musunuz?" dedi.

Mary, ilgiyle, "Ne?" diye sordu.

“Örgü örmeliyiz,” dedi.

Mary, “Senin için söylemesi kolay,” diye tersledi. “Senin Will’in burada, güvende. Bizim ihtiyacımız olan şeyin yün olduğunu mu düşünüyorsun?”

Stella incinmiş görünüyordu.

Mary, “Kusura bakma,” dedi. “Öyle demek istemedim.”

Stella, “Sorun değil,” dedi. “Sadece akşamları tek yaptığımız şey radyoda haber dinlemekken bu bizi meşgul edebilir diye düşündüm.”

Ben, “Kötü bir fikir değil,” dedim.

Mary, “Yerliler battaniye isterler eminim,” dedi. “Çocuklar için. Onlar için yapabiliriz.”

Kitty, “Ben varım,” dedi.

Liz, “Ben de,” dedi.

Mary, “Bu akşam vardiyamız bittikten sonra başlayabiliriz,” dedi.

Stella gülümsedi. “Güzel. Ben malzemeleri toplayayım. Eğlence merkezinde buluşalım.”

Stella haklıydı. Ondan sonraki birkaç hafta hayatımıza devam etmemizi sağlayan şey örgü olmuştu. Bir battaniye yaptık, sonra iki. Üçüncü ve dördüncüye geldiğimizde, beşinciye planlamaya başlamıştık bile. Yeşil ve sarı renkten, ortasında bir palmye motifi işlenmiş bir battaniye olacaktı.

Liz, elini tamamladığımız ilk battaniyenin üstünde gezdirirken, “Bu battaniyelerin altında kim uyuyacak merak ediyorum,” dedi. “Sadece bir battaniye olsa da bu adanın insanları için bir şeyler yapabilmek güzel.”

Hepimiz başımızı sallayarak onayladık.

“Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorlar merak ettiniz mi hiç?” diye devam etti. “Bir gün barış dolu memleketleri, kanlı bir savaşın merkezi oluyor?”

Mary, “Onlar için korkunç bir şey olmalı,” dedi. “Keşke sadece battaniye örmekten başka bir şeyler yapabilesek.”

Liz, “Ama battaniyeler de bir şey,” dedi.

Yapayalnız ve belki de zor durumda olan Atea’yı düşündüm. Bunlardan birini kullanabilirdi. Kullanmasa da kimlerin kullanabileceğini bilirdi.

Şişleri şıkırdarken çember haline oturmuş örgü ören kadınlara baktım. “Bunları yerli bir kadına götürebilirim. Kimlerin kullanabileceğini biliyorum,” dedim. “Yarın bunları pazara götüreceğim.”

“Hemşire Hildebrand?”

Masasından kafasını kaldırmadan, “Ne var?” diye tersledi.

“Öğle yemeğini biraz uzatabilir miyim?”

Gözlüklerini burnunda biraz aşağı indirdi. “Ne yapmak istiyorsun peki?”

“Şey, hemşirelerle battaniye örüyoruz,” diye açıkladım.

“Bu, akşamları endişelendiğimizde bizi meşgul...”

Sert biçimde, “Ne demek istiyorsan söyle, Hemşire Calloway,” dedi.

“Tamam,” dedim. “Özür dilerim. Niyetim bugün battaniyeleri pazara götürmek ve bunları kullanabilecek insanlara vermek.”

Biraz da alaycı bir sesle, "Battaniye mi?" dedi.

"Evet, efendim," dedim. "Battaniye."

Başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Bir zararı olduğunu düşünmüyorum. İki buçuğa kadar gelmiş ol. Bugün sevkiyat var, iskelede yardıma ihtiyacımız olacak."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Hemşire Hildebrand, teşekkürler. Yetişirim."

Pazar ürkütücü bir şekilde her zamankinden sessiz görünüyordu. Erkeklerin çoğu savaşa gittiği için yerlilerden az kişi ürünlerini satmaya gelmişti. Ama Atea'nın burada olacağını umuyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Onu görmeyeli aylar olmuştu, en son o uğursuz Noel arifesinde, kilisedeki olayda görmüştüm. Onun için endişeleniyordum. Battaniyeler sadece onun iyi olup olmadığına bakmak için bir bahaneydi.

Muz ve birkaç parça tozlu, egzotik görünümlü yeşillikle dolu bir tezgâhta, kucağında bir bebekle oturan dişsiz bir kadına, "Pardon," dedim. "Atea'yı gördünüz mü?"

Kadın bana şüpheyle baktı. İlgisizce, "O burada değil," dedi.

Battaniyeleri göstererek, "Yaa," dedim. "Ona bunları vermek istiyordum."

Bu, kadının tutumunu değiştirdi. Yumuşadı ve birkaç yüz metre ilerideki yokuşu gösterdi. "Tita'yla. Yeşil ev. Sen evde bulmak."

"Teşekkürler," dedim ve yokuşa doğru döndüm. Kamyonet kampa dönene kadar bir saatten az sürem vardı,

bu yüzden kadının gösterdiği tepeye çıkan patikada hızla yürüdüm. Fildişi rengi deri ayakkabılarıma çamur bulaşmıştı ama umursamıyordum. Kolumdaki sineği kovdum ve çalıların arasında ilerlemeye başladım. Tropikal orman örtüsünün altında etraf karanlıktı. Önümdeki yeşil evi neredeyse göremeyecektim, sanki doğanın bir parçasıymış gibi tepeye karışmıştı. Ev bu olmalıydı.

Küçük, tek odalı evin duvarına bir bisiklet dayanmıştı. Ev, hurda ahşaplardan ve kıyıya vuran eşyalardan yapılmış gibi görünüyordu. Kapıyı çalmak için elimi kaldırmışken birkaç metre uzağımdaki bir tavuk gıdaklayıp beni korkuttu. Buraya böylece çıkıp gelmekle aptallık mı ediyordum?

Kapıda yaşlı bir kadın göründü. Kırışmış saçları düzgün bir şekilde örülmüştü.

Battaniye sepetini göstererek, “Atea’yı görmeye geldim,” dedim uysalca.

Kadın başını salladı ve Fransızca ya da Tahitice, anlamadığım bir şeyler mırıldandı. Kapının arkasından ayak sesleri duydum.

Atea, kafasını yaşlı kadının arkasından çıkararak, “Anne!” dedi. “Geldin!” Farklı görünüyordu. Sebebi küçük vücuduna beş beden büyük gelen bir elbise giyiyor olması olabilirdi. 1895 senesi moda kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu. Daha önce bir parça kumaşla rahatken neden böyle bir şey giydiğini merak ettim.

“Evet,” dedim. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben... iyi olduğunu görmek istedim. Bir de sana bunları vermek istedim.”

Atea elimdeki sepeti aldı. İçine bakınca nefesi kesildi. “Çok güzeller. Benim için mi?”

Gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Başka kim kullanabilirse onlar için de. Nasılsın?”

Soruya nasıl cevap vereceğini bilememiş gibiydi. Cevap vermek yerine, “İçeri gir,” dedi. “Bu Tita.”

Yaşlı kadın beni başıyla selamladı.

“Tanıştığıma memnun oldum, Tita,” dedim. “Ben Anne.”

Atea hasır bir sandalyeyi işaret edince oturdum. Biraz sonra Tita içinde sıcak bir şey olan bir fincan getirdi. “Çay,” dedi. “Senin için.”

Ona teşekkür ettim ve bir yudum aldım. İçindekiler hem tatlı hem baharatlıydı.

“Çok güzel,” dedim. “Ne çayı?”

Atea, “Kava,” dedi. “Seni rahatlatır.”

Atea haklıydı. Her yudumun hem rahatlatıcı hem baş döndürücü bir etkisi vardı. Çevremdeki her şey yumuşadı. Dakikalar sonra yıpranmış pencere çerçevesinin keskin hatları parlak görünüyordu ve içeri girdiğimde fark ettiğim kirli zemin yumuşak yerel bir kilime dönüşmüş gibiydi.

Tita, Atea’ya, “Bu o mu?” diye sordu.

Atea başını sallayarak onu onayladı.

Tita yanımdaki sandalyeye oturdu. “Ressamın evini bulan sen misin?”

İlk başta kafam karıştı ama sonra Atea’nın aylar önce plajda söylediklerini hatırladım. Bunları Westry’yle paylaşmayı unutmuştum. “Evet,” dedim, “kulübeyi kastediyorsan, o benim.”

Tita, Atea'ya imalı bir şekilde baktı. "Bu kulübe hakkında bilmen gereken bir şey var," dedi. Bakışları öyle çarpıcıydı ki kafamı çeviremiyordum. "Efsaneye göre bu kulübeye kim ayak basarsa bir ömür boyu..." doğru sözcüğü bulmak için duraksadı, "kalp ağrısı çeker."

"Ne dediğinizi anladığımı sanmıyorum," dedim. Fincanı sol tarafımdaki küçük ahşap masaya bıraktım. Odanın içinde sis varmış gibiydi. Çayın içinde ne olduğunu merak ettim.

"Orada kötü şeyler olur," dedi.

Başımı iki yana salladım. Hayır, her şeyi yanlış anlıyordu. Orada iyi şeyler oluyordu. Orası bizim gizli sığınağımızdı. Westry'ye âşık olduğum yerdı. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilir?

Sonunda sesimi bularak, "Ne gibi?" diye sordum.

"Konuşulmayacak kadar karanlık şeyler," diye fısıldadı, gözlerini duvarda asılı olan çarmıha dikmişti.

Aniden ayağa kalktım. Oda hareket ediyor gibiydi. Sandalyenin kenarına tutunarak dengemi sağladım. "Çay için teşekkürler," dedim. "Ama gerçekten gitmem gerek." Atea'ya döndüm. "Kendine dikkat et, canım. Lütfen yardıma ihtiyacın olduğunda teklifimi düşün."

Başını salladı ve ben kapı koluna uzanırken dikkatli bir şekilde Tita'ya baktı..

Çıkmadan önce arkama dönüp, "Bir dakika," dedim. "Kulübenin bir zamanlar bir sanatçıya ait olduğunu söylemiştin. Kim olduğunu biliyor musun?"

Tita, önce Atea'ya sonra bana baktı. Hüzünlü gözlerle,

“Evet,” dedi. “Adı Paul’dü. Paul Gauguin.”

Ertesi gece Mary dinlenme merkezinde tam yünleri çıkarmıştı ki hareketlilik başladı. Kapıdan bir grup askerin geldiğini duyunca kafamızı kaldırdık. Birisi, “Hemşireler, hemen gelin!” dedi. “Revirde size ihtiyaç var. Bir uçak dolusu yaralı geldi. Bu sefer çok fazla.”

Örgü şişlerimi bıraktım ve diğer kadınlarla birlikte revire giden patika boyunca koştum. Hemşire Hildebrand emirler yağdırıyordu. “Kitty, sen benimle kal ve Doktor Wheeler’a yardım et. Stella, sen bir on bir arası yataklarla ilgilen. Liz, sen on iki on dokuz arası yatakları al. Mary, Anne, kabul işi sizde. Düzgün olsun. Bu gece çok zor geçecek. Hemşireler, gücünüzü toplayın. Şu andan sonra saatlerce bu gücü kullanacaksınız.”

Hepimiz kendi bölgelerimize dağıldık. Askerler gelmeye başladığında şahit olduklarımız daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu. Yaralar daha zorluydu, çığlıklar daha yüksekti, gerilim geçen günlerden daha yoğundu.

Mary’yle kapılarda durup trafiği düzenliyor, askerleri içeri alıyorduk. Çoğu çığlık atıyor ve yardım edilmesi için yalvarıyordu. Bazıları bunu güçsüz bir sesle yaparken bazıları öyle kuvvetli bağıırıyordu ki buna tanıklık etmek korkunçtu. Kafasından yara almış olan genç bir asker kolumdan öyle kuvvetli çekmişti ki elbisemin kolu yırtılmıştı. “Annemi istiyorum!” diye çığlık attı. “Anne! Annem nerede?”

Buna şahit olmak insanın yüreğini parçalıyordu.

Hepsine. Kan, acı, sancı, özellikle de erkeklerin acı çekerken çocuğa dönüşmesi. Ama devam ettik. Hemşire Hildebrand'ın dediği gibi topladığımız gücümüzü son damlasına kadar kullanıyorduk. Gücümüz bittiğinde yenisinden güç buluyorduk.

Son uçak geldiğinde saat sabaha karşı iki buçuktu. Revire sedyelerle dokuz asker geldi. Mary'nin kapıda çığlık attığını duydum. Sesindeki dehşetten nedenini anlamıştım.

Hemen yanına koştum. Lou, sedyenin üstünde cansız, hareketsiz bir şekilde yatıyordu, çok kötü yanmıştı.

Kapıdaki asker başını sağa sola salladı. "Üzgünüm hanımefendi," dedi. "Bu asker yolda öldü. Hepimiz onun için elimizden geleni yaptık."

Mary, "Hayır!" diye çığlık attı. Kafasını çılgınca sallıyordu. "Hayır!"

Askerin yanına koşup gömleğine sarıldı. "Ona yardım etmeye çalışmadınız mı? Hiçbir şey yapmadınız mı?"

"Hanımefendi," dedi asker. "Sizi temin ederim, yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Ama yaraları çok kötüydü."

Mary, dizlerinin üstüne çökerek, "Hayır," dedi. "Hayır, olamaz." Ayağa kalktı ve başını Lou'nun göğsüne koydu. Kanla ıslanmış gömleğine doğru hıçkırıyordu. "Lou, Lou!" diye ağladı. "Hayır, Lou, hayır."

Liz koşarak yanıma geldi. "Onu durdurmak zorundayız," dedi. "Bana yardım eder misin?"

"Mary," dedim. "Mary, dur. O gitti, canım. Bırak artık."

Beni iterek, "Bırakmayacağım!" diye bağırdı. Yüzü Lou'nun kanına bulanmıştı. Liz'e yardım etmesi için işaret ettim.

Sol kolunu tutarak, "Tatlım," dedim. Liz de sağ kolunu tuttu. "Seni yatağa götürüyoruz."

Mary, "Hayır," diye inledi.

"Liz, yatıştırıcıları getir," dedim.

Liz başıyla beni onaylayarak bir şırınga verdi. Ben iğneyi koluna batırırken Mary irkilmedi bile. Dakikalar sonra vücudu hareketsizleşti.

"İşte," dedim, Mary'yi yakındaki bir yatağa götürürken. Çarşafların üstünde kan vardı. Başkasının kanı. Ama değiştirmeye vakit yoktu. "Yat, canım," dedim. Nemli bir bezle yüzündeki kanı sildim. "Dinlenmeye çalış."

Gözlerini kapatmadan önce, "Lou," diye mırıldandı.

Birkaç dakika nefes alıp verişini izledim, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüm. Yaşadığı onca şeyden sonra aşkı tekrar bulmuş ama trajik bir şekilde kaybetmişti. Bu adil değildi.

Kitty'yle birlikte sessizce kışlalara yürüdük. Artık ikimiz de savaşı, daha doğrusu savaşın ardında bıraktığı çirkinliği, zalimliği görmüştük.

Yataklarımıza yattık ve uzun süre uçakların geçişini dinledik. Westry için dua ettim. Kitty kim için dua ediyor, kimi düşünüyor merak ediyordum.

Gökyüzü bir süre sessizleştikten sonra Kitty, "Anne," diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

"Evet."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi. "Önemli bir şey." Doğrudum. "Neymiş o?"

İç geçirdi. Bana kederli gözlerle, anlayamadığım bir hü-
zünle baktı. “Ben hamileyim.”

10.Bölüm

Nefesim kesilmişti, yatağına koştum. “Ah, Kitty!” diye bağırdım. Duyduklarıma inanamayarak başımı olamaz der gibi sallıyordum.

“Bir süredir biliyorum,” dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Sana söylemeye çok korktum.”

“Bundan neden korkasın, Kitty?”

Derin derin soluk verdi. “Biraz bunu kendime bile itiraf etmekten korktuğum için. Biraz da seni hayal kırıklığına uğratacağımı bildiğim için.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmak mı?” Parmaklarımı buklelerinde gezdirirken başımı iki yana salladım. “Hayır, ben sadece bu yükü tek başına taşımak zorunda kaldığın için hayal kırıklığına uğradım.”

Kitty yüzünü omzuma bastırdı ve öyle bir ağladı ki bütün vücudu kederle sarsıldı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye ağladı. “Bana baksana.” Bariz bir şekilde şişmiş olan karnını gösterdi. “Aylardır korselerle gizliyorum. Ama artık böyle devam edemem. Herkes çok geçmeden fark edecek.

Bebek bir ay içinde doğacak, belki daha da erken.”

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. “Hemşire Hildebrand’la konuşacağız,” dedim.

Kitty, “Hayır!” diye yalvardı. “Hayır, ona gidemeyiz. Lütfen, Anne.”

“Bu bizim tek seçeneğimiz,” diye karşı çıktım. “Bu koşullarda böyle uzun saatler çalışamazsın. Yakında da bebek doğacak. Bir plan yapmalıyız.”

Kitty korkmuş ve kaybolmuş görünüyordu. Yüzündeki ifadeden onu nelerin beklediğini anlayamadığı belliydi. Evden binlerce kilometre uzakta bir çocuk doğuracaktı, evli değildi, utanç ve belirsizlik içindeydi.

“Tamam,” dedi. “En iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan söyle ona. Ama bunu yaparken ben orada olmaya dayanamam.”

Alnını öpüp gülümsedim. “Senin konuşmana gerek yok, canım,” dedim. “Ben her şeyi halledeceğim.”

Ertesi gün Hemşire Hildebrand’la yalnız konuşmak için bir dakika bile bulamadım ama vardiyamın son saatinde onu depoda yakalamayı başardım.

Kapıyı kapatıp, “Hemşire Hildebrand,” dedim. “Sizinle bir şey konuşabilir miyim?”

Kafasını açmakta olduğu sandıktan kaldırmadan, “Evet, Anne,” dedi. “Hemen söyle lütfen, işe dönmem gerek.”

“Teşekkürler,” dedim. “Konu Kitty.”

Hemşire Hildebrand başını salladı. “Zaten biliyorum,” dedi.

“Nasıl yani?”

Duygusuz bir şekilde, “Hamileliğini,” dedi.

“Evet ama ben...”

“Anne, çok uzun zamandır hemşirelik yapıyorum. Bebek doğurttum, kendi çocuklarımı doğurdum. Biliyorum.”

Başımı sallayıp dikkatli bir şekilde, “Yardımaınıza ihtiyaçı var,” dedim. “Bebek kısa bir süre içinde doğacak, bu şekilde çalışmaya devam edemez.”

Hemşire Hildebrand ilk kez bana doğru döndü. Yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşamıştı. “Ona buradaki işler konusunda endişelenmemesini söyle. Diğerleri sorarsa bir virüse yakalandığını, karantinaya alındığını söylerim. Ona yemek götürmen gerekecek. Bunu yapabilir misin?”

Gülümseyerek, “Evet,” dedim. “Tabii ki.”

“Vakit geldiğinde bana gelin.”

Başımla dediklerini onayladım. “Peki ya bebek doğduktan sonra...”

“Bebegi alacak misyoner bir çift biliyorum,” dedi. “Tepede yaşıyorlar, adanın diğer tarafında. İyi insanlardır. Onlarla sabah konuşurum.”

Duygulanarak, “Teşekkürler, Hemşire Hildebrand,” dedim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. “Sizin böyle...”

“Yeter,” dedi. Yüzündeki yumuşak ifade yok olmuştu, yerini çok iyi bildiğim sert ifadesi almıştı. “İşe dönme zamanı.”

Mary’nin adadan ayrıldığı gün hepimiz için çok

üzücüydü, özellikle de kışlada tıklıp kalan, uçak pistine gelip onun vedasına katılamayan Kitty için.

Ada Mary'ye belki de hepimize olduğundan daha kötü davranmıştı. Onda sıtmaya sebep olmuş, neredeyse canını almış, sonra da kalbini kırmıştı.

Stella, ona, "Elveda, dostum," dedi.

Liz, "Seni asla unutmayacağız, canım," diye araya girdi.

Mary uçağın açık kapısının önünde içi boş bir kadın gibi görünüyordu. Her zamankinden daha zayıftı, bilekleri kendi sebep olduğu ve neredeyse canını alacak kesikler yüzünden hâlâ bandajlıydı.

Çantasından bir mendil çıkarıp kan çanağı gözlerine bastırdı. "Hepinizi çok özleyeceğim," dedi. "Ayrılmak doğru gelmiyor. Siz benim en yakın arkadaşlarım, kardeşlerim oldunuz."

Mary'nin elini tuttum. "Zaman geldi, canım. Evine git. Kendine iyi bak." Edward'dan gelen mektubu hatırladım, şu anda cebimdeydi. Mektubu ondan bu kadar uzun süre saklayacağımı tahmin etmemiştim. Şu anda okumaya hazır mıydı? Sanırım artık önemli değildi. Mektup ona aitti.

Çantasına uzanarak, "Sanırım zaman geldi," dedi.

Mary uçağa dönerken diğer kadınlar gözyaşlarını zor tutuyorlardı.

"Bir dakika," dedim. Mary kafası karışık bir halde bana baktı.

Cebimden mektubu çıkardım ve eline sıkıştırdım. "Bu," dedim, "sana geldi. Umarım bunu senden sakladığım için beni affedersin. Seni daha fazla acıdan korumak istemişim."

Adresteki ismi görünce gözleri parladı. "Aman Tanrım."

Geri adım atarak, "Çok özür dilerim," dedim.

Mary elini uzatıp elimi tuttu. "Hayır," dedi. "Dileme. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

"Seni çok özleyeceğim," dedim, her şeyin farklı olmasını dileyerek. Onun için, Kitty için, hepimiz için. "Savaş bittiğinde Seattle'a bana geleceğine söz verir misin?"

"Söz," dedi. Böylelikle Mary ve mektubu hayatımızdan belki de sonsuza kadar çıkı. Artık ada daha yalnızdı.

Uzun süre Westry sanki hiç dönmeyecekmiş gibi geldi. Ada onsuz farklıydı, özellikle de Mary gittikten ve Kitty çalışmayı bıraktıktan sonra. Ama mayısın sonlarında bir sabah revirde çalışırken kampın merkezindeki hoparlörden askerlerin dönüşünün anons edildiğini duyduk.

Hemşire Hildebrand bana, "Git," dedi.

Ona teşekkür etmek için durmadım. Patıkaya koştum ve pistin kenarına ulaşana kadar durmadım. Askerler kampa ağır çantalar ve onlardan daha ağır kalplerle döndüler. Lance, Albay Donahue ve tanıdığım birkaç kişiyi daha gördüm. Ama Westry neredeydi? Tanıdık bir yüz görmek için çevreme bakındım. Elliot görevi biten bazı askerlerle birlikte çoktan evine dönmüştü. Westry'nin nerede olduğunu bilen var mıydı?

Tanımadığım bir yüze, "Westry'yi gördün mü?" diye sordum. Adamın başı öne eğikti.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Onu tanımıyorum."

Westry'nin ranza arkadaşlarından birini tanıdım. Ona

yaklaşarak, “Ted,” dedim. “Westry nerede? Onu gördün mü?”

Başını iki yana salladı. “Kusura bakma. Düünden beri görmedim.”

“Nasıl yani?”

“Ön saflardaydı...”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne diyorsun?”

“Uçakta bizimle değildi.”

“Bu ne demek oluyor?” dedim. “Eve dönmüyor mu? Onu orada mı bıraktınız?”

“Bu gece gelen başka bir uçak daha var,” dedi. “Dua edelim de onda olsun.”

Ted şapkasıyla selam verip tekrar kampa dönmeye çalışan, sıcak bir yemek, yumuşak bir yatak arayan erkeklerle sıraya girdi.

Boynumdaki madalyonu tuttum, Westry her neredeyse aşkımı hissetmesi için dua ediyordum. Onu eve çekecektim. Bunu yapmak zorundaydım.

O gece, tropikal kuşakta mayıs ayına göre olağandışı bir serinlik vardı. Kumsalda yürürken titredim. Kitty’nin durumu düşünülürse buraya gelmem saçma bir hareketti. Günlerdir hafif sancıları vardı ama bana ciddi olmadıklarını söylemişti. Öyle olsa bile ona işimin sadece bir saat süreceğine söz vermiştim. Yanından ayrıldığım için kendimi suçlu hissediyordum ama şu anda kulübenin tesellisine her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Kapıyı açtım ve yorgana sarındım. Tepemden geçen uçakların seslerini dinliyordum. Geliyor muydu? Tanrım, lütfen onu evine geri getir.

Ancak kumda ayak sesleri yerine sadece yağmur damlalarını duyuyordum. Önce birkaç damla, sonra yüzlerce binlerce damla oldu. Gökyüzü yarılmış içindekileri kulübenin çatısına boşaltıyor gibiydi.

Kapıyı açtım, yağmur damlalarını hissetmek için elimi dışarı uzattım, damlalar tenime sert öpücükler gibi çarpıyor, beni dışarı çağırıyordu. Bir adım daha attım ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gözlerim kapalıydı, sıcak damlaları yüzümden, saçlarımdan aktı. Dakikalar sonra elbisem sıırıslıkla olmuştı. Yağmur iç çamaşıırıma kadar sıızarken elbisemin düğmelerini çözdüm. Sonra gözücuyla bir şey gördüm. İlk başta bulanık ve silikti. Korkmadan, gökyüzünden perde gibi dökülen yağmuru yarararak ona doğru ilerledim, ta ki yüzünü seçene kadar. Aylarca süren mücadeleden zayıflamış ve ona vermek istediğim aşka çaresizce muhtaç olan yüzünü gördüm.

Birbirimize sarıldığımızda çantası yere düşmüştü. “Ah, Westry!” diye bağırdım. Karanlıkta bile yüzündeki çizikleri ve yırtık, çamurlu üniformasını seçebiliyordum.

“Doğruca buraya geldim,” dedi.

Tekrar, “Ah, Westry!” diye bağırdım, dudaklarını kendiminkilere doğru çekerek.

Ellerini elbisemde gezdirdi, kumaşı sanki yok etmeye çalışır gibi çekiştiriyordu. Kollarına atılıp bacaklarımı vücuduna doladım ve onu tekrar tekrar öptüm. Gülümseyip beni nazikçe kuma bıraktı.

Çantasına uzandı. “Bunu doğru şekilde yapalım,” dedi. “Hiç asker duşu gördün mü?”

Westry bir kalıp sabun çıkardı. “Gemideyken böyle banyo yapıyorduk,” dedi. “Güvertenin üstünde, yağmurun altında.”

Yakasına uzanıp ellerimi gömleğinde gezdirdim ve düğmelerini parmaklarımın hareket ettiği kadar hızlı bir şekilde açtım. Sonunda ellerim çıplak göğsüne ve boynundaki künyeye ulaştı.

Pantolonunu çıkardı ve benim de elbisemi başımdan çıkardı. Bir an, yağmur altında çıplak halde durduk. Sonra Westry bana doğru yaklaştı ve sabunu boynumda gezdirmeye başladı. Sabunu göğüslerime değdirip tenimde köpürtürken nefesim kesildi.

Vücutlarımızın birbirine değmesi hoşuma gitmişti, ona daha da sokuldum. Sabunu ellerime alıp göğsüne, kollarına, sırtına sürdüm. Yağmur çıkardığım köpükleri aynı hızla yok ediyordu. Westry beni kendine çekti. Öpücüğündeki yoğunluğu, açlığı hissedebiliyordum. Beni kollarına aldığı anda sabun veya sabundan geri kalanlar elimden kayıp kuma düştü. Westry beni kulübeye götürdü ve yatağın üstüne bıraktı.

Kulübenin yorganının çıplak tenimde yarattığı hissi sevmiştim. Bir saat sonra fırtına geçtiğinde, Westry kumsala bakan pencereden dışarıyı izlerken ben de uzanmış parmaklarımı onun yüzünde gezdiriyordum. Çenesindeki sakallar gürleşmişti. Yüzündeki sıyrıkları saydım. Kulağındaki yarayı da sayarsak beş taneydiler.

“Orada olmak nasıl bir şeydi?” diye fısıldadım.

“Cehennem gibiydi,” dedi. Yataktaki yastıklara dayanarak doğruldu.

Tereddüdünü hissetmiştim. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

“Şu mükemmel anın tadını çıkarmayı tercih ederim,” dedi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kitty’yi düşündüm ve saatlerin geçmiş olabileceğini fark ettim. İyi miydi acaba? Bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Biraz telaşlanarak, “Kıyafetlerimiz,” dedim. “Çok ıslanmışlardır.”

Westry ayağa kalkıp battaniyeyi yatağa bıraktı. Güçlü, güzel vücudunu inceleyerek kıkırdadım.

“Ben gidip alırım,” dedi.

Bir dakika sonra ellerinde nemli, buruşuk elbisemle döndü. Ben elbisemi kafamdan geçirirken o da pantolonunu giydi.

Saçlarını parmaklarıyla tarayarak, “Biraz kalabilir misin?” diye sordu.

“Keşke kalabilsem ama geri dönmem gerek.” Ona Kitty’nin durumunu anlatmak istiyordum ama yapmaya karar verdim. “Kitty’ye saatler önce döneceğimi söylemiştim.”

Westry başını sallayıp elimi öptü.

Çalıkların arasında bir ses duyunca ikimiz de pencereye döndük. Ardından kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu.

Westry temkinli bir şekilde kapıyı açtı. Ben de omzunun üstünden baktım ve Kitty’nin dışarıda durduğunu

gördüm. Acı içinde karnını tutuyordu. “Anne!” diye bağırdı. “Zaman geldi!”

Bizi nasıl bulduğunu düşünmek için durmadım. Sorular için zaman yoktu. Hemen yanına koşarak, “Seni hemen revire götürmemiz lazım,” dedim.

“Hayır. Diğer hemşirelerin beni bu şekilde görmesine dayanmam. Ayrıca artık çok geç,” dedi. “Bebek geliyor.”

Westry’nin ağzı açık kalmıştı. Kitty’nin basamaklardan çıkmasına yardım ettim. Yatağın üstüne uzandı. Öyle acıyla inliyordu ki onu böyle görmek bile insanı üzüyordu. Lance onu bu halde bıraktığı için cezalandırılmalıydı. Kitty’nin alnındaki teri battaniyenin kenarıyla silerken sessizce dua etmeye başladım. Lütfen Tanrım, Kitty’nin rahatlamasını sağla. Bana ihtiyacım olan gücü ver.

Kitty artık daha yüksek sesle inliyordu. Bir şeyler ters gidiyordu, bunu hissedebiliyordum. Tita’nın ürkütücü uyarısını hatırlayıp titredim. Bu düşünceyi kafamdan atıp odaklanmaya çalıştım. Dikkatli bir şekilde Kitty’nin bacaklarının altına yerleştim. Yatağa iyice yaslanmasına yardım ettim. Elbisesini kaldırıp hemşirelik derslerimde doğumla ilgili öğrendiğim şeyleri anımsamaya çalışırken ellerim titriyordu. Sıcak su. Pens. Eter. Battaniye. Titredim. İki elimden başka hiçbir şeyim yoktu.

Kanaması vardı, bu kadarı açıktı. O çılgık atarken, “Kitty,” dedim. “Kitty, şimdi ıkınman gerek.”

Acısıyla baş başa gibiydi, sesimi duyamıyordu sanki. Elini sıkıttım. “Kitty,” dedim. “Benimle kal. Bebek geliyor ve bana yardım etmen gerek. Lütfen. Güçlü olmak zorundasın.”

Westry sonunda kendine geldiğinde, “Anne, dur sana yardım edeyim,” dedi.

Yanımda diz çöktü. Kulübenin feneri aylardır güneşte kalmaktan kararan tenini aydınlatıyordu. Neler yaşamış olabileceğini ancak tahmin edebilirdim. Şimdi de bununla karşılaşmıştı.

Ben bir sonraki sancısı için onunla konuşurken, Westry mendilini matarasındaki suyla ıslatıp Kitty’nin alnına koydu. “Bebeğin kafasını görebiliyorum,” dedim. “Çok az kaldı.”

Kitty, Westry’ye minnet dolu gözlerle bakıyordu. Westry onun elini tutmuş saçlarını okşuyordu. Son bir ıkınma ve bebek kollarımdaydı.

“Kız!” diye bağırdım. “Kitty, bebek kız.”

Westry çakısıyla bebeğin kordonunu kesmeme yardım edip bebeği Kitty’nin kollarına verdi. Kitty yeni doğmuş bebeği göğsüne bastırdı.

Kitty’nin titrediğini görünce, “Battaniye lazım,” dedim.

Westry, Kitty’nin gevşemiş vücudunu yorganın altına soktu, sonra gömleğinin düğmelerini açtı. “Al,” dedi. “Bebeği buna sar.” Bebeği dikkatli bir şekilde yeşil, yıpranmış ve haftalardır süren mücadeleden kanlanmış askeri gömleğine sardı.

Kitty ve bebeğin her şeyi tamam olduğunda birlikte dışarı çıkıp kuma oturduk. Hissettiklerimi daha fazla bastıramayacaktım.

Westry yumuşak bir sesle, “Ağlama,” dedi. “O iyi. Bu bebeği bir doktordan bile daha iyi doğurtun.”

Gözyaşlarımı elbisemin koluyla sildim. “Sadece, onun için istediğim şeyler bunlar değildi. Lance onu bu halde bıraktığı için cezalandırılmalı.”

Westry'nin kafası karışmış gibiydi ama başıyla dediklerimi onayladı. “Peki bebek? Ona ne olacak?”

“Adadaki misyoner bir aile onu yanına alacak,” dedim. “Kitty kabul etti ama...” duraklayıp kulübenin içini işaret ettim, “bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyorum.”

“Ayağa kalkacak kadar iyi olduğunda onu kampa götürürüm,” dedi. “Sen de bebeği alırsan tabii.”

Başımla onaylayarak, “Kimse görmesin diye güneş doğmadan götürmemiz gerek,” dedim.

Westry durup hafifçe saçımı okşadı. “Anne,” dedi. “Senden uzak olmak istemiyorum.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Her gün her dakika senin için endişelendim.”

“Çok kötüydü,” dedi. “Atlatabilmemi sağlayan tek şey sana döneceğimi bilmektir.”

Yüzümü çıplak, pürüzsüz, sıcak göğsüne gömdüm. “Dönemeseydin ne yapardım bilmiyorum,” dedim. “Nasıl devam ederdim bilmiyorum.”

Ellerimi tuttu, sol elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğe dokundu. “Seni artık onunla paylaşamam,” diye fısıldadı.

Nefesini içime çekerek, “Biliyorum,” dedim. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp elbisemin cebine attım. “Artık paylaşman da gerekmiyor. Ben sana aidim. Tamamen sana aidim.”

Westry beni öyle büyük bir tutkuyla öptü ki Gerard'a

karşı hissettiğim bütün suçluluğu alıp götürdü. Kulübenin içinden gelen bebek ağlamasını duymasaydık bu şekilde sarmaş dolaş sabaha kadar kalabilirdik. Bebek bize bir görevimiz olduğunu hatırlatmıştı.

Westry'ye, "Onları eve götürsek iyi olur," dedim. Önce yanağını, sonra burnunu ve elinin tersini öptüm. Daha önce hiç bu kadar âşık olmamıştım.

Westry kulübedeki yorgana sarılı Kitty'yi kumsal boyunca üsse kadar taşıdı. Onun gibi güçlü bir adam için bile kolay bir iş değildi. Kampa döndüğümüzde güneşten yanan teninde ter damlaları birikmişti. Yürürken bebek kollarımda uyumuştı. Asker yeşiline sarılmış halde bile annesine benziyordu. Kitty'nin burnunu ve çıkık elmacık kemiklerini almıştı. Bir gün başının buklelerle dolu olup olmayacağını merak ettim. Umarım olurdu.

Kitty'ye, "Seni revire götüreceğiz," dedim.

"Ama Anne, hayır ben..."

"Şişşt," diye fısıldadım. "Endişelenme. Utanacak bir şey yok."

Saat sabah beşti. Uzak kanattaki hastalara bakan birkaç hemşire oralarda olabilirdi ama Hemşire Hildebrand dışındakiler birine rastlama ihtimalimiz pek yoktu.

Westry Kitty'yi içeri taşıdı. Onu sağ taraftaki küçük özel bir odaya yönlendirdim. Burada Kitty'yi nazikçe yatağın üstüne yatırdı. Bebeği Kitty'nin kucağına verdim. Bebek ona bir yapboz parçası gibi uymuştu. Kitty önce bana sonra Westry'ye baktı. Sonra elini Westry'nin çenesinde gezdirdi.

“Sana nasıl teşekkür edebilirim?”

Westry gülümseyerek, “Teşekkürü gerek yok,” dedi. “Ama bu adama yeni bir gömlek bulmasında yardım edebilirsin.”

Kitty gülümseyerek, “Ah,” dedi. “Ama bebeğim yeşilin bu tonu içinde çok tatlı görünmüyor mu?”

Westry sırtıp yatağın yanındaki askıdan beyaz bir doktor önlüğü aldı. Muhtemelen Doktor Livingston’ın önlüklerinden biriydi.

Göz kırparak, “Sana yakıştı,” dedim.

Kapı kolunun döndüğünü duyunca hepimiz o tarafa doğru döndük. Hemşire Hildebrand içeri girdi. Westry’yi beyaz önlükle görünce şaşırdı.

“Siz kim oluyorsunuz?”

“Westry Green, efendim,” dedi. “Gitmeden önce şu iki, hatta üç hanımı yerlerine yerleştiriyordum.”

Başhemşire sert bir şekilde, “Buradan sonrasını ben hallederim, asker,” dedi. “Önlüğü yıkayıp ütiledikten sonra getirebilirsin.”

Westry başıyla onu onayladı ve kapıya doğru yürüdü. Bana doğru son kez sırtarak, “İyi geceler, hanımlar,” dedi.

“İyi geceler,” dedim. Westry dışarı çıkarken Kitty’nin bakışlarında oluşan huzursuzluk gözümünden kaçmamıştı.

“Anne, Kitty, siz iyi misiniz?”

“Evet,” dedim. “Bebek sağlıklı. Ama temizlenmesi gerek. İkisinin de temizlenmesi gerek.”

Hemşire Hildebrand başını sallayıp dolaptan bir leğen çıkardı. “Anne, bebeğe ilk banyosunu yaptır.”

“Tabii ki,” dedim. Bebeği Kitty’nin kollarından aldım.

Hemşire Hildebrand, “Mayhew’leri arayıp gelmelerini söyleyeceğim,” diye devam etti. “İşin bittiğinde onu bu yedek çarşafa sarabilirsin. Evde bebek için kıyafetleri ve bataniyeleri var.”

Kitty başını iki yana sallayarak, “Mayhew’ler mi?” diye sordu.

Hemşire, “Bebeğini alacak olan aile,” dedi.

Kitty’nin yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. “Ama daha çok erken,” dedi. “Ben...”

Hemşire Hildebrand, duygusuz bir sesle, “İstedğin buydu, Kitty. Yapılması gereken de bu,” dedi. “Burada bebek bakamazsın. Bu onun için de senin için de doğru karar olacak. Ne kadar erken verirsen o kadar kolay olur.”

Ben bebeğe banyo yaptırırken Kitty de ümitsiz bir şekilde beni izliyordu. Bebeğin küçük başını sabunlayıp köpükleri bir bezle sildim.

Kitty, “Adı Adella,” diye mırıldandı.

Hemşire Hildebrand, “Ona isim koyamazsın, canım,” dedi. “Mayhew’ler ona kendi isim koyacak.”

Kitty, “Umurumda değil!” diye çıkıştı. “Benim için o her zaman Adella olacak.”

Kalan köpükleri çocuğun narin teninden temizledim ve onu leğenden kaldırıp bir havluya koydum. Kuruladıktan sonra dikkatli bir biçimde, Hemşire Hildebrand’ın söylediği gibi çarşafa sardım. Sonra bu küçük paketi Kitty’nin kollarına verdim.

Beni geri çevirerek, “Hayır,” dedi. Gözyaşlarını zor

tutuyordu. “Onu kucağıma alamam. Alırsam bırakamam. Bunu anlamıyor musun, Anne?” Kitty ağlamaya başladı ama bu geçtiğimiz yıllarda ondan duyduğum ağlamalara benzemiyordu. Bu, çok derinlerde bir yerden gelen bir acıydı.

Kitty için güçlü kalmaya çalışarak yutkundum. Bebeği dışarı çıkardım. Otuzlu yaşlarının başında bir çift, koridor-da görünene dek bekledim. Kitty’nin boğuk hıçkırıkları kapalı kapının ardından duyuluyordu.

Hemşire Hildebrand çifti görünce başıyla selam verdi. Güçlkle gülümseyerek, “John ve Evelyn Mayhew,” dedi. “Bebeği onlar alacaklar.”

Çift nazik görünüyordu, kadının hevesli gülümsemesinden bebeğe sevgiyle bakacaklarını görebiliyordum. Bebeğin başını okşadı. Onu kollarımdan alarak, “Karnı açtır,” dedi. “Arabada biberon var.” Yeni anne “bebeğiyle” bağ kurarken Hemşire Hildebrand sessizce, hatta belki de gururla onları izliyordu.

Kitty adına, usulca, “Adı Adella,” dedim.

Kadın, “Çok güzel bir isim,” dedi. “Ama biz başka bir isim seçtik. Yine de kayıtlara onu da yazdırırım, böylece bu isim de her zaman geçmişinin bir parçası olur.”

Başım la teşekkür ederek geri çekildim. Çift Hemşire Hildebrand’a teşekkür edip üç kişilik bir aile olarak oradan ayrıldı.

Kapı koluna uzanarak, “Kitty’nin yanına gidiyorum,” dedim.

Hemşire Hildebrand, “Anne, bekle,” dedi. “Şimdi

olmaz. Lütfen, önce ben birkaç şey söylemek istiyorum.”

Aklında neler vardı bilmiyordum ama yüzündeki ciddiyet bana ona uymamı söylüyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca dışarıda bekledim. Orada ne yapıyordu? Kitty’ye ne söylüyordu?

Kulağımı kapıya dayadığımda Hemşire Hildebrand’ın sarsıcı bir cümle ettiğini duydum. “Ben de bir zamanlar senin durumundaydım.” Bu söyledikleri beni çok şaşırtmıştı. Kapı kolu dönmeye başlayınca hemen geri çekildim.

Kapı açıldığında Kitty kupkuru gözler ve yüzünde daha önce hiç görmediğim boş, duygusuz bir ifadeyle dışarı çıktı.

11.Bölüm

Hemşire Hildebrand, beni revirdeki görevlerimden muaf tuttu, böylece sonraki günlerde Kitty'ye bakabilecektim. Odada kalıp ona arkadaşlık ettim ama yalnız kalmayı tercih edeceğini biliyordum.

Komodindeki desteye uzanarak, "Kart oynamaya ne dersin?" diye önerdim.

Kitty, "Hayır," dedi. "Sağ ol ama istemiyorum."

Ona yemeklerini getiriyor ve dergilerle ilgisini çekmeye çalışıyordum. Kitty'nin hâlâ bir hastalığı olup iyileşmeye çalıştığını sanan Liz ona Vogue'un son iki sayısını bırakmak için uğradı ama Kitty dergileri yatağın üstüne koydu ve en son modayı takip etmek yerine karşısındaki duvara bakmayı tercih etti.

Onun için işleri düzeltemeyeceğimi biliyordum. Bunu tek başına atlatmalıydı, bu yüzden doğumdan iki gün sonra kumsalda yürüyüşe çıkmak ve kulübeye uğramak için izin istedim. Biraz değişiklik olsun istiyordum. Ayrıca Kitty'nin de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Tam da beklediğim gibi Westry de oradaydı, yatağın üstünde şekerleme yapıyordu, akşam güneşi üzerine vurmuştu.

“Merhaba,” diye fısıldadım, yatakta yanına sokulurken. Gözlerini açıp beni kendine doğru çekerek cana yakın bir şekilde gülümsedi.

Sırıtarak, “Eminim bir başyapıtın dibinde uyuduğunu bilmiyordun,” dedim.

Westry parmağını yüzümde gezdirdi ve bana hayranlıkla baktı. “Bunu buraya adım attığın günden beri biliyorum. Sen dünyanın en güzel sanat eserisin.”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. “Hayır, şapşal. Ben değil, tabloda bahsediyorum.” Yatağın altındaki tabloya uzandım. “Bir Gauguin tablosuymuş.”

Westry hemen doğruldu, tabloya yepyeni gözlerle bakıyordu. “Ciddi misin?”

Başımınla onayladım.

Duyduklarına inanamayarak başını salladı. “Hep post-empresyonistlerden birinin eseri diye düşünmüştüm ama daha genç, daha az bilinen, belki de birinin چراğı olduğunu sanmıştım. Ama Tanrım, Gauguin mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Gururla gülümseyerek, “Adadaki yaşlı bir kadın söyledi,” dedim.

Westry yakından bakmak için yatağın üstüne oturdu. “İmzası yok,” dedi.

“Belki de ilk çalışmalarını imzalamamıştır.”

“Haklı olabilirsin,” dedi. “Monet de aynısını yapmıştı.”

Başımla onayladım. “Hem şu fırça darbelerine bak.”

Westry ellerindeki hazineye bakarak, “Bu tabloda kendini kaybedebilirsin,” dedi.

Westry’nin buruşmuş gömleğini düzelterek, “Bununla ne yapacağız?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

“Savaş bittiğinde, buradan giderken onu arkamızda bırakamayız. Dalgaların bu tabloyu yutabileceği düşüncesi korkunç,” dedim.

Westry de bana katılıyordu. “Ya da nemli havada bozulabilir. Burada bu kadar dayanmasına bile şaşırdım.”

Tabloyu tekrar takıp iç geçirdim. “Belki de burada kalması gerekiyordur.” Bir an tabloya baktım, sonra Westry’ye döndüm. “Sana söylemem gereken bir şey var. Bu kulübeyle ilgili.”

“Neymiş?”

“Yaşlı kadın, Tita, beni burası hakkında uyardı. Buraya adım atan herkesin bir tür lanetle yaşadığını söyledi.”

Westry sıırttı. “Sen de buna inandın mı?”

“Açıkçası beni korkuttu.”

“Anne, tanıştığımız gün ne konuştuk hatırlıyor musun? Bana hayatın özgür iradeyle alakalı olduğuna inandığını söylemiştin.” Hafifçe saçlarımı okşadı. “Hayatın zengin, mutlu ve aşkla dolu olacak çünkü sen öyle olmasını sağlayacaksın.”

Elini tuttum. “Haklısın.”

“Ayrıca,” dedi, “bu dört duvarın getirdiği iyi şeylere bak. Aşkımız büyüdü. Bir bebek doğdu. Bu yüzyıldaki en

büyük sanat keşiflerinden birini yapmış olabiliriz. Yaşlı kadının bunlara mı lanet diyor?”

Dalgaların kıyıya vuruşunu dinleyip otururken sessizce dua ettim. Tanrım, lütfen haklı olsun.

Artık zaman kısıtlıydı, bunu hepimiz biliyorduk. Mayıs, şiddetli bir fırtına gibi geçip gitti. Kitty ve ben haziran ortasında adadan ayrılacaktık. Westry ve diğer erkekler de başka bir görev için yola çıkacaklardı. Bu defa Avrupa'ya gideceklerdi. Geriye sayan bir saatin uzaktan gelen tik taklarını duyabiliyordum, bildiğimiz dünyanın ani bir sona ulaşacağını sürekli bir hatırlatıcıydı.

Gerard'la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Kitty kızının doğum yerini terk etmek zorunda kalacaktı. Bu kadar değişmiş insanlar olarak Seattle'a nasıl dönecektik? Bir zamanlar ev adını verdiğimiz o yabancı yerde eski rollerimize nasıl devam edecektik?

Kitty, haziran başında bir sabah yemekhanede, “Sanırım ben kalacağım,” dedi. “Hemşire Hildebrand'ın yardıma ihtiyacı olabilir. Ayrıca beni Seattle'da bekleyen kimsem de yok.”

Bunu laf sokmak için söylememişti ama ardından gelen uzun sessizlik canımı yakmıştı. Doğru söylüyordu. Gerard beni bekliyor olacaktı. Haziranda o da eve dönecekti.

Kitty'nin neden kalmak istediğini düşündüm. Adanın ilk gününde uçaktan inen o kadına hiç benzemiyordu, önceki halinin gölgesi gibiydi. Boş. Uzak. Kayıp. Kendini işe vermişti ve boş olan her dakikasını revirde geçiriyordu.

Haşlanmış yumurta yerken, “Anlamıyorum,” dedim. “Evi özlemiyor musun? Onca şeyden sonra... bu adadan gitmek istemiyor musun?”

Pencereden yeşilliklere, uzaktaki zümrüt yeşili tepeye baktı. Nasıl anılarım beni buraya sonsuza kadar bağlayacaksa Kitty’nin de bir parçasının her zaman burada kalacağını düşünüyordum.

Zorla gülümsedi. “Sanırım zamanı geldiğinde gitmek isteyeceğim,” dedi. “Ama şimdilik hazır değilim.”

Başımı salladım, anlıyordum.

“Geçtiğimiz aylar ikimiz için de farklı gelişti,” dedi. Sesinde yoğun bir pişmanlık vardı. “Ama sen mükemmel bir adamla tanıştın. Hem de onu burada savaşın ortasında buldun.”

Tam da o sırada, Westry yemekhanenin karşı tarafından el salladı. Sonra da protokolü çiğneyerek masamıza yaklaştı. “Adadaki en güzel iki kız buradaymış,” dedi. Yakasına yemek yerken taktığı mendil hâlâ boynundaydı. “Nasılsın, sevgilim?” diye sordu, ben mendili alıp ona uzatırken.

“Harikayım,” dedim. “Bu sabah seni kulübede özledim.” Sırrımız hakkında bu kadar açıkça konuşmak tuhaf geliyordu ama Kitty kulübeyi çoktan görmüştü, ayrıca masada başka kimse de yoktu.

“Westry,” dedi Kitty, bir anda canlanarak. Ona gözlerini kırpıştırarak bakmasından hoşlanmamıştım. “Revirdeki bir dolapta döşeme tahtaları buldum. Bunlarla kulübenin gıcırdayan yerlerini onarabiliriz diye düşündüm.”

Yanaklarım yanıyordu. Kitty, Westry’yle kulübe

hakkında nasıl konuşabiliyordu? Ayrıca kulübenin zeminindeki gıcırtiları nasıl biliyor veya hatırlıyordu?

Westry, istifini bozmadan, “Teşekkürler, Kitty,” dedi. “Bugün uğrar bir bakarım.”

“Ama...” Ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım.

Westry, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” diye mınıldandım. “Bu akşam kulübede buluşalım mı diyecektim.” Bu davetin sadece Westry için olduğunu açıkça belli etmek amacıyla doğrudan Westry’ye baktım.

“Daha çok isteyeceğim bir şey olamaz,” dedi. “Beş buçukta işim bitiyor. Günbatımı için tam zamanında.”

“Güzel,” dedim. Birden kendimi daha iyi hissetmiştim.

Westry gidecekken Kitty ayağa kalktı. “Bu öğleden sonra gelmek istersen sekize kadar çalışıyor olacağım.” Bana tuhaf tuhaf baktı. “Yani, tahtaları görmek istiyorsan.”

Westry çekimser bir şekilde başını sallayıp binadan çıktı.

Birkaç dakika sessizce yemeklerimizi yedik. Sonra Kitty konuşmaya başladı. “Dediğim gibi, burada birkaç ay daha kalacağım. Sonra kim bilir?” Bakışları tekrar pencereye kaydı. “Bugünlerde hemşireler için gidilecek çok yer var. Belki Avrupa’ya gitmek için yazılabilirim.”

Ağzının açılıp kapanmasını, sözcüklerin dudaklarından dökülmesini izledim. Karşımdaki bu kadın kimdi böyle? Gözlerine baktım ama o kafasını çevirdi. “Ben...”

Sözümü keserek, “Hemşire Hildebrand’a aşılar konusunda yardım edeceğimi söylemiştim,” dedi. “Gitsem iyi olur.”

“Evet, gitsen iyi olur,” dedim ama o çoktan kapıya varmıştı.

O akşam, kulübeye girip ayakkabılarımı çıkararak yatağa yığılırken, “Kitty’de bir tuhafılık var,” dedim.

Westry, sırtarak, “Sana da merhaba,” dedi, elime bir buket amber tutuşturarak.

“Pardon,” dedim, elimdeki parlak sarı çiçeklere hayranlıkla bakarak. Üssün her tarafında yetişen ve daha yaygın olan kırmızı amberlerle zıttı. Bunlar yaygın değildi. Bildiğim kadarıyla adada sadece bir yerde sarı amber vardı. Onlar da burada, kulübenin yakınlarında yetişiyordu. Çiçekleri sandalyenin üstüne koydum ve Kitty’yi düşünerek iç geçirdim.

“Kahvaltıda tuhaf bir konuşma geçti aramızda, onun için endişeleniyorum. Son birkaç ayda çok değişti. Artık onu tanıyamıyorum.”

Westry, çakısını çıkardı ve maun rengi masanın üstündeki kırmızı elmayı dikkatli bir şekilde dilimlemeye başladı. “Değişti,” dedi. “Onun yaşadıklarını yaşayan herkes değiştirdi. Sence ona fazla yükleniyor olabilir misin?”

Başımla dediklerini onayladım. “Muhtemelen haklısın,” dedim. Bana uzattığı bir dilim elmayı aldım. Buruk tatlılığı bir an için endişelerimi bastırdı.

“Bugün döşemeler hakkında yaptığı yoruma üzülmedin, değil mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Belki biraz,” diye iç geçirdim. “Burayı sahiplenmem yanlış bir şey mi?”

Sırıttı. Yatakta yanıma oturdu. “Hayır, ama beni sahiplenmeni tercih ederim.”

Onu şakacı bir şekilde ittim. “Sahipleniyorum zaten, bu yüzden de şimdi şu soruyu soruyorum. Bugün revire, onu görmeye gittin mi?”

Kıskançlığımı keşfedince keyiflenerek, “Evet,” dedi.

“Ve?”

Başını iki yana salladı. “Kafasındaki tahtalar buraya uymaz.”

“Güzel,” dedim. “Ben bizimkileri seviyorum.”

Parmağını enseme gezdirdi. “Ben de.”

“Ayrıca,” dedim, “yeni tahtalar posta kutumuzu kaybedeceğimiz anlamına da gelir.”

Hayali bir tokmağı vuruyormuş gibi yaparak, “O zaman karar verildi,” dedi. “Gıcırtılı döşemeler kalacak.”

Altın sarısı madalyonu eline alıp dikkatli bir şekilde açtı. “Hâlâ boş mu?”

“Biliyorum,” dedim. “İçine koymak için mükemmel bir şey arıyorum ama henüz bir şey bulamadım.”

Westry’nin bakışları etrafta gezindi. “Burayı, bizi hatırlatan bir şey olması lazım. Aşkımızın anılarıyla kalbini ısıtacak bir şey.”

Madalyonu ellerinden alarak kaşlarımı çattım. “Aşkımızın anıları mı? Sanki günlerimiz sayılıymış gibi konuşuyorsun. Sanki bu sadece...”

Elini dudaklarıma koyarak, “Hayır,” dedi. “Seni ömrünün sonuna kadar seveceğim ama önümde bir görev daha var, bunu biliyorsun. Savaş ne kadar uzun sürerse sürsün

Avrupa'dayken beni ve burayı hatıralarında bulabileceğini bilmeni istiyorum. Ayrıyken ayakta kalmaya yardımcı olacak.”

Westry ayağa kalkıp odayı araştırdı. Ellerini masada, örgü duvarlarda, perdelerde gezdirdi. Sonra yere çömeldi. “Buldum,” dedi. Tahtalardan birinin kenarından küçük bir parça kıymık aldı. “Kulübeden bir parça. Bunu her zaman yanında taşıyabilirsin. Bununla birlikte ben de yanında olacağım.”

Madalyonu açıp içine tahta parçasını koyarken gözlerim doldu. Bu sadece basit bir kıymıktı. Harikaydı. “İşte,” dedi, madalyonu göğsüme bırakarak. “Her zaman yanında olacağım.”

Öpücüğüm bu fikrin ne kadar hoşuma gittiğini ona gösteriyordu.

Güneş battıktan biraz sonra Westry masanın üstünde bir mum yaktı. Birbirimize sarılmış halde meltemi ve ayışığında öten cırcırböceklerini dinledik. Ta ki ürkütücü bir ses dikkatimizi çekene kadar.

Bu kızgın ve kararlı bir erkek sesiydi. Arkasından uzaklarda çınlayan bir kadın çığlığı duyuldu. Sesler ilk başta çok uzaktan, belki de sık çalılıkların arasından geliyordu. Duymazdan gelebileceğimiz kadar uzaktaydı ama çığlıklar yakınlaştıkça içgüdüsel olarak Westry'nin koluna sarıldım. “Sence neler oluyor?”

Doğrularak, “Bilemiyorum,” dedi. Hemen gömleğini üzerine geçirip “Bence kadının başı belada. Burada kal,” dedi.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadım. Beni hangisi daha çok endişelendiriyordu bilmiyordum. Westry’nin tek başına dışarı çıkması mı yoksa benim tek başıma kulübede kalmam mı?

Westry kapıdan sessizce çıktı, sesleri dinleyerek çalılarının arasından ilerledi. Başka bir çığlık daha duyduk, ardından ayak sesleri geldi. Birisi koşuyordu.

Ayağa kalkıp ayakkabılarımı giydim. Keşke kulübede silah olsaydı. Westry silahını getirmiş miydi? Muhtemelen getirmemişti. Askerler silahlarını normalde üs dışına çıkarmıyorlardı. Yutkundum. Westry orada tek başınaydı. Ya onu korumam gerekirse ne olacaktı? Kulübede kalıp beklemeyeceğime karar verdim.

Sessizce dışarı çıktım. Kulübeye dayanmış kalın bir tah-
ta parçası görünce elime aldım. Ne olur ne olmaz.

Kumsala doğru süzıldüm ama yakınlarda bir yerde bir dal çatırtısı duyunca aniden döndüm. Arkamda mıydı? Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Tehlikenin geldiğini hissedebiliyordum. Kötü bir şey yakınlarımızdaydı.

Sonra başka bir çığlık duyuldu. Bu seferki kumsala yakındı.

“Hayır, hayır, lütfen beni incitme, lütfen!”

Nefesim kesildi. Bu sesi tanıyordum. Tanrım. Atea. Benim ona söylediğim gibi kulübeye mi geliyordu? Lance onu takip ediyor olmalıydı. Westry neredeydi? Kumsalın önündeki çalılardan geçtim ve zihnime sonsuza kadar kazınacak o sahneyi gördüm.

O karanlıkta, yüzleri seçmek zordu ama karanlığa alışınca dehşet, gözlerimin önüne serildi. Onu saçlarından

tutmuştı, bunu görebiliyordum. Sonra ayışığında bir çelik parladı. Tanrım, hayır. Bu bir bıçaktı. Bıçakla kızın boğazını kesti, Atea'nın küçük, cansız vücudunun sessiz bir şekilde kuma düşmesini izledim.

"Hayır," diye mırıldandım, sesimde daha fazla güç bulamıyordum. Hayır, bu olamaz.

Karanlık figür bıçağı bir top gibi ormanın derinliklerine attıktan sonra kumsal boyunca koşmaya başladı.

Gözyaşlarımı tutarak Atea'ya koştum. "Atea, çok üzgünüm. Çok üzgünüm." Kana bulanmış kafasını kucağıma aldım. Boğazı guruldadı ve nefes almaya çalıştı.

Kesik kesik, "O, o," dedi

Ağzında kan birikmişti. Ölüyordu. Onu revire zamanında yetiştirirsek Doktor Livingston belki onu kurtarabilirdi. Onu kurtarmak zorundaydık.

Atea yuvarlak, kabarık karnını gösterdi. Hamileydi. Tanrım.

"Westry!" diye bağırdım. "Westry!"

Lance'in gittiği yönden tekrar ayak sesleri duydum. Bıraktığı işi tamamlamaya gelmediğini umdum. "Westry!" diye tekrar seslendim.

"Buradayım," dedi. "Benim."

"Ah, Westry!" diye ağladım. "Ona baksana. Kıza neler yaptığına baksana." Nefesim kesildi. "Ve bebeğine."

Atea elini havaya kaldırdı, sanki bir şeye veya birine uzanmak ister gibiydi.

Westry, "Başaramayacak," dedi.

Umutsuz bir şekilde, "Ne diyorsun?" diye bağırdım.

“Tabii ki başaracak. Başarmak zorunda. Onu o canavardan korumaya yemin ettim.”

Atea’nın nefes alıp veriş aralıklı hırıltılara dönüşmüştü. “Kurtulacak,” diye hıçkırdım. “Onu kurtarmak zorundayız.”

Westry elini koluma koydu. “Anne,” diye fısıldadı. “Boynunun yarısı parçalanmış. Onun için yapabileceğimiz tek şey acısını, ıstırabını dindirmek, sona erdirmek.”

Ne demek istediğini biliyordum ama bunu gerçekten yapabilecek miydim? Bu, hemşirelik okulunda öğrendiğim her şeye ters düşüyordu. Ama Atea’nın kollarımda ağır ağır ölen vücudunu tutarken bunun doğru seçenek değil de tek seçenek olduğunu biliyordum.

“Masanın altından çantamı getir,” dedim. “Acele et!”

Çantamı getirdi ve savaş zamanı her hemşirenin elinin altında tuttuğu morfini çıkardı. İçinde yüz otuz kiloluk bir adamı uyuşturmaya veya kırk beş kiloluk bir kadını cennete göndermeye yetecek kadar ilaç vardı.

Atea’nın alnından öptüm ve ilk dozu koluna vurup iğnenin girdiği yeri ovaladım. Gözyaşlarımı bastırmaya, sesi mi sakın ve dengeli tutmaya çalışarak, “İşte oldu,” dedim. “Acın kısa süre içinde dinecek. Bırak vücudun rahatlasın.”

Nefes alıp veriş sığ hırıltılara dönüştü. İkinci dozu vurduğumda gözleri yıldızlara döndü. Sonra kırpıştı ve kapandı. Nabzını kontrol ettim. Sonra kulağımı kalbine dayadım.

Westry’ye, “Öldü,” dedim. Yaşlar gözlerimden süzülüyordu. “Öldüler. Bunu nasıl yapabildi?” diye bağırdım.

“Nasıl?”

Westry, Atea'nın cansız cesedini yumuşak kumlara bıraktı ve titreyen vücudumu tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Göğsüne doğru, “Onu kurtarmalıydım,” dedim. “Onu koruyacağıma söz vermiştim. Söz vermiştim.”

Westry başını iki yana salladı. “Sen elinden geleni yaptın. Huzurlu bir şekilde öldü.”

Öfkeyle dolup taşarak, “Nasıl yapabildi?” dedim. “Bunu ona nasıl yapabildi?” Kumsala, adamın, muhtemelen Lance'in kaçtığı yere doğru döndüm. Westry'nin kollarından kurtuldum ve adamın kaçtığı yere doğru koşmaya başladım.

Westry peşimden geldi, beni belimden sımsıkı tuttu. Sendeleyip ellerimin üzerine, soğuk kumlara düştüm. Ondan kurtulmaya, tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama Westry hareket etmemi engelliyordu. “Anne, dur,” diye yalvardı. “Bunu yapamazsın.”

“Ne demek yapamazsın?” diye bağırdım. Bir avuç kumu katilin kaçtığı yere ıssız kumsala doğru fırlattım. “Az önce bir kadının ve çocuğunun öldürülmesini izledik. Onu bulmak zorundayız, Westry. Onu albaya götürmek zorundayız. Yaptığının cezasını çekmeli.”

Westry yanımda diz çöküp yüzümü okşadı. Yanaklarımdan akan yaşları hissedebiliyordum. Gözyaşlarımı silip yumuşak bir sesle, “Beni dinle,” dedi. “Bu gece burada gördüklerimiz çok acı ama burada gördüklerimizden kimseye bahsedemeyiz, bana inanman gerek.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bu mantıklı değil,”

dedim. “Bir cinayet işlendi. Bunu bildirmek zorundayız. Onu adaletin karşısına çıkarmak zorundayız.”

Westry, “Yapamayız,” diye mırıldandı. Sesi tuhaftı, yenilgiyle doluydu. “Birincisi, bir saldırı yapıldı.” Durdu. “Ama cinayeti biz işledik.”

“Hayır, bu doğru değil.”

“Ama dışarıdan böyle görünecek,” dedi. “Bir şey daha var. Bu sır öğrenilirse bize, sevdiklerimize çok daha kötü şeyler olacak.”

Ne biliyordu? Ne saklıyordu?

Ayağa kalktım, elbisemdeki kumları silkeledim. “Bu hiç mantıklı değil,” dedim. “Etrafta gezinen bir katil olduğunu bilerek üsse nasıl dönerim?”

Gözlerime baktı. Kulübeyi göstererek, “Bu gece,” dedi. “Beni sevdiğini, ömrünü benimle geçirmek istediğini söyledin.”

Başımla onayladım.

“O zaman bana güvenecek misin?”

Kafa karışıklığıyla ellerimi sallayarak, “Westry, ben sadece...” diye konuşmaya başladım.

“Sadece bir şey söylemeyeceğine söz ver,” dedi. “Bir gün anlayacaksın. Söz veriyorum.”

İkimiz de dönüp Atea’ya baktık. Ölümünde bile güzellik ve nezaket yayıyordu. Derin derin nefes verip Westry’ye baktım. Bu plan ne kadar belirsiz görünse de ona güveniyordum. Doğru olanın bu olacağını söylüyorsa ona inanacaktım.

“Bir şey söylemeyeceğim,” diye fısıldadım.

Yanağımı okşayarak, “Güzel,” dedi. “Güneş doğana kadar gömmüş oluruz.”

12.Bölüm

Mezar onun kısa, güzel hayatına değecek bir mezar değildi ama Atea'yı kulübenin on metre arkasında bir plumeria ağacının altına gömdük. Neyseki küreğimiz vardı; Westry bir hafta önce kulübenin kirislerinden birini yerine yerleştirmek için getirmişti. Mezarı kazması bir saatini aldı. Uzun bir süre onu izledim, sonra küreğin tekrar tekrar toprağa vurma sesine dayanamayacak hale gelince kumsala indim.

Ayaklarım kuma değince dizlerimin üstüne çöktüm. Hayatımda hiç böyle bir dehşet görmemiştim. Westry'ye güvenmeyi kabul etsem de kalbimdeki adalet arzusunu inkâr edemiyordum. Olayı kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Bir ipucu, kaçırdığım bir şey bulmayı umuyordum. İşte o zaman bıçağı hatırladım.

Lance kaçmadan önce bıçağı çalılara atmıştı. Ayışığında çeliğin parladığını hatırlıyordum. Kalbim göğsümde gümbürdemeye başladı. Bıçağı bulabilirsem en azından bunu onun yaptığını kanıtlayabilirim.

Kulübeye koşup feneri aldım, sonra ormanın kenarına doğru yürüdüm. Uzaklarda hayvanlar uluyordu. Rüzgâr çalıları hışırdatıyordu. Bir zamanlar güzel ve huzurlu olan bu yer, şimdi kötüler için güvenli bir cennet gibi görünüyordu. Dönmeyi düşündüm ama sonra gücümü buldum. Atea. Atea'yı unutma. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Ayaklarımın toprağın üstünde çıkardığı ses her adımda yükseliyor gibiydi.

El fenerini patikada daha uzaklara doğru tuttum. Bir yılan hoşuma gitmeyecek kadar yakınımdaydı. Nefesim kesildi ve büyük bir adımla geriledim. Devam et, Anne. Geri dönüp kumsala baktım ve bıçağın ne kadar yol almış olabileceğini zihnimden hesaplamaya çalıştım. Sol tarafımda büyük bir palmye ağacı olduğunu gördüm. Araştırmamı oraya yönelttim. Yakınlarda olmalıydı.

Dakikalar sonra orman, bu dehşet verici olaydaki suç aleti olan bıçağı yuttu mu diye merak etmeye başladım. Palmiyeye yaslanıp el fenerini indirdim. İşte o zaman bir tıkırtı duydum.

Çömelince çeliğin tanıdık parlaklığını hemen fark ettim. Kanlı bıçağı toprakta saklandığı yerden alırken ellerim titriyordu. Asker yeşili sapındaki yazıyı okuyabilmek için feneri yaklaştırdım. Birlik#432, No#098.

“Anne? Anne, neredesin?”

Westry'nin sesi çalılıkların arasından geliyordu. Burada ne kadar zaman geçirmiştin? Ona güvendiğini söyledikten sonra bıçağı aradığım için benim hakkımda ne düşünecekti?

“Anne?” Sesi artık daha yakındaydı. Elbisemin kenarına uzandım ve açık mavi keten kumaştan bir parça yırttım. Hemen bıçağı içine sardım, sonra çıplak ellerimle küçük ama bıçağı korumaya yetecek kadar derin bir çukur kazdım. Bıçağı içine sakladım. Bıçağı toprak ve yapraklarla kapatıp ayağa kalktığım sırada Westry geldi.

“İşte buradasın,” dedi. “Burada ne yapıyorsun? Seni merak ettim.”

“Düşünüyordum,” dedim. Topraklı ellerimi elbisemin arkasına sildim.

“Hadi gel,” dedi. “Zor bir gece oldu biliyorum ama...” doğru sözcükleri bulmak için durdu, “bunu halletmemiz lazım.”

Başımı sallayıp peşinden derme çatma mezara doğru ilerledim. Westry, Atea’yı getirirken onu bekledim. Kollarında Atea’yla döndüğünde, onu görür görmez gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Cesedini çukurun içine koydu ve ikimiz de sessizce cese baktık. Birkaç dakika sonra Westry küreğe uzandı ama ben kolunu çektim. “Daha değil,” dedim.

Yakındaki plumeria ağacından üç pembe çiçek topladım, sonra Atea’nın mezarı başında diz çöktüm. Bakışlarımı Atea’nın yüzünden kaçırmadan, “Çiçeklere layık,” dedim.

Çiçekleri üzerine koydum. Westry üstüne toprak atmaya başlayınca kafamı çevirdim. İzleyemedim ama kendimi Westry işini bitirene kadar beklemeye zorladım. Sessizlik içinde kampa yürüdük. Dünyamız artık değişmişti, belki de sonsuza kadar.

O sabah odaya girdiğimde saat üçe geliyordu. Kitty geldiğimi duymamıştı. Üstümdeki yırtık, kanlı ve topraklı bir elbise olduğundan buna memnun olmuştum. Kıyafetlerimi çıkarıp çöpe attım. Sonra üzerime bir gecelik geçirip yatağa girdim. Ama uyuyamadım. Bir suç işlemediğimizi biliyordum ama suçlu olduğumuza dair korkunç ve çok gerçek bir korku içimi yiyip bitiriyordu.

Ertesi sabah kapının yumruklanarak çalınmasıyla uyan-
dım. Şaşkın bir şekilde yatağa doğruldum. Kitty'nin düz-
gün bir şekilde yapılmış yatağına baktım. Pencereden ge-
len parlak ışık gözlerime vurunca yüzümü kapattım. Saat
kaçtı?

Kapıdaki gümbürtü ısrarcıydı. "Bir dakika içinde ge-
liyorum," diye mırıldandım, yataktan önce bir ayağımı,
sonra diğerini çıkarırken. Kapıya doğru sendeleyerek yü-
rüdüm. Stella kınayan bir ifadeyle kaşlarını çatmış dışarıda
dikiliyordu.

"Anne, şu haline bak," dedi. "Saat on bir buçukta hâlâ
uyuyor musun? Hemşire Hildebrand köpürüyor. Beni seni
bulmam için gönderdi. Vardiyan saat sekizde başladı."

Komodininin üstündeki küçük alarına bak-
tım. "Tanrım," dedim. "Bu saate kadar uyuduğuma
inanamıyorum."

Stella sırtıttı. "Harika bir gece olmuş herhalde." Beni
şöyle bir süzdü ve gözleri ellerimde durdu. "Ne yaptın, ça-
murdan kurabiyeler mi?"

Topraklı tırnaklarıma bakınca ellerimi geceliğimin

kıvrımlarının arasına sakladım. Bu sırada geceyi hatırladım. Cinayet. Bıçak. Suçu örtbas etmemiz. Westry'nin uyarıları. Umarım Stella kollarımdaki tüylerin diken diken oluşunu görmemiştir.

"Lütfen Hemşire Hildebrand'a giyinir giyinmez geleceğimi söyle," dedim.

Stella, "Ve yıkanır yıkanmaz," dedi. Suçlayıcı bir şekilde sırttıktan sonra gitti.

Başımla onu onayladım. Arkasından koridora, "Stell!" diye bağırdım.

Kapıya doğru dönerek, "Evet?" dedi.

"Beni uyandırmaya neden Kitty gelmedi?"

"Bunu ben de merak ettim," dedi. Sesinde ironiden eser yoktu. Bu Stella için nadir olan bir şeydi. "Onda bir şey var. Sanki..."

"Sanki artık arkadaşım değil gibi mi?" dedim. Söylediklerim yorgun kalbime atılan bombalar gibiydi.

Stella elini koluma koydu. "Endişelenme, tatlım," dedi. "Neyi varsa eminim yakında geçecektir."

Haklı olmasını umuyordum.

Kitty doğum yaptığından beri Hemşire Hildebrand'la alışılmadık bir arkadaşlık geliştirmişlerdi. Çoğu gece amirimize özel projelerde yardım etmek için geç saatlere kadar revirde kalıyordu. Özel bir görev veya ilgilenilmesi gereken bir hasta olduğunda Kitty'nin adı her zaman listenin başında yer alıyordu.

Kitty'nin işinde uzmanlaştığını görmek güzeldi.

Hayatında istediği şey buydu. Burada anlamlı bir şeyler yapabiliyordu. Ama kendini hemşireliğe verdikçe benden bir o kadar uzaklaşıyordu.

Böyle bir ayrılık, evde Seattle'da daha çok etki yaratabilirdi ama savaş bölgesinde bunu bir kenara atıp savaşın, haberlerin, acıların kişisel sorunlarımızı boğmasına izin veriyorduk.

O gece yemekte Kitty'ye, "Liz limandaki bir onbaşından Pasifikte işlerin tekrar kızıştığını duymuş," dedim. Savaş dışında çok az şey konuşuyorduk.

Kafasını elindeki kitaptan kaldırmadan, "Ya?" dedi.

Konuşmamızdaki resmiyetten nefret ederek, "Sence ilerleyen günler yoğun mu geçecek?" diye sordum.

Kitty esneyerek, "Sanırım öyle," dedi. "Ben gitsem iyi olur. Hemşire Hildebrand'la bir proje üstünde çalışıyorum. Revirde olacağım."

Yemekhanenin diğer tarafında Westry'yi gördüm, Ted ve birkaç başka askerle gülüşüyordu. Saatler önce yaşadıklarımızdan sonra nasıl bu kadar sakin, neşeli olabiliyor?

Tepsimi mutfığa götürüp dışarıda, patikada Westry'yi bekledim.

Göz göze gelince, "Merhaba," dedi. Birlikte marinaya doğru birkaç adım yürüdük. Diğer askerler bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "Nasılsın?" diye fısıldadı.

"İyi değilim," dedim. "Hep dün geceyi hatırlıyorum. Umarım tüm bu olanlar sadece bir kâbustu. Westry, bana hepsinin bir kâbus olduğunu söyle."

Başımı kendine doğru çekti. "Keşke söyleyebilsem."

“Lance’i gördün mü?” diye fısıldadım.

Huzursuz bir şekilde çevresine bakarak, “Hayır,” dedi. “Duymadın mı?”

“Neyi?”

“Bu sabah bir düzine askerle birlikte özel bir göreve gitti.”

“Bana kaçıyormuş gibi geldi,” diye kızdım.

Westry huzursuz görünüyordu. “Artık bu konudan konuşmayalım,” dedi. “Çok tehlikeli.”

Liz’in paranoyalarını da hatırlayarak başımı salladım. Liz etrafta dinleme cihazı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden sırları sadece kışlalarda, hatta genellikle banyoda anlatıyordu. “Bu gece kulübede görüşecek miyiz?”

Westry alnını ovuşturdu. “İsterdim ama gece çalışacağım. Ayrıca dün geceden sonra... biraz yalnızlık iyi gelebilir.”

Yalnızlık mı? Bu sözcük bana bir ok gibi saplanmıştı.

“Ya,” dedim, bariz bir şekilde incinmiştim.

Westry bir gülümsemeyle beni neşelendirmeye çalıştı. “Sadece diyorum ki ikimiz de çok az uykuyla ayaktaız, erken yatsak iyi olacak.”

Somurtmaya devam ederek, “Haklısın,” dedim.

“Ayrıca,” dedi, “olanlardan sonra oraya dönmeye gerekten hazır mısınız?”

Evet, özel dünyamıza dehşet sızmıştı ama Westry’nin kulübeden, bizden vazgeçtiği fıkırdan kurtulamıyordum.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Orada sahip olduklarımız çok güzeldi ve ben de bunu kaybetmek istemiyorum.”

“Ben de,” dedi.

Kulübeye ancak bir hafta sonra adım attım. Üstelik bunu yalnız başıma yaptım. Westry bazı askerlerle birlikte adanın diğer tarafında bir inşaat projesine katılmıştı. Ne zaman döneceğiyle ilgili kesin bir şey söylememişti. Ama günler geçtikçe kulübenin beni çağırdığını, kendine çektiğini hissettim. Kadınların çoğunun küçük bir radyonun başında toplanıp Pasifik’teki son haberleri dinlediği uzun bir vardiyadan sonra bu çağrıya daha fazla dayanamadım.

Kumsala doğru yola çıktığımda alacakaranlıktı. Kıyıya yürürken madalyonumu sıkıca tuttum. Çalılıklardan geçtim ama kulübenin basamaklarında birinin oturduğunu görünce bir adım geriledim.

“Kim var orada?” diye seslendim.

Oturan kimse ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Bana doğru attığı her adımda ben geriliyordum.

“Kimsiniz?” diye seslendim, bir yandan da keşke el feneri getirseydim diye düşünüyordum. Ama yaklaştıkça ayışığı onu aydınlattı. Bu Tita’ydı.

“Anne,” dedi.

Burada ne yapıyordu? Şüphesiz Atea’yı arıyordu. Kalbim gümbürdedi. Ona ne söyleyecektim?

Yaşlı kadının yüzü yorgun ve kederli görünüyordu.

Kulübeyi göstererek, “İçeri girmek ister misin?” diye sordum.

Kulübeye, belki de çok uzun zaman önce buraya girdiğini gösteren gözlerle baktı. Başını iki yana salladı. “Belki

sana bu kulübe hakkında söylediğim şeyleri hatırlamıyor-sundur,” dedi. “Burası lanetli.” İlerideki kumsalı gösterip çalılıkların arasından o tarafa doğru ilerledi. Ne yapmaya çalıştığını anlamadan onu takip ettim.

Atea’nın hayatını kaybettiği noktadan çok da uzak olmayan bir yeri göstererek, “Otur,” dedi. İyi ki dalgalar kan-lı kumları alıp götürmüştü.

Birkaç dakika sessizce oturduk. En sonunda Tita konuştu. “Onun öldüğünü biliyorum,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek köpüklü dalgalara baktım. Kendimi sakinleştirici gelgitin ve dalgaların kal-bimdeki sızıyı dindirmesine bıraktım.

“Seni uyarmıştım,” dedi kaşlarını çatarak. “Burası kötü bir yer. İyi değil. Atea’ma bak, Atea’mıza bak. O özeldi, biliyorsun.”

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım ama boşunaydı. Gözlerimden kendiliğinden dökülmeye başlamışlardı. “Ah, Tita,” dedim. “Çok üzgünüm.”

Yaşlı kadın ayağa kalkarak, “Sus,” dedi. “Olan oldu. Şimdi senin işin adaleti sağlamak.”

Ne biliyordu? Ya da daha kötüsü, ne bildiğini sanıyordu? Westry’nin mezarı kazdığı yeri mi görmüştü?

Tita ormana doğru giderken şaşkın bir şekilde onu izledim.

“Tita,” dedim. “Lütfen, Tita, bekle. Yanılıyorsun. Eğer onu benim, bizim...”

Bana son kez dönerek, “Adalet,” dedi. “Laneti kırmanın tek yolu.”

Ormanın içinde yürümesini seyrettim, ta ki orman onu tamamen yutana kadar. İç geçirip kuma çöktüm. Kollarımı, küçükken annemden azar yediğimde yaptığım gibi dizlerimin etrafına sardım. Lance en azından şimdilik adada değildi. Aylardır Japon saldırısı da yoktu. O zaman neden kötü bir şey olacak diye hissediyordum? Atea'nın kanına bulanmış bıçağı düşündüm, elbisemden yırttığım bir parça kumaşa sarılmış halde bir iki metre uzakta gömülüydü. Orada olduğunu benden başka bilen yoktu. Onu kanıt olarak alabilirdim. Tita'nın söylediği gibi adalet arayabilirdim. Ama Westry'nin söylediklerini nasıl görmezden gelebilirdim?

Ayağa kalkıp kulübeye yürüdüm. Alışık olduğum hareketlerle kapısını açtım ve anahtarı tekrar kitabın içine koydum. İçerideki hava yoğun ve boğucuydu. Aklıma yatağın altındaki tablo gelince almak için eğildim. Tablodaki kişiler kim? Bu kulübedeler miydi? Tita'nın bahsettiği lanetle karşılaşmışlar mıydı? Yoksa "lanet"ten kurtulacak kadar şanslılar mıydı?

Masadan bir kâğıt ve kalem aldım. Westry'ye mektup yazmak için oturdum. Biraz sonra yazacaklarım nedeniyle kalbim gümbürdüyordu.

Benim Canım Grayson'ım,

Keşke burada olsan, beni kollarına alsan ve gördüğüm o dehşet anlarını silsen. Şahit olduklarımızdan sonra bu duvarlara hiçbir zaman aynı gözle bakamayacağım gibi geliyor ve bu beni korkutuyor.

Benim bir fikrim, planım var. Geçmişten çok

belirsiz şekilde bahsettik ama savaştan sonra, her şey bittikten sonra askeri üstlere bu suçu rapor edebiliriz. Belki hissettiğin tereddüt zaman içinde geçer. Bende kanıt var. Bu, doğru zaman geldiğinde isimlerimizi haksızlıktan temizleyecek bir kanıt. Canım, lütfen doğru zaman geldiğinde bana söyle.

Ama bir şey daha var. Sana olan sevgimi biliyorsun. Hayatımı, sonsuzluğu seninle paylaşmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını bilmeni istiyorum, hem de eğer istediğin buysa, burada, bu adada. Demeye çalıştığım şu, aşkı, eğer senin olmamı istersen olurum.

*Sevgilerle, daima ve sonsuza kadar,
Cleo*

Mektubu ikiye katlayıp döşemenin altına koydum. Derin derin soluk verip kapı koluna uzandım.

İki gün sonra Kitty yatağında otururken şaşkın bir şekilde kafasını dergiden kaldırdı. "Pencereye bir şey çarptı, duydun mu?"

Saat üç buçuktu ama kıyıda üç kilometre uzakta bir Japon gemisi tespit edildikten sonra revirde çalışmak yerine kışlalarımıza dönmemiz emredilmişti. Kitty, elinde haçıyla dergisini karıştırırken ben de adaya geldiğim ilk ay başladığım kitabı elime almıştım ama okuyamıyordum. Havadaki korkunun felç edici bir etkisi vardı.

Başımı iki yana salladım. "Ben bir şey duymadım."

Kimse ne olacağını bilmiyordu. Hemşirelerden birisi

geminin başka bir yere gittiğini söylemişti. Bir başkası, bir askerin, geminin koordinatlarından doğruca Bora Bora'ya geldiğini anladığını söylemişti. Savaş burada mı olacaktı? Bizim adamızda? Buna inanmamaya sığınmak rahatlatıcı bir teselliydi ama hepimiz saldırının bir olasılık olduğunu biliyorduk. Tek seçeneğimiz izlemek ve beklemektir.

“Bir mahzen var,” dedim. “Kışlaların altında. Stella diyor ki oraya taşına...”

Kitty irkildi. “İşte,” dedi. “O ses. Yine duydum. Birisi penceremize bir şey atıp duruyor.”

Zorla gülümsedim. “Endişeli olduğunu biliyorum, Kitty. Ama Japonlar penceremizin önünde değil. Henüz.”

Kitty gülümsemedi. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Zafer kazanmış bir şekilde sırtarak, “Gördün mü?” dedi. “Westry’ymiş. Dikkatimizi çekmeye çalışıyormuş sanırım.”

Dikkatimizi mi? Kitty’nin pencereden Westry’ye el sallamasını izledim. O gelince birden ruh halinin değişmesi hoşuma gitmemişti.

Sahiplenici bir şekilde, “Ben gidip görüşeyim,” dedim. Kapıdan çıkıp merdivenlerden hızla girişe indim.

Dışarı çıkınca, “Merhaba,” diye fısıldadım.

Westry sırtıttı. “Neden fısıldıyorsun?”

“Bilmiyor musun? Ada saldırı altında olabilir.”

Westry ellerini cebine sokup kafasını sağa doğru eğerek bana sırtıttı. “Bu haline bayılıyorum, biliyor musun? Gel buraya.”

Kucaklaşmamız üs için uygun olandan uzun sürmüştü ama şu anda nezaket kuralları önemsiz görünüyordu.

“Kendinden çok emin görünüyorsun,” dedim.

Omuz silkti. “Benim yaşadığım gibi bir savaşı yaşadık-
tan sonra insan ufukta görünen bir gemiden huzursuz ol-
muyor sanırım.”

“Ama ya gerçekten geliyorlarsa?” dedim. “Ya yoldalarsa?”

“Olabilir,” dedi. “Ama bunu söylemek için erken.”

İç geçirdim. “Aylardır buradayız ve gitmemize bu kadar
kısa süre kala böyle bir şey oldu. Ne şans ama.”

Westry çenemi okşayıp parmağını yüzümde gezdirince
sırtımdan aşağı tatlı bir ürperti yayıldı. Boynuma doğru,
“Hadi kulübeye gidelim,” diye fısıldadı.

“Bütün bunların arasında mı?”

“Neden olmasın?” dedi, okşayışları beni hipnotize
ediyordu.

“Çünkü kışlalarda kalmamız emredildi,” diye karşı
çıktım.

Westry bana kocaman ela gözleriyle baktı. “Ama bu bi-
zim kulübeye son gidişimiz olabilir. Şeyden önce...”

İkimiz de neler olacağını bilmiyorduk. Kalbimde tek
önemli şeyin şu an olduğunu biliyordum. Elini sıktım.
“Tamam.”

“Şanslıysak,” dedi, “ormandan gideriz de kimseye
rastlamayız.”

Başımla dediklerini onayladım. “Orada güvende olaca-
ğımızı düşünüyor musun?”

“Kumsaldan gemiyi görebileceğiz. Yaklaşırsa geri döne-
riz, ben de diğer askerlere katılırım.”

Albay Donahue’yla Westry’nin kışladaki kavgasını

hatırlayarak kaşlarını çatmıştı. Tereddüte düşmüştüm. “Bu yüzden başın belaya girecek mi?”

“Muhtemelen,” dedi. Gözleri akşamüstü güneşinde parlıyordu. “Ama umurumda değil.”

Elime uzandı. İkinci kata baktım. Kitty hâlâ pencereydi. Göz göze geldiğimizde kumsalı gösterip el salladım. Beni anlayacağını umuyordum. Ama o hiç gülümsemeden hemen yatağa döndü.

Westry kulübenin kapısını açtı. İçeri girince derin bir soluk aldık. “Fırar etmiş gibi hissediyorum,” dedim.

“Sanırım ettik,” dedi, elini belime koyarak.

“Westry?”

“Ne oldu, canım?”

“Buraya birkaç gün önce geldiğimde çok korktum.”

“Neyden?”

“Tita buraya geldi.”

“Tita mı?”

“Atea’yla birlikte yaşayan yaşlı kadın. Bir tür şaman veya ruhani lider. Tam emin değilim ama Atea’nın öldüğünü biliyordu.”

“Nasıl bilebilir?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama beni kulübenin laneti konusunda tekrar uyardı. Lanet zincirini kırmanın tek yolunun adalet olduğunu söyledi.”

Westry kaşlarını çatmıştı. “Buna bir an bile inanma.”

“Neden inanmayayım? O burayı benden veya senden daha iyi biliyor.”

“Onun ve senin farkına varmadığın şey, adaletin başka bir şeyi de beraberinde getirmesi, taşıdığımız suçluluktan çok daha kötü bir şeyi.” Westry eski maun sandalyeye oturdu. İlk kez taşıdığımız sırrın ağırlığını gözlerinde gördüm. O da bu sırrı saklamak istemiyordu ama başka şeyler vardı.

“Adalet arayamayacağımızı anlayabilmeni nasıl sağlayabilirim? En azından senin istediğin şekilde olmayacağını. Böyle olması gerek.”

Başımı tamam anlamında salladım ve eline uzandım. Birlikte geçireceğimiz son gecede böyle tartışmak doğru değildi. Kafamı pencereden uzattım. Uzaktaki savaş gemisini görebiliyordum. “Hâlâ orada,” dedim.

Beni kendine çekti. Ona bıraktığım ve gelecekle ilgili içten itiraflarda bulunduğum mektubu hatırladım. Okumuş muydu? O da benimle bir ömür geçirmek istiyor muydu? Gergin bir şekilde iç geçirdim.

“Westry,” diye fısıldadım.

“Evet, aşkım.”

“Mektubumu aldın mı?”

“Hayır,” dedi. “Buraya günlerdir gelmedim.” Mektubumu almak için döşemeye doğru yürüdü ama onu kolundan çektim.

Biraz utangaç bir şekilde, “Henüz değil,” dedim. “Giderken cebine koy. Yalnız okumanı istiyorum.”

“Kötü haber mi?”

“Hayır, hayır,” dedim. “Sadece bekle. Göreceksin.”

Başını sallayarak beni kendine doğru çekti. Masanın üstündeki küçük radyoyu açtı. Fransız radyosu yine pürüzsüz bir şekilde çekiordu.

Müzikle dans ederken, “Aşkımızdan başka bir şey düşünmeyelim,” dedi.

“Tamam,” diye fısıldadım. Bu önerisi sihir gibi işe yaramıştı. Savaşı, Kitty’yle ilgili endişelerimi, kumsaldaki cinayetten kaynaklanan karanlığı ötelemişti. Bir an için bu kulübe tekrar bizimdi, sadece bizimdi.

Güneş battıktan biraz sonra yanağımdan öptü. “Geri dönme zamanımız geldi,” dedi. Gerginliğinin arttığını hissedebiliyordum, bu da beni endişelendiriyordu. Onu düşündüren düşmanımız mıydı yoksa ikimizin de bildiği ve korktuğu şey, yani burada birlikte geçireceğimiz zamanın sona ermesi miydi bilmiyordum.

“Evet, geldi,” dedim, Japonlar kıyıya geldiğinde kulübede olma olasılığımızı düşünerek. Kulübenin “laneti” bizi korur muydu?

Elbisemi düzeltip tokamı tekrar saçıma taktım. Westry kapıyı açarken, “Mektubunu unutma,” dedim.

“Tabii,” dedi. Eğildi ve döşemenin altına uzandı. “Bir dakika, hangi mektup?” Başını iki yana salladı. “Burada mektup filan yok.”

“Saçmalama,” dedim, yanında diz çökerek. “Tabii ki var. Belki ileri itmişimdir.” Elimi kirlilerin arkasına daha geriye doğru soktum ama boş olduğunu görünce dehşete düştüm.

“Tanrım, Westry,” dedi. “Mektup yok.”

“Nasıl yani? Kimse bizim saklanma yerimizi bilmiyor. Sen birisine söylemediysen.”

“Tabii ki söylemedim,” dedim. Kafam karışmıştı.

Karşıdaki okyanusta bir ışık yandı. Westry’nin endişeleri başka bir yöne kaymıştı. “Bunu daha sonra çözmemiz lazım,” dedi. “Seni geri götürmem gerek.”

Kapıyı kapattık, Westry her zamanki gibi kilitledi. “Ormandaki patikadan gidelim,” dedi. “Daha güvenli olur.”

Başımın altına onaylayıp elini tuttum. Çalılardan yürürken mektubu düşündüm. Kim neden almış olabilirdi? Bu kadar az zaman kalmışken onun hakkında, savaştan sonra olacaklar hakkında gerçek hislerimi bilmeliydi. Ona söyleme şansım olacak mıydı? O aynı şekilde hissediyor muydu?

Üsse vardığımızda artık mektubu düşünmüyordum. Aklıma başka bir şey takılmıştı.

O beni kışlanın girişine doğru götürürken panikle, “Westry,” diye fısıldadım. “Geri dönmemiz gerek!”

Kafası karışmıştı. “Neden?”

“Tablo,” dedim. “Tabloyu orada bıraktık.”

Omuz silkti. “Sonra alabiliriz.”

“Hayır,” dedim. “Benim yazdığım mektubu alan kişi tabloyu da alabilir.”

Westry bir an için endişelendi ama sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Mektubu alan kişi tabloyu çoktan almış da olabilirdi ama almamış.”

“Bu konuda içimde kötü bir his var,” dedim. “O tablonun hırsızların eline düşmesine dayanamam. Müzeye veya galeriye ait. İnsanların hayranlıkla izleyeceği ve değer vereceği bir yere.”

Westry, "Öyle bir yere ulaşmasını sağlayacağız," dedi. "Şu gemi geçer geçmez. Söz veriyorum. Onu sana getireceğim."

"Söz mü?"

Burnumdan öperek, "Evet," dedi.

Kışlaya döndüm. "Dikkatli ol," dedim.

"Sen de."

Hemşire Hildebrand koridorda, "İşte buradasın!" diye fısıldadı. Fısıltıları bile kulağa bağırış gibi geliyordu. "Açıklamanı dinlemeye de sana ceza vermeye de vaktim yok, bu yüzden sadece mahzene inecek son hemşirenin sen olduğunu söyleyeceğim. Japonlar geliyor. Albay kadınların mahzene inmesini emretti. Acele etmemiz gerek."

Hemşire Hildebrand'ın arkasından merdivenlerden inerken kalbim gümbürdüyordu. Elbisemin yakasından, Kitty'nin bana Seattle'da verdiği mavi broşu taktığım yere dokundum. O sabah broşu aceleyle takmıştım. Düşürdüğümü fark edince nefesim kesildi. Aniden durdum.

Hemşire Hildebrand, "Neyi bekliyorsun?" diye tersledi.

Aklım başımdan gitmiş bir halde merdivenlere, sonra kapıya baktım. "Şey..." Elbisemin ceplerini karıştırdım. "Bir şey kaybettim. Benim için çok önemli bir şey."

"Hayatın da senin için önemli, değil mi?"

Uysal bir şekilde başımı salladım.

"O zaman gidelim. Mahzene inmemiz gerek."

Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim? Broşun kumsalda, kumların arasında durduğunu ve bir dalgayla denize

sürüklendiğini hayal ettim. Kitty'yi düşünerek ürperdim. Bu, arkadaşlığımızın sona erdiğinin bir işareti miydi?

Hemşire Hildebrand'ın peşinden merdivenlerden indim. Kilitli bir kapıdan geçtik. Bir kilimi çekip yerdeki bir kapıyı açmasını izledim. Aşağıdaki karanlık bir oyuğu göstererek, "Önce sen," dedi.

Merdivenle birkaç el fenerinin yandığı karanlık bir yere indim. Ayağım yere bastığında Liz ve Stella'yla uzakta duran diğer birkaç kişiyi seçebildim.

"Kitty?" diye seslendim. "Orada mısınız?"

Cevap sessizlikti. Endişeyle Hemşire Hildebrand'a döndüm.

Sağdaki uzak köşede yanan ışığı göstererek, "Orada," dedi.

"Kitty," dedim. Küçük, korku dolu yüzünü, dağınık vahşi buklelerini seçene kadar yürüdüm. Duvara yaslanmıştı, umutsuz görünüyordu.

Gözündeki bir damla yaşı silerek, "Gelmeyeceğinden korktum," dedi.

Yanına oturup elini sıktım. "Artık buradayım."

Yukarıda neler olduğunu kimse bilmiyordu. Bize on iki saat gibi gelen iki saatin sonunda Hemşire Hildebrand Stella'ya kumanyaları dağıtmasını söyledi. Su ve konserve fasulye. Günlerce, hatta haftalarca yetecek kadar vardı. Karanlıkta yaşayıp konserve yeme ihtimalimizi düşününce titredim.

Stella, "Al bakalım," deyip bana bir matara uzattı. Bir

yudum su aldım ve zorla tuttum. Pas tadı vardı.

Yukarıda ayak sesleri duyunca hepimiz donup kaldık.

Hemşire Hildebrand, duvardaki bir tüfeğe uzanarak, “Hemşireler,” dedi. “El fenerlerini söndürün.”

Dediğini yaptık ve karanlıkta ayak seslerinin yaklaşmasını dinledik. Bir gürültü oldu, sonra mahzenin kapısı açıldı. Kitty’nin elini daha çok sıktım. Tanrım. Japonlar burada.

Ama yabancı bir dil yerine mahzende tanıdık bir ses duyuldu. “Hemşireler, her yer temiz. Gemi batıya yöneldi. Artık çıkabilirsiniz.”

Kadınlar sevinç çığlıkları attılar ama Kitty sadece önüne bakmaya devam etti. Elini tuttum. “Hadi, canım,” dedim. “Her şey bitti. Artık gidebiliriz.”

Şaşkın görünüyordu, sanki onu bir rüyadan uyandırmışım gibiydi. El fenerini açınca gözlerindeki o tanıdık gölgeyi gördüm. O tanıdık uzaklığı. “Tabii,” dedi ve ayağa kalkıp önümden yürüdü.

Liz ertesi gün kahvaltıda, “Yarın gideceğimize inanabiliyor musun?” dedi şaşkınlıkla.

Yarın. Westry’ye âşık olduğumdan beri bu günün gelmesinden korkuyordum. Adadan ayrılmak bizim yaşadıklarımızın bitmesi ve bir başkasının başlaması anlamına geliyordu. Tahmin ettiğimden daha karmaşık olacağından korkuyordum.

Stella, “Askerler sabah yola çıkıyor,” dedi. Will’in Avrupa’da savaşıyor olmasından o da en az benim Westry’nin de savaşacak olmasından hoşlanmadığım kadar hoşlanmıyordu.

“Düşünüyordum da,” dedi. “Ben de Avrupa’ya gidersem en azından ona yakın olurum. Her ihtimale karşı...”

Başımı iki yana salladım. Savaş Stella’ya yeterince zarar vermişti, çok zayıflamıştı. Eve dönmeye hepimizden çok ihtiyacı vardı. “Avrupa’ya gitmen onu korumayacak,” dedim. “Eve git. Onu evde bekle.”

Başıyla onayladı. “Kitty’ye inanabiliyor musun? Fransa’ya gideceğini duydum, olayların tam göbeğine. Normandiya’ya giden bir gruba katılmış.”

Yanaklarım kızardı. Fransa mı? Neden planlarından bana bahsetmiyordu? Umursamayacağımı mı sanıyordu?

Stella, kapıyı göstererek, “Tam da üstüne geldi,” dedi.

Kitty gülümseyerek yemekhaneye girdi. Yanakları bir zamanlar olduğu gibi gül rengiydi. Masamıza yaklaşırken elinde bir demet sarı amber çiçeği tuttuğunu gördüm. Bunu görür görmez yanaklarım yanmaya başladı.

“Günaydın, hanımlar,” dedi. “Bugün yemekler nasıl?”

Stella’nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Havadaki gerilimden habersiz olan Liz, “Güzel,” dedi. “Tabii kauçuk tadında yumurta seviyorsan.”

Kitty kıkırdadı. Basit beyaz bir kurdeleyle bağlanmış çiçekleri masaya bıraktı. “Çok güzel değiller mi?” dedi, steril, bej masa örtüsüne tezat oluşturan sarı çiçeklere hayranlıkla bakarak. Çiçekleri hemen tanıdım. Bizim kulübemizin yanında çıkan amberlerdendi bunlar. Onlar olmalıydı.

Stella, “Vay vay vay,” dedi. “Birisinin bir hayranı var gibi görünüyor.”

Kitty, bilmezden gelerek, "Ay, Stell," dedi.

Stella, inatla, "O zaman nereden buldun bunları?" dedi. Keşke sussaydı. Bunu bilmek istemiordum.

Kitty sırtıp büfeye dönerek bizi kendi düşüncelerimizle baş başa bıraktı.

Stella boğazını temizleyip sırttı. "Ben seni adadaki ilk gün hangi konuda uyarmıştım?"

Aniden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Stella, "Anne," diye seslendi. "Bekle. Öylesine söyledim. Geri dön."

Dışarıda, kışlalara giden patıkada son birkaç haftayı düşünürken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Westry ne zaman gelse neşelenen ve benden uzaklaşan Kitty'yi düşündüm. Tabii ki Westry'ye karşı bir şeyler hissediyordu.

Bir an donup kaldım. Westry de aynı şekilde hissediyor olabilir miydi? Geçmişte Gerard hariç herkes beni değil Kitty'yi beğenmişti. Dansa ilk kaldırılan o olurdu. Mezuniyette ona bir düzine davetiye gelirken bana bir tane gelmişti. Zihnim tıkır tıkır çalışıyordu. Mektup. Westry mektubu başka birinin alması ihtimalinden hiç endişe duymamıştı. Benim ilanıaşkımla, birlikte gelecek kurma umudumla yüzleşmek zorunda kalmamak için mektup çalınmış gibi mi yapmıştı?

Yoldaki bir taşı tekmeledim ve bu düşünceleri kafamdan kovmak için başımı iki yana salladım. Hayır, bunu bir dakika daha düşünmeyecektim, hele de yarın buradan ayrılıyorken. Birlikte sadece saatlerimiz kalmışken. Saçmalıkların vakti değildi.

Kitty ertesi sabah kahvaltıdan sonra iç geçirerek, “İşte bu kadar,” dedi. Çantasının fermuarını çekmek için eğildi. Çantası, on ay önce bu odaya taşıdığım o devasa çantadan çok daha küçük görünüyordu. Tıpkı bu valiz gibi Kitty de adada kendinden bir şeyler yitirmişti.

Soğuk bir sesle, “Uçağım bir saat içinde kalkıyor,” dedi. Bakışları pencerenin dışındaki tepelere kaydı. Bu manzara her zaman dikkatini çekmişti. O tepelerde ne aradığını merak ettim. “Hemşire Hildebrand’la yarın Fransa’ya uçan bir filoya katılacağız. Sonra...” derken sesi gittikçe kayboldu.

Kitty Fransa’da. Tek başına. Bu düşünceden nefret ediyordum. Tıpkı buraya, Güney Pasifik’e yalnız gelmesinden nefret ettiğim gibi. Westry’ye beslediği duygular için neler düşündüğüm önemli değildi. Onu bir zırh gibi saran duygusal yara katmanlarının altında bir yerlerde en yakın arkadaşımın olduğunu biliyordum. Ama bu sefer onunla gitmek için ısrar etmeyecektim.

Ayağa kalkarak, “Ah, Kitty!” dedim. Belki ona ulaşabildim. “Neden böyle olduk?”

Kitty omuz silkip çantasına uzandı. Bana uzun bir süre baktı. En sonunda, “Ada istediğini yaptı sanırım,” diye mırıldandı.

“Hayır, Kitty, yanlış düşünüyorsun,” dedim. Sesimde panik vardı. Bir arkadaşlığın, bir dönemin sonu gibi görünen vedanın yarattığı panikti bu. Bir arkadaş olarak hatalarımı düşündüm. Onunla daha çok zaman geçirebilirdim. Hamileliğinin son haftalarında daha destekleyici olabilirdim. Ama desteklememiş miydim onu? En önemlisi de

kulübe konusunda, diğer konularda ona daha dürüst davranabilirdim. Aramıza çok sır girmişti. Ondan saklamamaya söz verdiğim sırlar. “Kitty,” diye yalvardım. “Ben değişmedim. Ben hâlâ aynı Anne’im. Eminim kalbinde sen de hâlâ eski Kitty’sin. Anne ve Kitty olmaya devam etmekten başka bir şey istemiyorum.”

Bana tanımadığım gözlerle baktı. Bakışları yorgun, daha olgun ve daha sertti. Usulca, “Bunu ben de isterdim,” dedi. Sonra kafasını çevirdi. “Ama artık olabileceğimizi sanmıyorum.”

Başımın onu onaylarken derinlerde bir yerden gözyaşlarının yükseldiğini hissedebiliyordum. Sonunda gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Kitty arkasına dönmeden, “Hoşça kal, Anne,” dedi. Ses tonu evindeki hizmetçilerle veya eczanedeki görevliyle konuşmuş gibi resmiydi. “Kitty, kes artık şunu! Bu mas-karalığı kes!” diye bağırarak geldi içimden. Ama ağzımı açamayacak kadar donuk, sersem ve kederli bir halde orada durdum. Kapı koluna uzanarak, “Sana bol şans diliyorum,” dedi. “Her şey için.”

Kapı kapandı. Odada bir sessizlik oldu. Yere yığıldım. Saatler gibi gelen bir süre boyunca hıçkırarak ağladım. Böyle gitmeye, arkadaşlığımızı bitirmeye ne hakkı vardı? Nasıl bu kadar soğuk davranabiliyordu?

Saat on bire geldiğinde, kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Yorgun vücudumu yerden kaldırdım. Westry’ye pistte vedalaşacağımıza söz vermiştim. Uçağı yarım saat içinde, benim uçağımdan hemen sonra kalkacaktı.

Çantamı kapının yanına koydum ve aynada kırmızı, şiş gözlerime baktım. Kendimi tanıyamıyordum.

Bir an için onu bulamayacağımdan korktum. Yeşiller içindeki coşkulu kalabalığa gözlerimi kısarak baktım. Küçük bir grup adada kalacaktı ama Westry'nin de dâhil olduğu çoğunluk yeni görevlere gidiyordu. Fransa'ya. Büyük Britanya'ya. Benim gibi birkaç şanslı da eve dönüyordu.

Gözlerimi kısmış kalabalığı tararken sonunda göz göze geldik.

Hoparlörden gelen ve hemşirelerin uçağa binmeye başlamasını söyleyen talimatları umursamayarak çantamı Stella ve Liz'in yanına bıraktım ve Westry'ye koştum. Beni kollarına alıp havaya kaldırdı ve öptü.

Yanağımdaki yaşı silerek, "Ağlama, aşkım," dedi. "Bu bir veda değil."

"Veda," dedim, elimi yeni tıraş olmuş yüzünde gezdirerek. "Orada ne olacağını bilmiyoruz." Bu ifadenin onun olduğu kadar benim için de doğru olduğunu biliyordum.

Westry başını salladı. Çantasından bir demet sarı amber çıkarıp elime tutuşturdu. Beyaz bir kurdele çiçekleri bir arada tutuyordu. Kitty. "Bu çiçekler," derken kekeledim. "Aynılardan dün Kitty'ye de vermiştin, değil mi?"

Westry'nin kafası karışmış gibiydi. Başıyla onayladı. "Evet," dedi. "Ben..."

Hoparlörlerden başka bir ses duyuldu. "Bütün askerler uçağa."

Panikleyerek, "Westry," dedim. "Bana söylemen gereken bir şey var mı? Kitty hakkında?"

Westry bir an başını eğerek ayaklarına baktı, sonra bana döndü. “Önemli bir şey değil,” dedi. “Ama sana söylemem gerekirdi. Birkaç hafta önce onu kumsalda ağlarken buldum. Kulübeye gidiyordum ve onu da davet ettim.”

Yanaklarım yandı. Westry onu kulübeye mi davet etmişti? Yalnızken, bensizken?

Duyduklarıma inanamayarak başımı salladım. “Neden bana söylemedin? O neden bana söylemedi?”

“Özür dilerim, Anne,” dedi. “Gerçekten önemli olduğunu düşünmedim.”

Beni eve götürecek uçağa bakmak için döndüm. Stella uçağın yanında dikiliyor ve bana kollarını sallıyordu.

“Anne!” diye bağırdı. “Gitme zamanı geldi!”

Westry’ye son kez baktım. Rüzgâr saçlarını dağıtmıştı. Ellerimi kulübede yüzlerce kez yaptığım gibi kum rengi saçlarında dolaştırmak, teninin kokusunu içime çekmek, kendimi ona teslim etmek istiyordum. Ama bu sefer içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyordu.

Kulağına, “Hoşça kal,” diye fısıldadım, yanağımı son kez yanağına değdirerek. Eline uzandım ve çiçekleri avucuna bıraktım. Sonra da uçağa koştum.

Westry, “Anne, bekle!” diye bağırdı. “Bekle. Tablo. Onu aldın mı?”

Dondum. “Nasıl yani? Sen alacaksın sanıyordum?”

Westry ellerini havaya savurdu. Telaşlı görünüyordu. “Özür dilerim, Anne,” dedi. “Geri dönmek istedim ama zaman yoktu. Ben...” Birliği çoktan uçağa binmişti. Amirinin ona doğru yürüdüğünü gördüm. Kumsala döndüm. Hızlı

koşarsam uçak kalkmadan kulübeye gidip tabloyu alabilir miydim merak ediyordum.

Kabine giden merdivenlerde duran Stella'ya, "Lütfen," dedim. "Pilota sadece on beş dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle. Üste bir şey unuttum. Hemen geleceğim, söz."

Pilot Stella'nın arkasında belirdi. "Kusura bakmayın, han'fendi, zaman yok," dedi. "Uçağa binmeniz gerek."

Basamaklardan çıkarken sanki bacaklarım tutulmuştu. Yardımcı pilot kapıyı kapatmadan önce Westry'yle göz göze geldik. Uçağın canavar gibi kükreyen gürültüsünden onu duyamıyordum ama dudaklarını okuyabiliyordum.

"Çok özür dilerim," dedi. "Geri geleceğim. Lütfen endselenme, Anne. Ben..."

Son sözlerini anlayamadan kapı kapandı. Gözyaşlarımı mendille silerek ne önemi var dedim. Her şey bitmişti. Kulübede yakaladığımız o sihir artık yoktu; uçak hız ve yükseklik kazanırken bu sihrin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Adanın haritada bir nokta haline gele ne kadar küçülmesini izledim. Çok şeyin yaşandığı ve çok şeyin geride kaldığı bir nokta.

Stella bana doğru eğildi. "Burayı özleyecek misin?"

Başımla onaylayarak dürüstçe, "Evet," dedim.

"Peki geri dönecek misin?" dedi. "Will'le buraya gelmeyi düşünüyoruz. Savaş bittikten sonra tabii ki."

Cevap vermeden önce pencereden dışarı baktım. Bakışlarımı turkuvaz denizdeki zümrüt yeşili benekten ayıramıyordum. "Hayır," dedim. "Döneceğimi sanmıyorum."

Göğsümdeki madalyonu sıkıca tuttum. İyi ki yanımda

kulübeden aldığım o küçük kıymık vardı. Madalyonla, oraya her zaman geri dönebilirdim. En azından yüreğimde.

13.Bölüm

Arabaya binerken babam, “Seni özledik, kızım,” dedi. Maxine arka koltukta olmadığı için çok sevinmiştim. Bu ilişkiyi, ailemin birliğini bozan bu bilgiyi sindirmem için aylar geçmiş olsa da hâlâ yaşananlara bir anlam veremiyordum.

Babam motoru çalıştırıp yola koyulurken arabanın yumuşak derisine yaslanarak iç geçirdim. Burada cipler, çakıl yollar veya çukurlar yoktu.

Seattle havasını içime çekerek, “Eve dönmek güzel,” dedim. Birçok uçuş ve dört günlük bir deniz yolcuğunu kapsayan dönüş zorlu geçmişti. Bu sürede düşünüp zihnimi meşgul eden yarım kalmış meselelere odaklanabilmiştim. Ancak Seattle’da uçaktan inip piste adım attığımda vücudum hâlâ belirsizliklerle titriyordu.

Babam sanki beni ölçmek ister gibi dikkatli bir sesle, “Gerard döndü,” dedi.

Kucağımdaki ellerime baktım, Westry’yi sevmiş olan, hâlâ da seven ellerime. İhanetin ellerine.

“Beni görmek istiyor mu?” diye sordum.

“Tabii ki istiyor, tatlım,” dedi. “Belki de esas soru; sen onu görmek istiyor musun?”

Kalbimi okuyabiliyordu. Her zamanki gibi. “Bilmiyorum, baba,” diye mırıldanarak ağlamaya başladım. “Artık ne istediğimi bilmiyorum.”

“Gel buraya, tatlım,” dedi. Ön koltukta ona yaklaştım. Kolunu bana doladı. Her şeye rağmen iyi olacağımı hissettirmek içindi. Keşke buna inanabilseydim.

Windermere’a zaman, savaş buraya hiç uğramamış gibi görünüyordu. Ama tanıdık evlerin yanından geçerken görüşlerin aldatıcı olduğunu biliyordum. Mesela Larson’ların evinin çimenliği hâlâ çok güzeldi, şık büyük vazoları ve ortasında melekli bir fiskeye olan muhteşem bir bahçeleri vardı. Ama evin her duvarına, her yerine sinen kederi biliyordum. İkizler eve dönmeyecekti. Terry, Marsilya yakınlarındaki savaşta ölmüştü. Larry de iki gün sonra anesini teselli etmek için eve dönerken bir uçak kazasında hayatını kaybetmişti.

Godfrey malikânesi de dış görünüşünü koruyordu ancak ben kapıların ardında daha büyük bir hikâye yattığını biliyordum. Evin yanından geçerken nefesimi tuttum. Nişan partisini, Kitty’nin yüzünü, dışarıda kaldırımda oturup geleceğe dair planlar yapışımızı hatırladım. İşlerin böyle geleceğini bilseydik yine de gider miydik?

Geçmiş canımı yakıyordu. Hemen kafamı çevirdim.

Babam, “Cuma günü geldi,” dedi. “Sihhi izin sebebiyle eve erken gönderilmiş.”

Kaskatı kesildim. “Sihhi izin mi?”

“Evet,” dedi. “Koluna ve omzuna kurşun yemiş. Sol kolunu bir daha hiçbir zaman kullanamayabilir ama başkalarının yaralarına bakacak olursak bu, o kadar da büyük bir trajedi sayılmaz.”

O an tüm bedenime duygular akın etti. Babam haklıydı. Askerler sakatlanıyor, ölüyordu. Gerard’ın yaralanması bunlarla kıyaslanamazdı ama yine de bu haber bana hiç beklemediğim bir üzüntü verdi.

Babam saçlarımı okşayarak, “Ağlama, canım,” dedi. “İyileşecek.”

“Biliyorum,” dedim. “Biliyorum. Sadece...”

“Dayanması zor,” dedi. “Biliyorum.”

“Bu savaş,” dedim, “her şeyi, hepimizi değiştirdi.”

Babam, “Doğru söylüyorsun,” dedi. Arabayı tanıdık yola doğru sürdü. Her şey bıraktığım gibiydi. Ama aslında değildi, bunu biliyordum. Hiçbir zaman eski haline getiremeyecektim.

Yatak odamın kapısının çalındığını duydum, boğuk bir sestti. Neredeydim ben? Doğruludum ve çevremdeki şeyleri algılamaya çalıştım. Eski dantel perdeler. Büyük tekerlekli karyola. Evet, evdeydim. Ama saat kaçtı? Günlerden neydi? Dışarıdaki karanlığa bakarsak saat oldukça geç olmuştu. Ne kadar geçti? Ne kadar saattir uyuyordum? Tepemdeki çatıya yağmur vuruyordu. Adadaki yağmur fırtınalarını hatırlayarak gözlerimi kapattım. Özellikle de kumsalda Westry’yle yıkandığımız o yağmuru. Bana sarılışını hâlâ

hissedebiliyor, sabunlu teninin kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi kırptırdım. Yoksa sadece bir rüya mıydı?

Battaniyeyi vücuduma daha sıkı sardım ve kapıdaki ikinci tıkırtıyı da duymazdan geldim. Bu defaki daha yüksek sesliydi. Maxine'le yüzleşemezdim. Henüz olmazdı. Git buradan. Lütfen git. Beni anılarımla bırak.

Dakikalar sonra, ahşap zemin boyunca kapının altından bir kâğıt kayıp geldi. Kâğıda bir süre baktım, görmezden gelmeye çalıştım. Ama engelleyemeyeceğim parlak bir ışık gibi parlıyor, nabız gibi atıyordu. Ben de doğruldum, kendimi zorlayarak ayaklarımı yere bastım ve gidip kâğıdı aldım.

Bej kâğıdı ellerimde tutup tanıdık el yazısını okurken derin bir nefes aldım.

*Canım Antoinette'im,
Canının yandığını biliyorum. Benim de yanıyor.
Lütfen izin ver de seni teselli edeyim.*

Maxine

Parmaklarımı soğuk kapı koluna dolayıp yavaşça çevirdim. Kapıyı, Maxine'in dışarıda beklediğini görecektik kadar açtım. Saçları her zamanki gibi topluydu. Düzgünce ütülenmiş önlüğü ince belini sarıyordu. Elinde bir sandviç tepsi vardı. Cam bir vazoya pembe bir gül koymuştu. Fildişi bir fincandan sıcak buhar yayılıyordu. Earl Grey çayının kokusunu alabiliyordum.

Kapı kolunu bıraktım. "Ah, Maxine!" diye ağladım.

Tepsiyi komodinin üstüne koyup beni kollarına aldı. Gözümdeki yaşlar volkanik bir güçle patlamıştı. Önce küçük püskürmelerle başladı, sonra büyük dalgalara dönüştü. Kalbimden, ruhumdan öyle bir vahşetle dökülüyorlardı ki hiç durmayacak sandım.

“Bırak hepsi dökülsün,” diye fısıldadı. “Tutma kendini.”

Gözyaşları durduğunda Maxine bana bir mendil ve bir fincan çay verdi. Yatağa yaslanıp dizlerimi pembe keten geceliğimin altında göğsüme doğru çektim.

Yumuşak bir sesle, “İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin,” dedi.

Gözlerine ilk kez baktığımda oradaki acıyı gördüm.

“Çok özür dilerim,” dedi. “Gönderdiğim mektup için. Onu hiç göndermemem gerekirdi. Babanın söylemesine izin vermeliydim. Bunu söylemek bana düşmezdi.”

Maxine’in eline uzandım. Parmakları soğuktu. “Sen bana karşı her zaman dürüst oldun,” dedim. “Göndermekte haklıydın.”

“Beni affedebilecek misin?” Aksanı sesinin daha uysal, her nasılsa daha savunmasız çıkmasına sebep oluyordu. “Beni eskiden sevdiğin gibi sevebilecek misin?”

Derin bir nefes aldım. “Ben seni sevmeyi hiç bırakmadım, Maxine.”

Bu duyması gereken tek cevapmış gibi gözleri parladı. “Şimdi,” dedi, “sandviçini ye ve bana Güney Pasifik’ten bahset. Anlatılması gereken bir hikâye var gibi hissediyorum.”

Tostlardan birine uzandım. Ona bütün hikâyeyi anlatmak istiyordum. Ya da en azından bir parçasını.

Ertesi gün yağmur dindi. Bulutlar çekilip Seattle'ın haziran güneşini ortaya çıkarırken kalbim hafiflemişti.

Maxine mutfaktan, "Günaydın, Antoinette," dedi neşyle. "Kahvaltın masada."

Gülümseyip tabağımdakilere göz gezdirerek masada babama katıldım. Taze meyve, tereyağlı tost ve omlet vardı. Adadaki kumanyalarla kıyaslandığında gerçek bir ziyafetti.

Maxine önlüğünü asıp masada bize katıldı. O oturunca babam yanağını okşadı. İşte o zaman aşklarını kabul etsem bile buna alışmamın zaman alacağını fark ettim. Annem bu haberi nasıl karşılamıştı acaba?

Dikkatli bir şekilde, "Baba," dedim. "Annemden haber aldın mı?"

Maxine çatalını bıraktı. Havada bir huzursuzluk, ağırlık vardı. "Evet," dedi. "Annen New York'ta, canım. Tabii sen bunu biliyorsun. Sanırım sana mektup yazdı." Cebinden bir parça kâğıt çıkardı. "Onu bu numaradan arayacakmışsın. Gidip onu görmeni çok ister." Durdu. "Hazır olduğunda."

Buruşuk kâğıdı alıp tabağımın yanına koydum. Alışveriş yapıyor, moda gösterilerine katılıyor olmalıydı, bundan emindim. Ama mutlu muydu?

Babam, konuyu değiştirmeye istekli bir şekilde, "Bu sabah Gerard aradı," dedi.

"Ya?"

"Bugün uğramak istiyor."

Ellerim içgüdüsel olarak madalyona uzandı. Bir işaret arıyordum.

Onay almak için Maxine'e bakarak, "Olur," dedim.

“Onunla görüşeceğim.”

Maxine’in gülümsemesi bana doğru kararı verdiğimi gösteriyordu. Bu yeni durumu anlamlandırmak için ilk adım, Gerard’la yüzleşmek ve birlikte planladığımız hayatı kabullenmekti. Elimde, bir zamanlar nişan yüzüğümün durduğu yeri ovuşturup iç geçirdim.

Babam gazetesinin arkasından, “Güzel,” dedi. “Ona saat iki gibi gelmesini söyledim.”

Gerard’ın arabasının evin önüne geldiğini duydum. Ardından verandada ayak sesleri duyuldu. Olduğum yerde donup kaldım. Ona ne söyleyecektim? Nasıl davranacaktım?

Maxine odama gelip merdivenleri işaret etti. Yumuşak bir sesle, “Geldi, Antoinette,” dedi. “Hazır mısınız?”

Saçlarımı düzelttim ve merdivenlere doğru yürüdüm. Kendimi toparlayarak, “Evet,” dedim.

Bir adım, sonra bir adım daha. Gerard’ın babamla konuştuğunu duydum. Yakınlığı kalbimde hiç beklemediğim bir kıpırtı yarattı. Üç adım. Dört adım. Sesler durdu. Beş adım, altı. İşte oradaydı, merdivenlerin başındaydı. Bana öyle bir sevgi, öyle bir derinlikle bakıyordu ki gözlerimi ondan ayıramadım.

“Anne!” dedi.

“Gerard!” Sesim biraz çatlamıştı. Sol kolu bej bir askıdaydı.

“Orada öylece duracak mısınız yoksa bu yaralı askeri öpecek misin?”

Sırıttım ve kalan basamakları indim. Ona sarılıp

yanağına hafif bir öpücük kondurdum. İçgüdüsel olarak veya kas hafızasıyla hareket ediyordum.

Babam boğazını temizleyip Maxine'e işaret etti. Sırıtarak, "Biz sizi yalnız bırakalım," dedi. "Arayı kapatmanız için konuşacaklarınız vardır."

Gerard elimi tutup beni oturma odasındaki kanepeye çekti. Sonra sağlam olan koluyla çift kanatlı kapıyı kapattı. Yanıma oturarak, "Seni ne kadar özlediğimi anlatamam," dedi.

Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Kaşlarımı çatarak, "Daha sık yazamadığım için özür dilerim," dedim.

Sevgiyle, "Sorun değil," dedi. "Meşgul olduğumu biliyorum."

Gerçek sebebi anlasaydı bu kadar affedici olur muydu?

Omzuna hafifçe dokunarak, "Kolun," dedim, sonra elimi hemen çektim. "Ah, Gerard. Babam kolunu bir daha hiçbir zaman kullanamayabileceğini söyledi."

Omuz silkti. Kucağına bakarak, "Orada ölebilirdim," dedi. "Çevremdeki herkes öldürüldü. Ben hariç. Ben neden kaldım hâlâ anlam veremiyorum."

Benim gibi Gerard'ın da kalbinde büyük bir yük taşıdığını görebiliyordum, onunki daha soylu bir yüküdü.

Ellerime uzandı, sonra durdu ve sol elimi tutup kaldırdı, nişan yüzüksüz çıplak kalan elimi.

"Gerard, ben..."

Başını iki yana salladı. "Açıklamana gerek yok," dedi. "Burada olman, dönmüş olman şimdilik yeteri kadar iyi."

Kafamı Gerard'ın omzuna yasladım.

Eylül 1944

Maxine'e, "Evlenmek üzere olduğuma inanabiliyor musun?" dedim. Annemin savaş çıkmadan önce Fransa'dan getirttiği beyaz ipek gelinliğe hayranlıkla baktım.

Korseye bir iğne tutturarak, "Çok güzel görünüyorsun, Antoinette," dedi. "Terzilere buradan biraz aldığımız gerekecek. Sen biraz kilo mu verdin?"

Omuz silktim. "Gerginlikten, hepsi bu."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, canım? Bana söyleyebilirsin, biliyorsun."

Ben sorusuna cevap veremeden telefon çaldı. Mutfağa giden merdivenlerden inerek, "Ben bakarım," dedim. "Herhalde Gerard'dır."

Neşeli bir sesle, "Merhaba," dedim, biraz soluk soluğa kalmıştım. "Ne giydiğimi tahmin bile edemezsin."

Hatta cızırtılar vardı. "Anne?" Tanıdık bir kadın sesiydi bu. "Anne, sen misin?"

"Evet, benim," dedim. "Siz kimsiniz?"

"Benim, Mary."

Nefesim kesildi. "Mary! Tanrım, nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi. "Fazla zamanım yok, o yüzden kısa keseceğim. Maalesef kötü bir haber vermek için arıyorum."

Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissettim. Mary. Kötü haber. "Ne oldu?"

"Paris'teyim," dedi. "Edward için buradayım ama bu başka bir konu. Şehrin kurtulduğunu duymuşsundur."

"Evet," dedim. Eski arkadaşımın konuşuyor olduğum için hâlâ şoktaydım.

"Tam bir rüya, Anne. Müttefikler burada. Bir ara bunun

olabileceğini bile düşünmemiştik.” Durdu. “Bilmen gereken şey şu, bugün hastanede Kitty’yi gördüm ve...”

Kitty’yi sık sık düşünüyordum, özellikle de düğün tarihimi yaklaştıkça. Şimdi onun bahsinin geçmesi kalbimde tanıdık bir yarayı kanatmıştı.

“Mary, o iyi mi?”

“Evet,” dedi. “O iyi. Ama Anne... Anne, konu Westry.”

Oda dönmeye başlarken bir yere oturdum, gelinlikteki bir iğne tenime batıyordu.

“Anne, orada mısın?”

Güçsüz bir sesle, “Evet,” dedim. “Buradayım.”

“Yaralanmış,” dedi. “Vurulmuş. Dördüncü Piyade Bölüğü’ndeydi. Şehri kasıp kavuran adamlardı bunlar. Ama onun taburu vurulmuş. Çoğu ölmüş. Her nasılsa Westry hayatta kalmış.”

“Tanrım, Mary. Durumu ne kadar ciddi?”

“Emin değilim,” dedi. “Ama görünüşe göre... Pek iyi değil, Anne.”

“Bilinci yerinde mi?”

Hat tekrar bozulmaya başladı. “Mary, orada mısın?”

“Evet,” dedi. “Buradayım.” Sesi bir dakika öncesine göre daha uzak ve cızırtılı geliyordu. Bağlantının bir anda kötüleşebildiğini biliyordum. “Gelmen gerek. Onu görmem gerek. Şeyden önce...”

“Ama nasıl?” diye ağladım. Telaşlanmıştım. “Seyahat etmek yasak, özellikle de Avrupa’ya.”

Mary, “Ben bir yol biliyorum,” dedi. “Kâğıt kalem var mı?”

Mutfak çekmecesinden bir not defteri çıkardım.

Üstünde annemin elyazısı vardı. Bu, bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Bir yıldan fazla süredir evde olma-
ma rağmen henüz onu ziyarete New York'a gitmemiştim.
"Hazırım," dedim.

"Şu kodu yaz," dedi. "A5691G9NQ."

"Bu ne demek?"

"Bu askeri Yurtdışı Hizmeti seyahat kodu," dedi. "Dört
gün içinde bu kodu kullanarak New York'tan Paris'e gelen
bir gemiye binebilirsin. Vardığında benim oraya gel. Üç,
kırk dokuz, Saint Germaine."

Adresi deftere yazıp başımı salladım. "Bu gerçekten işe
yarar mı?"

"Evet," dedi. "Bir sorun olursa Edward Naughton ismi-
ni ver."

Alıcıyı sıkıca tuttum, bağlantıya, Mary'ye tutunmaya
çalışıyordum. "Teşekkürler, Mary." Ama hat cızırtılarla yok
olup gitmişti. Telefon kapanmıştı.

O akşam yemekte, "Gerard sana bir şey söylemem ge-
rek," dedim. Tabağımı bir kenara ittim. Patates ve ızgarada
somon bile ilgimi çekmiyordu.

Kaşlarını çatarak, "Yemeğine dokunmamışsın," dedi.

Gri takım elbisesiyle karşımda otururken çok sık görü-
nüyordu. Savaştan sonra, Cabaña Kulüp insan kalabalığı
ve tanıdık sigara kokusu olmayınca hayalet bir yere dönüş-
müştü. Sahnede bir saksafoncu vardı. Bazı açılardan bura-
da olmak bir ihanet gibiydi. Hayatlarını kaybedenlere veya
hastanede acı içinde olanlara bir ihanetti. Yutkundum.

“Ne oldu, aşkım?” dedi, ağzının kenarlarını beyaz bir peçeteyle sildikten sonra.

Derin bir nefes aldım. “Güney Pasifik’teyken biri vardı. Ben...”

Gerard gözlerini sımsıkı kapattı. Başını iki yana sallayarak, “Anlatma,” dedi. “Lütfen, anlatma.”

Başımı tamam der gibi salladım. “Anlıyorum. Ama düğünden önce yapmam gereken bir şey var.”

“Neymiş?”

“Gitmem gerek,” dedim. “Bir süreliğine.”

Gerard telaşlanmış gibiydi ama karşı çıkmadı. “Döndüğünde yine eskisi gibi olacak mısın?”

Gözlerine baktım. “Zaten bu yüzden gitmem gerek,” dedim. “Bunu anlamam gerek.”

Kafasını çevirdi. Söylediklerim onu incitmişti ve ben bundan nefret ediyordum. Yaralı sol kolu göğsünden cansız bir şekilde sarkıyordu. Dışarı çıktığımızda askıyı takmak istemiyordu. Boğazını temizleyerek, “Anne,” dedi. Sesi hafif çatlamıştı, gücünü toparlamak için durdu. Gerard hiç ağlamazdı. “Böyle olması gerekiyorsa olsun. Kalbine tekrar tümüyle sahip olabilmem için bir şansım varsa beklerim.”

14.Bölüm

Ertesi sabah babam beni tren istasyonuna götürdü. New York'a olan yolculuğum uzun sürecekti ama tek yol buydu. Mary'nin bahsettiği gemiye binmeden önce bir gün annemle kalacaktım. Westry'nin ben gidene kadar dayanması için dua ediyordum. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ondanduyamak istediğim çok şey vardı. Yüreğimdaki aşk acısı onun yüreğinde de var mıydı?

Babam, "Annen seni gördüğüne çok sevinecek," dedi. Annemden bahsederken olduğu gibi yine utangaç görünüyordu. İlişkilerinin durumuna bakılırsa "çok sevinmek" ve "anne" kelimelerini aynı cümlede kullanması adil değildi ama bunlara takılmak istemedim.

"Sende adres var, değil mi?" diye sordu.

Biletimi ve annemin adresini koyduğum cüzdanımı göstererek, "Evet," dedim.

"Güzel," dedi. "İstasyondan eve taksiyle geç. Dikkatli ol."

Gülümsedim. "Baba, neredeyse bir sene savaş bölgesinde

yaşadığımı unutuyorsun. Bence şehirde idare edebilirim.”

O da bana gülümsedi. “Tabii ki idare edersin, canım. Dönüş bilgilerini bana gönder, ben gelir seni alırım.”

Yanağından öperek trene bindim. Kondüktör biletimi aldı ve bana önümüzdeki iki gün tek başıma seyahat edeceğim küçük odayı gösterdi.

Tren Grand Central İstasyonu’na vardığında saat geç olmuştı. Raylar üstünde ilerlerken şehir ışıkları parlıyordu. Annemin evini Seattle’ın aksine bu kadar büyük, cüretkâr bir yerde kurduğunu hayal etmek zordu.

Trenden inip çantamı insanların arasında sürükledim; bir sürü çocuğu olan bir kadının, küçük ziller tutan bir maymunu olan adamın, şapkasını çıkarıp anlamadığım bir şeyler mırıldanan kır saçlı bir adamın yanından geçtim.

Caddede bir sürü taksi bekliyordu. Elimi kaldırıp esmer tenli bir sürücünün dikkatini çektim, bana başıyla selam verip arka koltuğu gösterdi.

Kapıyı açtım ve çantamı içeri atıp oturdum. İçerisi sigara ve küf kokuyordu. “Ben...” elimdeki kâğıda bakmak için durdum, “560 Doğu Elli Yedinci Cadde’ye gideceğim.”

Başını salladı.

Pencereden dışarı bakarken gözlerim bulanıklaştı. Beyaz üniformalar içinde izne çıkmış denizciler, sarışın, esmer, uzun, kısa kadınlara sarılmıştı. Savaş bitmemişti ama işler yoluna girmişti. Bunu, Seattle’ın küçük mahallelerinden New York’un canlı sokaklarına kadar hissedebiliyordun.

Dışarıdaki binalar film şeridi gibi ardı ardına geçtiler;

yabancı ve ıssız bir tablo oluşturunyorlardı. Taksi en sonunda ağaçlarla çevrili bir caddede durdu.

Sürücü, "Geldik, hanımefendi," dedi. Ücreti ödedim. Adam çantamı arabadan çıkarıp parlak kırmızı kapılı tuğla bir evi gösterdi.

"Teşekkürler," dedim ve basamaklara döndüm. Kapıyı çaldıktan biraz sonra annem göründü. Saat neredeyse on birdi ama annem kapıya çıktığında makyajlıydı ve üzerinde düşük omuzlu kırmızı elbisesi vardı. Elinde pek de dengede durmayan bir martini bardağı tutuyordu.

"Anne!" diye bağırdı. Yeni manikür yapılmış eliyle beni kendine doğru çekti. Bir zeytin bardaktan kayıp yere düştü.

Hafif sallanarak bir adım geri çıktı. Çantamı bırakıp annemin dengesini sağlamak için uzandım. Alışık olmadığım bir neşeyle, "Dur sana bir bakayım," dedi. Bakışları üzerimde gezindi, sonra onaylar gibi başını salladı. "Güney Pasifik sana yaramış, canım. Beş kilo vermiş olmalısın."

Gülümsedim. "Ben..."

"İçeri gel! İçeri gel!" Kapıya arkasını dönerken kırmızı elbisesi hışırdadı.

Onu takip ettim. Çantamı antreye bıraktım. Burada, küçük alan için fazla büyük ve gösterişli olan kristal bir avize asılıydı. Omuz silkerek, "Burası Windermere değil," dedi. "Ama artık benim yuvam burası. Şehir hayatını sevmeye başladım."

Beni parke döşemeleri ve Viktorya tarzı bir kanepesi olan küçük bir odaya götürdü. "Tabii ki her şeyi yeniden yaptırıyorum," dedi. "Leon bana bu konuda yardım

ediyor.” Bu ismi sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi söylemişti.

“Leon mu?”

“İç mimarım,” dedi, bardağından bir yudum daha alırken. Annemin Seattle’dayken martini sevdiğini hatırlamıyordum, göğsündeki köprücük kemiklerinin bu kadar çıkık olduğunu da. “Bu oda için leylak renginde ısrar etti ama ben emin değilim. Ben cam göbeğini tercih ederim. Sen ne düşünüyorsun, canım?”

Açıkça, “Cam göbeği bu oda için biraz cüretkâr olabilir,” dedim.

Ellerini yakındaki bir duvarda gezdirerek, “Benim aradığım görüntü de bu, canım,” dedi. “Cüretkâr. Baban çok gelenekseldi.” İçkisinin geri kalanını tepesine dikti, sonra kıkırdadı. “Artık geleneksel olmak zorunda değilim.”

O bu haldeyken babamdan konuşmamayı tercih ederek onu başımla onayladım.

Kafasını iki yana sallayarak, “Şu yaptığıma bak, böyle konuşup duruyorum,” dedi. Komodinin oradaki zile uzandı. “Yorulmuştundur, canım. Minnie’yi çağırayım.”

Zili çaldı. Benden çok da büyük olmayan minyon bir kadın dakikalar sonra içeri geldi. “Minnie, canım, Anne’i odasına götür.”

Tiz bir sesle, “Tamam, han’fendi,” dedi ve çantama uzandı.

Annem yanağımlı okşayarak, “İyi geceler, canım,” dedi. “Uzun kalamayacağını biliyorum ama yarın için gidiş saatine kadar sana eğlenceli bir sabah hazırladım. Şimdi biraz dinlen, tatlım.”

“İyi geceler,” dedim, Minnie’nin arkasından merdivenlere doğru yürürken. Annem de bara gidip bir cin şişesine uzandı.

Ertesi sabah, üçüncü kat penceremin dışından gelen bir korna sesi beni uyandırdı. Tekrar uyumayı umarak yüzümü yastığa gömdüm ama şansım yaver gitmedi. Saate baktığımda henüz 6:40’tı ama yine de kalkıp giyindim. Annem beni bekliyordu herhalde. Ben de gemiye binmeden önce onunla mümkün olduğu kadar çok vakit geçirmek istiyordum.

Aşağıda pencerelerden içeri ışık giriyor ve dün gece gördüğümde daha yalnız bir mekânı aydınlatıyordu. Duvarlarda fotoğraf veya tablo yoktu. Annem tabloları severdi.

Minnie mutfak girişinden, “Günaydın,” dedi. “Size kahve ya da çay yapayım mı?”

Gülümseyerek, “Çay çok güzel olur, Minnie, teşekkürler,” dedim.

Dakikalar sonra çay, meyve, bir kruvasan ve haşlanmış yumurta dolu bir tepsiyle döndü.

Tepsiye baktım. “Annemi beklemeyeyim mi?”

Minnie kararsız görünüyordu. “O konuda,” dedi. “Şey...”

“Minnie ne oldu?”

Gergin bir şekilde, “Dün gece Bay Schwartz buradaydı,” dedi, benden anlayış veya onay bekliyordu.

“Leon mu?”

“Evet han’fendi,” dedi. “Siz yattıktan sonra geldi?”

“Ya,” dedim. “Annem hâlâ uyuyor mu?”

“Evet.”

“Minnie, adam hâlâ burada mı?”

Ayaklarına baktı, sonra başparmağının tırnağını kemirdi.

“Burada, değil mi?”

Minnie bu sırrı biriyle paylaşmış olduğu için rahatlamış görünüyordu. “O kalmaya geldiği zaman annenizi on iki, bazen bire kadar görmüyorum.”

Hissettiğim hayal kırıklığını göstermemek için elimden geleni yaparak başımı salladım. Tepsiyi uzanarak, “O zaman ben kahvaltımı burada yapacağım,” dedim. “Teşekkürler.”

Minnie gergin bir şekilde “Bayan... Bayan Anne...” dedi. “Bayan Calloway’e bunları söylediğimi söylemeyeceksiniz, değil mi?”

Tombul eline onu rahatlatmak için hafifçe dokunarak, “Tabii ki söylemeyeceğim,” dedim. “Bu bizim sırrımız olacak.”

Bir saat sonra, evden çıkıp caddeye adım attım. Gemiye binmek için limana gitmeden önce beş saatim vardı. Nereye gideceğimden emin olamayarak bir taksi çağırdım.

Sürücü, “Nereye gidiyoruz hanımefendi?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim. “Birkaç saatim var. Bir öneriniz var mı?”

Sürücü altın dişini göstererek gülümsedi. “Ne komik.

Buradaki herkes nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor.”

Annemin evine bakarak omuz silktim. Odasının perdeleri hâlâ kapalıydı. “Eskiden nereye gittiğimi bildiğimi düşünürdüm. Her şeyi çözdüğümü sanırdım ama...”

Sürücünün yüzü endişeye büründü. “Pardon, hanımefendi,” dedi. “Duygularınızı incitmek istememiştim.”

Başımı iki yana salladım. “İncitmediniz zaten.”

Ceketinin cebinden bir broşür çıkararak, “Hey,” dedi. “Sanatı sever misin?”

Kulübede bıraktığımız tabloyu düşündüm. Ona sahip olmayı ne kadar istemiştim. “Evet,” dedim. “Severim.”

“O zaman sizi Met’e götüreceğim.”

“Met mi?”

Bana bir çocuğa bakıyormuş gibi baktı. “Sanat Müzesi.”

Gülümseyerek, “Tamam,” dedim. “Harika olur.”

Sürücü, göz kırparak, “Umarım aradığınızı bulursun,” dedi.

“Umarım,” dedim. Adama cüzdanımdan kırışmış parayı uzattım.

Dakikalar sonra büyük taş binanın önündeydim. Girişi kocaman fildişi rengi sütunlar çevreliyordu. Çift kapılara giden merdivenlerden çıkıp içeride doğrudan danışmaya gittim.

“Pardon, han’fendi,” dedim. “Burada Fransız ressamların eserleri var mı acaba?”

Annemin yaşlarındaki bir kadın kitaptan kafasını kaldırmadan başını salladı. “Tabii ki var. Üçüncü katın doğu kanadındalar.”

“Teşekkürler,” deyip yakındaki bir asansöre yürüdüm. Gauguin’in eserlerini burada bulacağımı düşünmek saçmalıktı, biliyordum. Ama kulübedeki küçük tablonun diğer eserleriyle benzerlik gösterip göstermediğini bilmek istiyordum. Tita kulübenin sahibi konusunda haklı mıydı? Ya da laneti konusunda?

Üçüncü katta asansörden indim. Annesinin elini tutan, kırmızı balonlu bir çocuk ve batıdaki duvarın yanında dikişli güvenlik görevlisi dışında başka kimse yoktu.

Tablodan tabloya ilerledim. Altlarındaki levhaları okuyordum. Monet, Cezanne ve tanımadığım diğer isimler. Bütün odayı inceledikten sonra pes ederek asansörün yanındaki banka oturdum.

“Pardon, hanımefendi.” Kafamı kaldırıncı güvenlik görevlisinin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlüklerini burnuna indirdi. “Yardımcı olabilir miyim?”

Gülümsedim. “Yok bir şey. Burada, aradığım bir ressamı bulurum gibi saçma bir düşüncem vardı. Ama yanılmışım.”

Kafasını sağa doğru eğdi. “Hangi ressam?”

“Çoğu eserini Güney Pasifik’te yapan Fransız bir ressam. Fransa’da arasam daha iyi olurdu herhalde.”

“Adı ne?”

“Paul Gauguin,” dedim, ayağa kalkıp asansörün iniş düğmesine basarak.

“Evet,” dedi. “Onun bazı eserleri bizde mevcut.”

“Öyle mi?” Asansörün geliş sesi duyuldu ve kapı açıldı. Bir adım geri çekilip kapının kapanmasına izin verdim.

Birkaç adım ilerideki kapıyı göstererek, “Evet,” dedi.

Kapının kulbunda altın rengi bir kilit asılıydı. “Bu kanat bakım nedeniyle şu anda kapalı ama bu kadar ilgili olduğunuza göre özel bir durum için açabilirim.”

Sevinçle gülümsedim. “Bunu yapabilir misiniz?”

Pantolonunun cebini göstererek, “Anahtar işte burada,” dedi.

Onun peşinden kapıya doğru yürüdüm. Pirinç anahtar kapı deliğine soktu ve kapıyı geçmem için açık tuttu. Gururla, “İstedığınız kadar kalabilirsiniz,” dedi. “Ben dışarıda olacağım.”

“Teşekkürler,” dedim. “Çok teşekkürler.”

İçeri girdiğimde kapı arkamdan bir tıkırtıyla kapandı. Oda dışarıdaki kanada kıyasla küçüktü ama duvarlar tablolarla kaplıydı. İlk başta nereden başlayacağımı bilemedim. Sağ tarafımda manzaralar, sol tarafımda portreler vardı. Sonra bir tablo gözüme ilişti. Bu, duvarın uzak köşesindeki bir kumsal manzarasıydı. Her nasılsa tanıdık geliyordu. Bir zamanlar kulübede yaşamış ressamın bu kumsal manzarasını çizmiş olmasını ummak biraz fazla olurdu. Ama tabloya yaklaştıkça, bu fikir çok da uzak gelmemeye başladı.

Tablo, sazdan yapılma çatısı olan bir kulübenin yakınlarındaki sarı amber çiçeğini betimliyordu. Bizim kulübemiz. Kıyıda bir ada kadınının silueti vardı. Kulübedeki tablonun manzarasına eş gibiydi. Bu, diğerinden önce çekilmiş bir fotoğraf karesi gibiydi.

Bir adım geri çekildim. Detaylarını açıklayan bir levha; kaynağına, tarihine, özellikle de ressamına dair bir ipucu veren herhangi bir şey aradım. Ama duvar boştu.

Kapıyı açıp koridora doğru eğildim. Güvenlik görevlisinin dikkatini çekmeye çalışıyordum. "Pardon, beyefendi," diye fısıldadım.

Başını sallayıp bana doğru yürüdü. "Evet?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu odanın bakım için kapatıldığını söylediniz. Tabloların yanındaki levhalar alınmış mı biliyor musunuz? Özellikle bilgilerini öğrenmek istediğim bir tablo var."

Adam gülümsedi. "Yardımcı olabilecek miyim bir bakayım."

Tabloyu gösterdim. "Bunun levhası."

"Bu tabloyu biliyorum," dedi. "Bu çok özeldir."

"Kimin?"

Sırıtarak, "Paul Gauguin'in," dedi. "Ön plandaki yerli kadın tasvirinden ve ressamın imzasından anlayabilirsiniz."

Hayret içinde başımı salladım. "İmza mı?"

Sol attaki bir noktayı göstererek, "İşte burada," dedi. İmzasını atmak için kullandığı sarı boya sarı amberle karışmıştı.

Tabii ki Gauguin'di. Keşke Westry de burada olsaydı.

Bir iki metre uzakta, saçlarında plumeria çiçeği olan çıplak göğüslü kadını tasvir eden daha büyük bir tabloyu göstererek, "Bu da bir diğeri," dedi. Benzerliği fark edince nefesim kesildi. Atea. Bu kadın Atea'yı anımsatıyordu.

Beni etkisi altına alan kumsal manzarasına geri döndüm. "Bunu ne zaman yapmış biliyor musunuz?"

"Tahiti'deyken yapmış olmalı," dedi. "1890'lı yılların başında."

“Tahiti mi?”

“Evet veya o civarlar,” dedi. “Yakınlardaki adalarda zaman geçirdiği söylenir. Aslında eserlerinden bazıları, yerlilerle takas yapan bir gemi kaptanından alınmış. Paha biçilmez bir tablo karşılığında bir paket sigara.” Başını inanamayarak salladı. “Hayal edebiliyor musunuz?”

Adayı terk ederken hissettiğim telaşı yine hissediyordum. Tablonun sonsuza dek ortadan kaybolabileceğini biliyordum. “Adada geçirdiği zamanla ilgili başka bir şey biliyor musunuz?”

“Münzevi hayatı yaşadığını biliyorum,” dedi. “Küçük kulübelerde yaşamış, yaşının yarısı yaşında kadınlarla ilgilenmiş, çoğunlukla da talihsizlikler yaşamış. Frengiye bağlı kalp krizinden tek başına ölmüş. Bana sorarsanız çok mutlu bir hayat yaşamamış.”

Başım la onu onayladım. Her şey birbirine uyuyordu. Kulübe. Tablo. Tina’nın uyarısı. Lanet.

Güvenlik görevlisine hayranlıkla bakıyordum. “Gauguin hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz?”

Göz kırparak, “Bu koridorlarda dolaşan pek sanat hırsızı yok,” dedi. “Burada çok zamanım oluyor. Ayrıca o benim en sevdiğim ressam. Bu odada böyle uzaklaştırılmayı hak etmiyor. Monet’lerle, Van Gogh’larla birlikte dışarıda olmalı.”

Ona katılıyordum. Keşke adaya geri dönüp Westry’yle geride bıraktığımız tabloyu alabilseydim. Onu müzeye getirir ve buraya, diğerinin yanına asılmasını, bir tablonun başladığı hikâyeyi diğerinin bitirmesini isterdim.

Ben eve döndüğümde, annem kanepeden, “Bu sabah uyuyakaldığım için özür dilerim, canım,” dedi. Alnında bir buz torbası vardı. “Başım çok ağrıyor.”

Çünkü bütün gece Bay Schwartz’la birlikte içtin, demek istedim ama onun yerine tatlı tatlı gülümsedim. “Bir şeylerle oyalandım, anne.”

“Güzel,” dedi. “Bugün seni limana götüremeyecek kadar hastayım. Bir sürücü ayarladım, yarım saat içinde gelip seni alacak. Oraya rahat rahat varırsın.”

Başımı salladım. “Anne.” Konuşmadan önce sözcüklerimi dikkatle seçmek için durdum. “Olanlar hakkında konuşmadık. Babam ve Maxine hakkında.”

Kafasını çevirdi. Gözlerime bakmak istemiyordu.

“Anne,” dedim. “İyi misin? Yaşadıkların çok acı verici olmalı.”

Üzüntüsünü hissedebiliyordum, Minnie’nin sehpanın üstüne koyduğu tepside biraz çörek ikram ederek bu acısını bastırmaya çalışsa da üzüntüsünü belli ediyordu.

“Anne?”

İç geçirdi. “Zaman içinde iyi olacağım,” dedi. “Günlerimi elimden geldiği kadar dolduruyorum. Artık erkek kıtlığı da yok.”

Utanarak kafamı çevirdim.

“Evliliğimin bitmesi başıma gelen en iyi şeydi.”

“Ah, anne...”

Beni susturarak, “Hayır,” dedi. “Bunu dinlemeni istiyorum.”

Başımı tamam anlamında salladım ama dinlemek

istediğimden tam olarak emin değildim.

“Ben babanı seviyordum, hep de sevdim,” dedi. “Ama uzun bir süre önce onun beni sevmediğini fark ettim. Aslında hiç sevmemiş zaten. Bir kocanın karısını sevmesi gerektiği gibi sevmemiş.” İç geçirip boş ellerini önüne doğru uzattı. “Yani,” dedi, sesini pişmanlık dolu tondan objektif bir tona çevirerek. “Bu sana ders olsun, canım. Evlendiğinde...” gözlerime bakmak için durdu, “onun seni sevdiğinden emin ol, gerçekten sevdiğinden.”

“Olacağım.”

Yastığa yaslandı. “Fransa’ya gitme sebebinden bahsetmedin, canım.”

Ona yeni bir gözle bakmaya başladım. “Az önce aşkla ilgili söylediğin şey, anne. Gitme sebebim tam olarak bu. Emin olmam gerek.”

15.Bölüm

Askeri Yurtdışı Hizmeti kodu Mary'nin dediği gibi işe yaramıştı. Limanda ellerim titremişti, şüpheli genç bir asker bana kuşkuyla bakmış, ancak Edward Naughton'ın ismini verince bana bir biniş evrakı verip içeri almıştı.

Yorucu yolculuğun son gününde deniz tutmasından yeşile dönmüşken, bu yolculuğu boşuna mı yapıyorum diye merak etmeye başladım. Westry'yi görsem bile o beni görmek isteyecek miydi?

Bora Bora'daki gergin vedamızın üstünden bir seneden uzun zaman geçmişti. Ne aramış ne yazmıştı. Avrupa'daki savaşın büyüklüğü düşünülürse aramasının veya yazmasının zor olduğu kesindi ama deneyebilirdi. O denememişti bile.

Kabin görevlisi odamın dışındaki koridordan, "Kıyıya yaklaşıyoruz," diye seslendi. "Bütün yolcularımız eşyalarını yanlarına alsın."

Küçük pencereden baktım. Sise rağmen, durgun Le Havre limanı, kısa bir tren yolculuğu yapmam gerekecek

kadar uzak Paris'le birlikte bekliyordu. Kalbime bir şüphe düştü. Burada ne yapıyordum? Bir sene geçmişti. Çok uzun bir sene. Uzun zaman önce ölmüş bir hayalin peşinden mi koşuyordum? Çantama uzanıp bu düşüncüyü kafamdan attım. Buraya kadar gelmiştim, bu işi halledecektim.

Mary'nin caddesinde, Saint Germain'de durdum ve karşımdaki taş binaya baktım. Binaların, saksı çiçekleri ve bitkileriyle süslenmiş küçük terasları vardı. İçeride mumlar yanıyordu. Şehir kuşatma altındayken Mary'nin burada nasıl bir hayat yaşadığını merak ettim. Edward'ı ve neler yaşadıklarını da öyle. Mektup her şeyi değiştirmiş miydi? Edward onu geri mi almıştı? Mutlu sona ulaşmışlar mıydı? Saat geç olmuştu, neredeyse ondu ama kafe ve restoranlarda oturan kalabalığı, kol kola gezen çiftleri görmek içimi ısıtmıştı. Bir Nazi bayrağı çöp kutusunun yakınında kısmen yakılmış ve ortası yırtılmış olarak duruyordu. Caddenin karşısında bir fırının yeşil tentesi yangından karmıştı. Pencerelerinden bir tanesi tahtayla kapatılmıştı. Kapısından sarı bir Davud yıldızı sarkıyordu.

Mary'nin binasına girdim. Kapıyı çalmadan önce daire numarasını tekrar kontrol ettim. Dakikalar sonra ayak seslerinin yaklaştığını duydum, sonra da kapı sesi duyuldu.

Mary, "Anne!" diye bağırdı. "Gelmişsin!"

Eski arkadaşımı kucaklarken gözlerim yaşlarla doldu. "Kendimi çimdiklemem gerek," dedim. "Burada olmam imkânsız görünüyordu."

"Çok yorulmuştundur," dedi.

Derin bir nefes aldım. “Mary, bilmem gerek. Westry nasıl? Onu son zamanlarda gördün mü? O?..”

Mary ayaklarına baktı. Usulca, “Birkaç gündür hastaneye gitmedim,” dedi. “Ama yaralarının ciddi olduğunu söyleyebilirim. Vurulmuş. Birden çok defa.”

Hava birden ciddileşti, ağırlaştı. Gözyaşlarım akmak üzereydi. “Onu kaybetmeye dayanamam, Mary.”

Eski arkadaşım kolunu bana doladı. “Gel, seni rahat ettirelim,” dedi. “Gözyaşlarını yarına sakla.”

Mary’nin peşinden içeri girdim. İki lambayı da açtı ve altın sarısı süslemeleri olan kanepeye oturmamı işaret etti. Duvarlar resimlerle süslenmişti.

“Evin çok güzel,” diye mırıldandım. Aklımda hâlâ Westry vardı.

Mary omuz silkti. Daireye ait gibi görünmüyordu, annesinin gece elbisesini giymiş küçük bir kız gibiydi. Detay vermeyerek, “Burada uzun kalmayacağım,” dedi. “Sandviç ister misin? Ya da kruvasan?” Sol eline baktım ve yüzükparmağının boş olduğunu gördüm. Adada yüzüğümü nasıl gizlediğimi hatırlayarak içgüdüsel olarak sağ elimdeki elmas tek taş yüzüğü kapattım.

“Böyle iyiyim,” dedim. “Teşekkürler.” Mary’deki farklılık neydi? Kahverengi saçlarını aynı şekilde yapıyordu. Gülümsemesi hâlâ çarpık dişlerini gizliyordu. Ama gözleri... Evet, gözleri değişmişti. Gözlerine derin bir keder yerleşmişti. Hikâyeyi öğrenmeyi çok istiyordum.

“Peki ya Edward?” İsmi havada yankı yaptığında dudaklarımın arasından kaçır kaçmaz soruyu geri almak istedim.

Boş boş, “Edward filan yok,” dedi. Bakışlarını Paris’in parlak ışıklarına ve uzakta görünen Seine Nehri’ne çevirdi. “Artık yok.” Tekrar durdu, sonra bana döndü. “Bak, sorun olmayacaksa bunlardan bahsetmemeyi tercih ederim.”

Hemen başımı salladım. “İşgal sırasında burada neler yaşadın hayal bile edemiyorum.”

Mary ellerini ince telli saçlarında gezdirdi. “Çok kötüydü, Anne,” dedi. “Bir Amerikalı olarak hâlâ burada olduğum için şanslıyım. Neyseki okulda gördüğüm Fransızca işime yaradı. Edward’ın...” Durdu. Sanki adından bahsetmek onu üzüyor gibiydi. “Edward’ın ayarladığı kâğıtlar kimliğimi korudu. Direnişe yardım ettiğim de düşünülürse yakalanmamam mucize.”

“Mary, ne kadar korkunç. Çok cesursun.”

Gözleri üzgün, uzaktı. “Kökten temizlik yapan Naziler,” dedi, “yanlış bir şey söylersen, yanlış şekilde hapsırırsan hemen sorguya alıyorlardı. Evlerinden uzaklaştırılan o zavallı Yahudi aileler.” Durdu, kapıyı gösterdi. “Bu binada üç aile vardı. Koridorun sonunda dört kişilik bir aile vardı. Onları kurtarmaya çalıştık...” Ellerini havaya kaldırdı. “Ama geç kaldık. Tanrı bilir geri dönecekler mi?”

“Ah, Mary.”

Sanki başka bir anıyı bastırmak ister gibi kafasını salladı, hatırlaması çok acı verecek başka bir anıyı. Sonra elbisesinin cebinden bir mendil çıkardı. “Özür dilerim,” dedi. “Bu konuyu seninle konuşabilirim sandım ama çok acı veriyor.”

Elini tuttum, bileğindeki küçük pembe yarayı fark etmiştim. Bora Bora’da bıraktığım anılar tekrar akın etti.

“Lütfen,” dedim. “Geçmişten bahsetmeyelim.”

Mary iç geçirdi. “Sanırım geçmiş hiç peşimi bırakmayacak.”

Olumlu bir yan bulmaya çalışarak, “Ama şehir kurtarıldı,” dedim.

Mary, “Evet,” dedi. “Bir mucize. Bir süre, şehir içinde bizlerle birlikte yanıp kül olacak sandım.”

Dikkatli bir şekilde, “Mary,” dedim. “Sen buraya nasıl geldin? Bora Bora’dan ayrılmadan önce... sana verdiğim mektup yüzünden mi geldin?”

Kucağındaki ellerini ovuşturdu. Özlem dolu bir sesle, “Keşke bunun cevabı o kadar kolay olsa,” dedi. “Hayır, buraya gelerek aptallık ettim.”

Bir an için Mary’yi gönül yarasından korumak için mektubu saklamış olmayı diledim. Ama o mektup olmasaydı Mary Paris’te olmazdı. Westry’yi bulmazdı. Beni aramazdı. Hikâyelerimizin nasıl iç içe geçtiği beni hayrete düşürdü. Tıpkı kendi hikâyem gibi onun hikâyesinin de mutlu sonla bitmesini istiyordum.

“Buradan sonra nereye gideceksin?” diye sordum. Yüzünde iyi olacağına dair bir işaret arıyordum. Gözlerinde bir ışık, hafif bir gülümseme, herhangi bir şey aradım.

Ama bunlar yerine ciddi bir ifadeyle camdan dışarı baktı. “Daha karar vermedim.”

Paris’in ışıkları yanıyordu, Westry’yi düşününce kalbim aydınlanıyordu. Orada bir yerlerdeydi.

“Yarın benimle hastaneye gelecek misin? Bunca zamandan sonra onu tekrar göreceğim için gerginim.”

Bir an için Mary'nin gözlerindeki sis kalkmıştı. "Tabii ki geleceğim," dedi. "Biliyorsun, Stella da burada."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Geçen aydan beri burada."

"Peki Will?"

"O da burada. Bir ay içinde evleniyorlar."

Sırıtarak, "Harika," dedim. "Onu görmeyi çok isterim."

"Will'le birlikte birkaç günlüğüne trenle güneye gittiler," dedi. "Seni kaçırdığına üzülecek."

"Sabah hastaneye gitmemiz için kaçta çıkmamız gerek?"

Mary tekrar pencereden dışarı baktı. "Ziyaret saati dokuzda başlıyor. Sabah ilk iş bir taksi tutarız. Odan koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı. Çok yorgunsundur. Git biraz dinlen." Gülümsemek için elinden geleni yapıyordu ama ağzının kenarları katı ve ağırlaşmış görünüyordu. Acıyla felç olmuştu sanki.

Çantalarını toparlayarak, "Teşekkürler, Mary," dedim.

Yatak odasına doğru giden koridora girmeden önce oturma odasına son kez baktım. Mary koltukta hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, Seine Nehri'ne ve özgürleşmiş Paris'in parıltısına bakıyordu.

Burada, bu duvarların arasında bir şeyler olmuştu. Evet, kelimelere sığmayacak şeyler. Bunu hissedebiliyordum.

Hastane uzakta belirmişti. Devasa yapıya bakarken Mary'nin elini sıkıca tuttum. Güneş gökyüzünde parlıyordu ama binanın çevresi gölgeydi.

Yutkundum. "Çok şey görünüyor..."

“Kötü mü?”

En üst kata kadar bakarak, “Evet,” dedim. “Çünkü kötü bir yerdi,” dedi. “Müttefikler gelmeden önce.”

Mary on iki katlı gri binanın, önceden Paris’in en büyük hastanesi olan Beaujon Hastanesi olduğunu ve bir zamanlar Nazi’lerin kalesi olarak kullanıldığını anlattı. Şehir kurtarıldıktan sonra cerrah olan tümgeneral Paul Hawley binayı değiştirmiş, Almanların çoğunlukla Yahudiler ve Lehler üstünde yaptıkları dehşet verici tıbbi deneylerde kullandıkları tıbbi ekipmanları kaldırmıştı. Şimdi binanın en üst katına kırmızı bir haç çizilmişti, daha çok bombardıman uçağı gibi görünen bir haç.

Mary birkaç kat yukarıdaki pencereyi gösterdi. “Şurayı görüyor musun? Yedinci kattaki açık pencereyi?”

Başımı salladım. “Polonyalı bir kadınla çocuğunu orada buldum,” dedi. “Açlıktan ölmüşlerdi. Nazi doktorları onları deney için kullanmış. Pencereden izleyip hepsini belgelendirmişler. Evrakları okudum. Kadının ölmesi dokuz gün sürmüştü. Bebeğin on bir.”

Titredim.

Mary basitçe, “Ama dehşet sona erdi,” dedi. “General Pawley burayı değiştirdi. Son iki haftada neredeyse bin hasta aldık ve daha fazlasının gelmesini bekliyoruz.”

Gözlerimi yedinci kattan alamıyordum.

“Anne?”

Güçsüz bir sesle, “Evet,” diye mırıldandım.

“Buna hazır mısın?”

“Umarım,” dedim.

Birlikte merdivenlerden çıkıp binaya girdik. Gergin ve yoğun havada karanlık hâkimdi. Bir bina, böyle bir kötülüğe bir kısmını içine almadan dayanamazdı. Duvarlar ovulur, yerler temizlenirdi ama kötülüğün kokusu değişmezdi.

Mary asansörde dokuzuncu katın düğmesine basınca yükselmeye başladık. Paneldeki ışıklar değişirken zihnim de fırl fırl dönüyordu. Birinci kat, ikinci kat. Beni hatırlayacak kadar kendinde olacak mıydı? Üçüncü kat. Beni hâlâ seviyor muydu? Dördüncü kat. Neler yaşanacaktı?

Kolundan tutarak, “Ah, Mary,” dedim. “Çok korkuyorum.”

Ne beni teselli etti ne korkumu anladı. “Buraya gelmen yapılacak en doğru şeydi,” dedi. “Ne olursa olsun bu konu kapanmış olacak.”

İç geçirdim. “Kitty’yle görüşüyor musun?”

Mary bir an için huzursuzlaştı. Yüz ifadesinden geçmişimizi ve adadaki sorunlarımızı bildiğini anlamıştım.

“O konuda,” dedi gergin bir havayla. “Sana söylemem gereken bir şey var. Seni aradığımdan beri...”

Asansör aniden beşinci katta durdu ve bir doktorla hemşire asansöre binince sohbetimiz kesildi.

Dokuzuncu katta indik. Karşımdaki görüntüyle nefesim kesildi. Belki üç yüz belki daha çok yaralı asker hareketsiz bedenlerine koyu yeşil yün battaniyeler örtülmüş bir halde yatıyordu.

Mary, “Burası kötü bir kat,” dedi. “Birçok ciddi vaka var burada.”

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Deliler gibi

çevreme bakınarak, “O nerede?” dedim. “Mary, beni ona götür.”

Benim yaşlarımda bir hemşire bize yaklaşıp Mary’ye gülümsemeden başıyla selam verdi. “Bugün çalışmıyorsun sanıyordum.”

Mary, “Çalışmıyorum,” dedi. “Buraya arkadaşım ile geldim. Kendisi Bay Green’i ziyaret etmek istiyor.”

Hemşire önce bana, sonra Mary’ye baktı. “Westry Green’i mi?”

Adını başka bir kadının ağzından duymak vücuduma ürpertiler göndermişti.

Mary, “Evet,” dedi. “Westry Green.”

Hemşire bana döndü. Gözlerini kıstı. “Siz kimsiniz?”

“Anne,” dedim. “Anne Calloway.”

Mary’ye bilmiş bilmiş bakarak, “Hımm,” dedi. Arkasındaki bir oda dolusu erkeğe baktı. “Bu konuda emin değilim.” İç geçirdi. “Gidip kontrol edeyim.”

Beni duyamayacak kadar uzaklaşınca Mary’ye döndüm. “Anlamıyorum. Neden bu kadar tuhaf davrandı?”

Mary odaya, pencereye bakmaya başladı. Yüzüm dışarıda her yere bakıyordu.

“Mary,” diye yalvardım. “Ne oldu?”

“Hadi oturalım,” dedi. Beni kolumdan tutarak birkaç adım arkamızdaki banka çekti. Tepemizden bir saat sesi geliyor, ibresinin her hareketiyle beni huzursuz ediyordu.

“Seni aradığımda,” dedi. “Her şeyi biliyordum. Westry’nin...”

İkimiz de ahşap zeminde tıkırdayan ayak seslerini

duyunca kafamızı kaldırdık. Tanıdık bir yüzün bize doğru yaklaştığını görünce gözlerim irileşti. Ayağa fırlayarak, “Kitty!” dedim. Geçmişe rağmen, eski arkadaşımın kollarına atılma, onu birbirimize borçlu olduğumuz sevgiyle sarma isteğine direnememiştım.

Ama Kitty’yle göz göze gelince hemen durdum. Bir yabancıнын bakışlarıydı bunlar. Kaskatı bir halde, “Merhaba,” dedi.

Mary ayağa kalkıp yanıma geldi. “Kitty,” dedi. “Anne, Westry’yi görmek için çok uzun yoldan geldi. Umarım onu Westry’nin yanına götürebiliriz.”

Kitty kaşlarını çattı. “Ne yazık ki bu mümkün değil.”

Başımı iki yana salladım, yanmaya başlayınca gözlerimi kırptırdım. “Neden Kitty?” diye ağladım. “Çok mu kötü yaralanmış? Bilinci yerinde mi?”

Kitty nişan yüzüğüme baktı. Keşke çıkarsaydım diye düşündüm. Az önce bizi karşılayan hemşire geri geldi ve Kitty’nin yanında kaskatı durdu. Benden ne saklıyorlardı?

“Kitty,” diye yalvardım. “Ne oldu?”

Soğuk bir şekilde, “Üzgünüm, Anne,” dedi. “Ne yazık ki Westry seni görmek istemiyor.”

Oda dönmeye başladı. Destek almak için Mary’nin koluna tutundum. Tanrım. Seattle’dan buraya kadar gelmiştim ve şimdi ondan birkaç adım uzaklıktaydım ama o beni görmek istemiyor muydu?

“Anlamadım,” diye kekeledim. Midem bulanmaya başlamıştı. “Ben sadece...”

Kitty ellerini birbirine kavuşturup bakışlarını yere

çevirdi. Uzaklaşırken, “Çok üzgünüm, Anne,” dedi. “Senin için her şeyin en iyisini diliyorum.”

Odada ilerlemesini, sağa dönüp bir perdenin arkasında gözden kaybolmasını izledim.

Mary, elime uzanarak, “Hadi gidelim, Anne,” diye fısıldadı. “Çok özür dilerim, canım. Burada olman benim hatam. Sana bunu açıklamam gerekirdi...”

“Neyi açıklayacaktın?” diye ağladım. “Sevdiğim tek adamı görmemin yasaklanacağını mı? Hem de en yakın arkadaşım tarafından?” Havada yankılanan sözcüklerimi dürüstlüklerine şaşırarak dinledim. Gerard benimle evlenecek olabilirdi ama Westry her zaman kalbimin sahibi olacaktı. Mary’nin elinden kurtuldum. Sert bir sesle, “Hayır,” dedim.

Mary’nin yanından geçip yaralı askerlerin odasına girdim. Asansörün yanından boğuk duyulan sesler, şimdi güçlenmişti; inleme, mırıldanma, ağlama, gülme sesleri açıkça duyuluyordu. Kattaki bu duygu çeşitliliği sinir bozucuydu.

Yatakların arasında hızla ilerledim. Yüzleri bir bir inceliyordum. Bazıları bana özlemle bakıyordu, bazılarıysa öylece karşıya bakıyordu. Neredeydi? Onu bulup gözlerine bakarsam fikri değişecek miydi? Beni seviyor muydu? Kitty’nin aramıza girmesine izin vermeyecektim. Westry adına konuşmasına izin vermeyecektim. Erkeklerin arasında gezinirken kalbim gümbürdüyordu. Adada kalbimi çalan o tanıdık ela gözleri görmek için dua ediyordum.

Dakikalar sonra kattaki her yatağı aramış ama Westry’yi bulamamıştım. Delirmiş bir halde çevreme bakındım.

Sonra Kitty'nin perdeli bir yere doğru geçtiğini anımsadım. İçeride olabilir miydi? Madalyonumu sıkı sıkı tutarak oda boyunca yürüdüm ve gri beyaz çizgili perdenin önünde durdum. Westry'yi benden ayıran şey bu kumaş parçası mıydı?

Perdenin kenarını sadece görebileceğim kadar kaldırıırken ellerim titriyordu. İçeride dört hastane yatağında askerler yatıyordu. En uzaktaki yatakta yatan adamın yüzünü görünce nefesim kesildi.

Westry.

Yüzünü görünce bacaklarımın dermanı kesildi. Yüzü zayıflamıştı, çenesinde sakalı vardı ama aynı yakışıklılıktaydı, kalbimde hatırladığım gibiydi. Perdeyi biraz daha çektim ama Kitty'nin ona doğru yaklaştığını görünce durdum. Bir sandalye çekti. Islak bir havluyu hafifçe ve sevgi dolu bir ifadeyle yüzünde gezdirirken onu izledim. Sonra alnını okşadı. Westry ona öyle bir gülümsemeyle baktı ki yanaklarım yandı.

Belimde bir şey hissettim. Sonra Mary'nin sesini duydum. "Anne," dedi. "Bunu kendine yapma. Bırak onun peşini."

Başımı iki yana salladım. "Ama Westry, canım Westry!" Perdeyi bırakıp başımı Mary'nin omzuna gömdüm. "Kitty bunu nasıl yapabildi? Nasıl yapabildi, Mary?"

Mary çenemi kaldırdı ve gül renkli bir mendille yanaklarımı sildi. "Çok özür dilerim, tatlım," dedi. "Hadi gidelim."

Onun peşinden asansöre doğru yürüdüm. Sonra durup çantamdan bir kalemle kâğıt çıkardım.

Banka oturduğumda Mary'nin kafası karışmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Dakikalar sonra ayağa kalkıp ona katlanmış bir kâğıt uzattım. "Yarın," dedim, "ben gittikten sonra bunu Westry'ye verebilir misin?"

Mary kâğıdı eline alıp şüpheyle baktı.

"Kitty buraya gönderdiğim mektupları atacaktır," dedim. "Tek umudum sensin."

Mary kâğıda dikkatli dikkatli baktı. "Ona hâlâ bir şeyler söylemek istediğinden emin misin?"

Başımı evet anlamında salladım. "Bunu okuması gerek."

"O zaman bunu ona ulaştıracağım," dedi ama sesinde beni endişelendiren bir gerilim vardı. "Yarın sabah çalışacağım. O zaman verebilirim."

"Söz mü?" dedim, bir teminat alabilmek için yüzüne bakarak.

Yumuşak bir sesle, "Evet," dedi. Sesinden yorgun olduğu belliydi. "Elimden geleni yapacağım."

Seattle aklımı Westry'den uzaklaştıramadı. Paris'teki o karanlık günün üstünden bir aydan fazla zaman geçmişti. Ama evdeki alışıldık hayat koşuşturmalarına ve düğüne haftalar kalmasına rağmen onu aklımdan veya kalbimden çıkaramıyordum. Her telefon çalışında sırıyordum. Her sabah pencerenin yanında oturup postacıyı bekliyordum. Mary'nin verdiği notu okuduktan sonra arayacaktı veya yazacaktı değil mi? Neden yazmamıştı?

Sonra sessiz bir salı sabahı Maxine'le çarşıya inerken

kapı çaldı. Çantamı yere düşürdüm. Bir ruj çantadan fırlayıp kanepenin altına yuvarlandı.

Maxine'e, "Ben bakarım," dedim. Ön kapıyı açınca kapıda bir postacının durduğunu gördüm.

"Günaydın, han'fendi," dedi. "Bayan Calloway?"

"Evet," dedim. "Benim."

Bana küçük bir zarf uzattı. Sırtarak, "Size bir telgraf var," dedi. "Paris'ten. Şurayı imzalayabilirsiniz."

Dosyadaki yeri imzalarken kalbim hafifledi. Odama koştum. Kapıyı kapatıp zarfı açtım. İçinde daktiloyla yazılmış beş satır yazı olan sarı bir kâğıt vardı. Kâğıdı ışığa tutup derin bir nefes aldım.

Geziden erken döndüm STOP

Mary öldü STOP

18 Eylül sabahı kendini astı STOP

Edward kalbini tamir edilemez biçimde kırdı STOP

Avrupa'dan sevgi ve iyi dileklerini gönderiyorum STOP

Kâğıda uzun süre baktım. Şoku üstümden atana kadar bu sözcükleri sindirmeye çalıştım. Sonra, "Hayır!" diye bağırdım. Hayır, Mary. Sen değil, Mary. Gözlerindeki kederi, tereddüdü görmüştüm. Bir kadının dayanacağından daha çok acıya dayanmıştı. Ama her şeyi bu şekilde bitirmek? Bunu nasıl yapabilişti? Kâğıdı katlayıp yere atarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Dakikalar sonra nabzım hızlandı. Tanrım, Stella onun kendini ne zaman astığını yazmıştı? Kâğıdı yerden aldım. 18 Eylül. Hayır, bu olamazdı.

Dehşet içinde duvara baktım. Mary hastane ziyareti-mizden sonra vardiyasına gidememişti. Benim notumu Westry'ye iletme şansını yakalayamadan ölmüştü.

“Hazır mısınız?” Gerard o günden iki hafta sonra, düğün sabahımızda kapıda duruyordu. Gelenekleri reddederek tö-renden önce gelip beni kiliseye götürme konusunda ısrar etmişti. Belki de sebebi, diğer türlü düğüne gelmeyeceğimi düşünmesiydi.

Kapıda ona baktım. Yakasına beyaz bir gül ilıştırılmış smokininin içinde çok şık görünüyordu. Annemin sözleri kulaklarımda çınladı. Evlendiğinde onun seni sevdiğinden emin ol, gerçekten sevdiğinden.

Paris'teki hastanede Westry ve Kitty'nin yaşadığı o has-sas anı düşündüm. Westry'nin beni bekleyeceğini, beni hâlâ sevdiğini sanarak ne kadar saflık etmişim. Notu alıp almaması ne fark ederdi? Gerard'a yeni bir gözle baktım. Gerard beni seviyordu. Her zaman sevecekti. Bu bana bir ömür yeterdi.

“Evet,” dedim. Kırgınlığı, acıyı, geçmişimden gelen ha-yaletleri bastırıp elini tuttum. “Hazırım.”

Orada dururken madalyonum boynumda sallandı ve bir kez daha kalbimin üstüne yerleşti.

16.Bölüm

Jennifer, “Yani büyükbabamla evlendin,” dedi. Sesi beni bir kez daha bugüne döndürdü. Güneş batmış, ufukta sadece pembe bir çizgi bırakmıştı.

Elimdeki mendille gözümdeki yaşı silerek gülümsedim. “Tabii ki evlendim. Buna memnun değil misin? Diğer türlü sen burada olamazdın.”

Jennifer cevaptan memnun olmamış gibiydi. “Yani ben varlığımı senin kalp kırıklığına mı borçluyum?”

“Saçmalama,” dedim. “Büyükbabanı seviyordum.”

“Westry’yi sevdiğin gibi değil ama.”

Başımınla onayladım. “Çeşit çeşit sevgi vardır. Bunu zaman içinde anladım.” Güçlü, kendinden emin Gerard’ı düşündüm. Yanağımı okşamasını, beni sabah gazetesıyla, kızarmış tost ve yumurta ile karşılaşmasını özlemiştim. Hayatını bana adanmış, kalbinin tamamını bana vermişti, hem de ben kalbimin sadece bir kısmını ona vermişken. Kalbimde bir odayı kilitlemişim ve orada bir başkası için bir mum yakmışım.

Jennifer, "Ah, büyükanne," dedi, kafasını omzuma yaslayarak. "Bana bu hikâyeyi neden daha önce anlatmadın? Bunca yıl bunu kendine saklayarak ne kadar yalnız hissetmişsindir."

Madalyonuma dokundum. "Hayır, canım," dedim. "Hiç yalnız kalmadım. Gördüğün gibi sevgini kısa bir süreliğine de olsa paylaştığında o her zaman kalbinde yaşıyor." Madalyonu açtım ve kulübenin döşemesinden alınan o küçük tahta parçasını avcuma aldım. Jennifer madalyona doğru eğildi, hayranlıkla bakıyordu.

Tekrar, "Hayır," dedim. "Hiç yalnız kalmadım."

Jennifer kaşlarını çattı. "Ya Kitty? Westry? Hiç onları bulmaya çalıştın mı?"

"Hayır," dedim. "Büyükbabanla evlendiğim gün bunların hepsinin peşini bırakmaya yemin ettim. Adil olan buydu."

"Ya kulübe, tablo? Ya Tira'ya verdiğin söz? Adaleti bulman konusunda neler söylediğini unuttun mu?"

Derin bir yorgunluk hissettim. Dürüstçe, "Unutmadım," dedim.

Jennifer, kararlılıkla başını sallayarak, "Seninle geliyorum," dedi.

"Benimle mi geliyorsun?"

"Bora Bora'ya."

Gülümsedim. "Tatlım, çok iyisin ama ben gerçekten..."

Benim söylediklerimi duymazdan gelerek, "Evet," dedi. Bakışları heyecanla doluydu. "Birlikte gideceğiz."

Başımı iki yana salladım. Bunları hatırlamak eski

yaraları deşmişti ve bu yaralar en az açıldıkları günkü kadar acı veriyordu. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Jennifer gözlerime baktı. “Anlamıyor musun? Görmüyor musun? Gitmen gerek.”

Uçak Tahiti adalarına doğru alçalırken sarsılıp titredi. Avustralya aksanına sahip erkek bir uçuş görevlisi, interkomdan, “Normalden biraz daha fazla türbülans olmasını bekliyoruz,” dedi. “Yerlerinize oturun. Kaptan en kısa zamanda güvenli bir şekilde inmemizi sağlayacak.”

Gözlerimi kapatıp yıllar önce yanımda Kitty ve bir kabin dolusu hevesli hemşireyle yaptığım yolculuğu hatırladım. Yaşlı Hemşire Hildebrand, bizi tehlikeyle dolu bir ada konusunda uyarırken soluğumuz kesilmiş bir halde dinlemiştik. Kitty’nin koluma nasıl dokunduğunu, bana geldiğim için teşekkür ettiğini, her şeyin iyi olacağına söz verişini hatırladım. Yapabilecek olsaydım her şeyi geri alırmıydım?

Uçak şiddetli bir şekilde sarsıldı. Jennifer bana döndü. Sevgi dolu bir şekilde, “Korkma, büyükanne,” dedi.

Genç çiftlerle, tahminime göre balayına gelenlerle dolu kabine bakarken Jennifer’ın elini sıktım. Sağ tarafımızda oturan genç bir adam, altımızdaki adaya bakarken karısının saçlarını okşayıp elini öptü. Kıskanmadan edemedim. Adayı böyle savaş veya zaman karmaşası olmadan buldukları için ne kadar şanslılardı. Tekrar yirmi bir yaşında olmak istedim. Yanımda Westry’yle bu noktadan tekrar başlamak istedim.

Jennifer, beni düşüncelerimden ayırarak, "Hazır mısın?" diye sordu. Uçak inmişti. Hemen ayağa kalktım ve torunumun peşinden açılan kapıya doğru yürüdüm. Yolcular basamaklardan iniyorlardı.

Bir uçuş görevlisi tişörtüme mor bir orkide iliştirdi. Çiçek o kadar renkliydi ki spreyle boyanmış olup olmadığını merak ettim. "Bora Bora'ya hoş geldiniz, han'fendi," dedi. "Bu adayı seveceksiniz."

Gülümseyerek, "Bu adayı her zaman sevmişimdir," dedim. Sıcak, nemli havayı içime çektim. Yetmiş yıl önce basit bir pistin olduğu yerde bugün canlı bir havalimanı vardı. Zümrüt rengi yamaçlar bugün evlerle dolmuştu. Her şey değişmişti ama havada o tanıdık çiçek kokusu vardı. Uzakta turkuvaz renkli sular parlıyor ve beni kıyıya çağırıyordu. İşte o zaman anladım. Kalbim yuvasına dönmüştü.

Jennifer, dengede durmamı sağlamak için uzanarak, "Elimi tut, büyükanne," dedi.

Başımı iki yana salladım. Kendimi yıllardır hissettiğimden daha güçlü, daha kuvvetli hissediyordum. Basamaklara doğru ilerlerken, "Bunu yapabilirim," dedim. Evet, dedim kendime. Bunu yapabilirim.

Bir servis bizi otelimiz Outrigger Suites'e götürdü. Burası havaalanından bir buçuk kilometre uzaktaydı. Jennifer kart anahtarı kilitten geçirip kapıyı açtı ve çantalarımızı klimalı odaya bıraktık.

Pencereyi göstererek, "Şu manzaraya bak!" diye bağırdı. Fransız kapılar, kum ve dalgadan oluşan muhteşem bir

resmi çerçevelemişti. İşte o zaman gözüme tanıdık bir şey iliştiğini fark ettim.

Pencereye yaklaşarak, "Tanrım," dedim. "Kum... inanılmaz."

Jennifer yanıma koşarak, "Ne oldu?" dedi. "Ne gördün?"

"Yanılıyor olabilirim ama bence bu otel eski üssün olduğu yere yapılmış!" dedim. "O kumsalı biliyorum, üssün kumsala bağlantısını da. Parıldayan suyun altındaki resifi de." Hemşire Hildebrand'ı, Kitty'yi veya denizden bana doğru yürüyen Westry'yi görmeyi bekliyordum. "Yeniden burada olmak..." Kapıları açıp balkona çıktım. Jennifer peşimden gelmedi.

Usulca, "İstedğin kadar zamanın var, büyükanne," dedi. "Ben içeride olacağım."

Balkondaki hasır sandalyeye oturdum ve bıraktım tanıdık dalgalar aklımı, yüreğimi büyülesin.

Bir saat sonra odaya girdim. İçeride Jennifer'ı yataklardan birinde uyuyakalmış halde buldum. Dolaptan bir bataniye alıp üstünü örttüm. Sonra masadan bir kâğıt aldım. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Canım,

Ben yürüyüşe çıkıyorum. Seni uyandırmak istemedim. Yemekten önce dönerim.

Sevgiler,

Büyükanne

Hasır şapkamı alıp otelden çıktım. Kadınların bikini-leriyle sıcak güneşin altında güneşlendiği havuzu, çiftlerin meyve kokteyllerini yudumladığı barı geçtim. Kumsala indim. Burası kum boyunca sıralanmış geçici evler dışında bıraktığım günkü kadar sessiz ve el değmemiştii.

Bir anda yine yirmi bir yaşındaydım, hemşire önlü-ğümle, revirde uzun bir vardiyadan sonra gizlice kumsala geliyordum. Takip edilmediğimden emin olmak için om-zumun üstünden arkama bakıyordum. Kalbim onu görme beklentisi içinde çarpıyordu.

Devam ettim. Kum artık ayak tabanlarımda daha ağır bir hisse sebep oluyordu. Alnımdaki teri sildim ve şapkamı biraz daha indirerek yüzümü güneşin amansız ışınların-dan korumaya çalıştım. Palmiyelerle kaplı sahile baktım. Neredeydi? Biraz daha ileride miydi?

Ben devam ederken kuşlar da tepemde ötüyordu. Her adımında çalılığı inceliyordum. Buralarda olmalıydı. Buralarda bir yerde.

Yirmi dakika sonra nefes nefese kalmış bir halde dur-dum ve kumda gölge bir yere oturdum. Kalbimden derin derin iç geçirdim. Kulübe tabii ki yok olmuştu. Burada beni bekleyeceğini düşünerek nasıl bu kadar aptal olabilmıştım?

“Pardon, han’fendi?”

Yakınlarda bir erkek sesi duyunca kafamı kaldırdım.

“Han’fendi, iyi misiniz?”

Altmışlarında bir adam, yanında hemen hemen aynı yaşta bir kadınla bana doğru geliyordu. En büyük oğlum-dan daha büyük değil gibiydi. Kadının üstünde mavi bir

elbise vardı. Koyu renk saçlarını gevşek bir şekilde arkada toplamıştı.

Kendimi toparlayarak, "İyiym," dedim.

"Ben Greg, bu da karım Loraine," dedi. "Bu tepede yaşıyoruz."

"Ben de Anne," dedim. "Anne Call..." Dilimin sürçmesine şaşırarak durdum. Hayatımın çoğunluğunu Anne Godfrey olarak geçirmiştım ama adada bu isim kulağa yanlış geliyordu.

"Anne Calloway," dedim.

Loraine kocasına baktı, sonra bana döndü. "Anne Calloway mi?"

"Evet," dedim. Sesindeki tanıdıklık kafamı karıştırmıştı. "Pardon, daha önce tanışmış mıydık?"

Kadın başını sallayıp kocasına şaşkın şaşkın baktı. Yanımda diz çökerek, "Hayır," dedi. "Ama biz çok uzun zamandır sizinle tanışmayı umuyorduk."

Yüzüne bakarak, "Anlamadım," dedim.

Loraine, "Buna inanabiliyor musun?" dedi hayretle Greg'e, sonra bana döndü. "Siz savaş zamanı burada yaşadınız, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Yakınlarda bir kulübe var," dedi. "Onu gördünüz, değil mi?"

"Evet," dedim. "Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

Önce kocasına baktı, sonra bana döndü. "O hep geleceğinizi söylerdi."

"O?"

“Bay Green,” dedi.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Ellerimi kucağımda kavuşturdum. “Anlamıyorum. Kulübeyi biliyorsunuz? Ve...” Yutkundum. “Westry’yi de?”

Kadın başını salladı. Kocasını ayağa kaldı, arkamda uzanan kumsalı gösterdi.

“Kulübe bu tarafta, evimizin yakınlarında,” dedi. “Sizden bu yana çalılıklar büyüdü. Bulamamış olabilirsiniz.”

Hemen ayağa kalktım. Bacaklarımdaki hamlık bana artık yirmi bir yaşında olmadığımı söylüyordu. “Beni oraya götürür müsünüz?”

Gülümseyerek, “Evet,” dedi.

Birkaç dakika sessizce yürüdük. Çift arada bir bana endişeyle bakıyordu ama ben bakışlarına karşılık vermiyordum. Kendimi dalga seslerine bıraktım. Westry hakkında, kulübe hakkında sakladıkları sırları öğrenmek istiyor muydum?

Greg aniden durdu ve palmyelerle dolu çalılığı gösterdi. “Orada,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Çalılıkların arasından geçip küçük bir açıklığa ulaştım.

Greg kumsaldan, “Bir dakika, Bayan Calloway,” diye seslendi.

Arkama döndüm.

“Kulübenin eskisi gibi olmadığını bilmeniz gerek.”

Başımınla onaylayıp yürümeye devam ettim. Vahşi sarmaşıklar iterek geçtim, bazıları sanki dallarını kırılğan kollarıma sarmaya çalışıyordu. Önce sağa, sonra sola baktım.

Neredeydi? Sonra büyümüş bir amber dikkatimi çekti. Henüz çiçek açmamış olsa da yapraklarından sarı tomurcuklar çıkmıştı. Kalbim gümbürdüyordu. Kulübe yakınlar-
da olmalıydı.

Bir sarmaşığı daha yolumdan çektim. İşte oradaydı. Güçlükle de olsa hâlâ ayakta-
ydı. Sazdan yapılma çatısı za-
yıflamıştı ve bazı noktalarda çökmüştü. Örgü duvarlar da
incelmışti, bir yanı tamamen yok olmuştu, ön kapı orta-
da yoktu. Yıllar önce Westry'yle kulübeyi keşfettiğimiz anı
hatırlayınca derin bir nefes aldım. Şimdiki halinden çok
farklıydı.

Ön basamaklar aşınmıştı, bu yüzden bir metre yüksek-
likteki girişe tırmanmak zorunda kaldım. Bu benim yaşı-
daki birisi için kolay bir iş değildi. İçeri girerken kollarım
ağrıyordu. Bir kuşu korkutmuştum. Ciyaklayıp açık pence-
reden uçup gitti.

Ayağa kalktım, pantolonumdaki tozları silkeledim ve
odaya hayretle baktım. Başlığı parçalanmış bir yatak, maun
masa ve sandalye, yırtılmış ve askılardan sarkan, elimle
yaptığım perdeler. Her şey yerli yerindeydi. Bir zamanlar
tabloyu astığımız duvara baktım. Yine Westry'yle bıraktı-
ğimiz gibi kumaşa sarılı bir halde yatağın altında mıydı?

Derin bir nefes alıp eğildim, elimi yatağın altına uzat-
tım. Bir kertenkele çıkınca geri sıçradım. Dakikalar sonra
tekrar kontrolümü kazandım ve yatağın altına daha çok
ışık girsin diye yatak örtüsünü kaldırdım. Orada, bir iki
adım ileride bir kumaş parçası vardı ama tablo yoktu.

Ayağa kalkıp sandalyeye çöktüm. Yetmiş yıllık bir

duygu yoğunluğunun ağırlığını hissediyordum. Tabii ki olmayacaktı. Burada olabileceğini düşünerek ne kadar saflık etmişim.

Tekrar ayağa kalktığımda döşemeler gıcırdadı. Westry'yle bir zamanlar paylaştığımız posta kutusunu düşününce gülmüsedim. İçinde bana mektup olduğunu düşünmek saçmaydı ama yine de eğildim. Eski tahtayı kaldırıp içine bakarken gözyaşlarımı zor tutuyordum. Elimi küçük karanlık yerde biraz derine uzattım, ta ki parmaklarım yumuşak, sağlam bir şeye değene kadar.

Bu bir kitaptı. Hayır, bir tür günlüktü. Deri defteri çıkardım. Sayfalarındaki yılların biriktirdiği tozu silkeledim.

Işık azalmıştı ve güneşin yakında batacağını biliyordum. Gözlerimi kısıtım ve kapağı açarak ilk sayfayı okudum.

Westry'den Anne'e mektuplar...

Tanrım. Geri dönmüştü. Söz verdiği gibi.

Yazılı sözcükleri okumak için çaresiz olan gözlerim ve hevesli kalbimle ikinci sayfaya geçtim. Tam o sırada dışarıdan bir ses duydum.

“Bayan Calloway?”

Greg'in sesi havada yankılandı. Günlüğü gönülsüzce kapatıp çantama attım. Ayağa kalkarak, “Evet,” dedim. “Buradayım.”

O ve karısı eve doğru gelirlerken kapıda durdum. “Güzel,” dedi. “Seni burada uzun süre yalnız bırakmak istemedik. İnmene yardım edeyim.”

İki kuvvetli koluyla bana uzandı. Kollarını nazikçe belime dolayarak beni yere indirdi.

Loraine önce kulübeye, sonra bana baktı. “Aradığını buldun mu?”

Küçük kulübeye baktım. “Hayır,” dedim. “Başka bir şey buldum, daha iyi bir şey.”

Dikkatli bir şekilde gülümsedi. Sanki burası hakkında, hikâyem hakkında benden çok şey biliyor gibiydi. “Terasımızda çay içmek ister misin? Evimiz kumsalın hemen yukarısında.”

“Teşekkürler. Çok iyi olur.”

Loraine mavi beyaz bir ısıtıcıdan çay doldurdu. “Krema, şeker?”

“Alayım, teşekkürler,” dedim.

Ev ilginçti. İki yatak odalı, basit bir yapı, geniş bir terasla birlikte kumsala kondurulmuştu. Bu ev onlara uyuyordu.

Greg, “Otuz beş yıldır burada yaşıyoruz,” dedi. “Loraine ve ben New York City’de çalışırdık. Ama altmışların sonunda buraya gezmeye geldikten sonra şehir hayatına döneceğimizi anladık.”

Loraine, “Bu yüzden burada kaldık,” diye şakıdı. “Birkaç kilometre uzakta bir restoran açtık.”

Onlara imrendim. Çünkü bu hayat Westry ve benim sahip olabileceğimiz hayattı. Kalbimde her zaman özlemini duyduğum hayattı.

Çayımdan bir yudum aldım. Sonra beyaz fincanı tabağına koydum. Usulca, “Westry’yi tanıdığınızdan

bahsettiniz,” dedim. Bu konuşmanın varabileceği yerlerden ürküyordum.

Greg önce Loraine’e, sonra tekrar bana baktı. “Evet,” dedi. “Onu uzun yıllardır tanıyorduk.”

Tanrım. Geçmiş zamanda konuşuyorlardı. “Tanıyorduk mu?” diye sordum.

Loraine, “Evet,” dedi. “Buraya her sene gelirdi. O buna, senelik hac derdi.”

“Hac mı?”

Greg gülümsedi. “Seni bulma umuduyla yaptığı hac.”

Kremanın çayın içinde dönmesini izledim. Tıpkı benim hissettiğim gibi bir karmaşayla dönüp duruyordu. Birkaç dakika Greg’in sözlerini sindirdim, anlayamayarak başımı salladım. Kitty’yi, o gün Paris’te hastanede Westry’yi ne halde bıraktığımı hatırladım.

Anlattıkları hikâyeyi benim doğru olduğunu sandığım hikâyeyle bağdaştırmaya çalışarak, “Anlamıyorum,” dedim.

Greg çayından bir yudum aldı. “Bize hikâyenizi anlattı,” dedi. “Bu adada savaş zamanında birbirinize âşık olduğunuz ve savaşın sizi ayırdığını söyledi.”

“Ama neden beni Seattle’da bulmaya çalışmamış? Neden hiç yazmamış?”

Loraine, “Bunun ona düşmeyeceğini düşünmüş,” dedi. “Senin orada bir hayatın, ailen olduğunu biliyormuş. Ama kalbinde bir yerlerde bir gün dönebileceğine ve tıpkı anılandaki gibi onu kulübede bekleyeceğine inanmış.”

Ayağımın dibindeki çantaya uzandım, kahverengi deri defteri çıkardım. Onu ellerimde tutarken içindeki duygular

nabız gibi atıyordu. “Bunu buldum,” dedim. “Bana yazdığı mektuplar.”

Lorraine, “Evet,” dedi. “Her sene sana yeni bir mektup yazdı. Bulacağını umarak kulübenin içine bıraktı.” Ellerini kavuşturup dalgınlıkla başını salladı. “Çok romantik bir hareketti. Greg ve ben onun için üzülüyorduk. Onun durumundaki bir adamın her sene böyle yorucu bir yolculuk yapmasını seyrettik.” Kocasının eline uzandı ve sevgi dolu bir şekilde vurdu. “Çok dokunaklıydı.”

Sandalyemde doğruldum. “Onun durumundaki bir adam’ ne demek?”

Greg bakışlarını kıstı. “Bilmiyor musun?”

“Neyi?”

Lorraine, Greg’e kınayan bir bakış fırlattı. Sonra bana yaklaştı. Sanki dehşet verici bir şey söylemek üzere gibiydi. “Canım,” dedi. “Bay Green tekerlekli sandalyede. Savaşta felç olmuş.”

İçindeki duyguları bastırmak için elimi kalbime koydum. Felç olmuş. Gözlerimi kapattım ve Paris’te hastanedeki sahneyi, Kitty’ye bakışını hatırladım. Beni görmeyi reddetmesinin sebebi Kitty’yle ilişkisi değil de gururu muydu?

Lorraine, “Bütün bunları duymak zordur biliyorum,” dedi. “Çok şey söylediysek özür dileriz. Bunca yıl bu adamın hikâyesini izledik. Bir gün sonunu da görürüz diye umuyorduk. Seni burada görmek inanılmaz, Anne. Greg ve ben Westry için geleceğini umuyorduk. Ama onca yıldan sonra umudumuzu yitirmiştik.”

Ellerimdeki deftere baktım. Bütün bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. “Ya Westry? O şimdi nerede?”

Lorraine endişeli görünüyordu. “Tam olarak bilmiyoruz,” dedi. “Beş yıl önce buraya gelmeyi bıraktı. Çok korkuyoruz, acaba...”

Greg elini onu susturmak ister gibi Lorraine’in koluna koydu. “Elinizdeki defter,” dedi, “neden onu okumuyorsunuz? Belki bir ipucu bulursunuz?”

Ayağa kalktım. “Teşekkürler,” dedim. “Her şey için çok teşekkürler. Artık geri dönmem gerek. Torunum beni bekler.”

Lorraine ayağa kalktı. “Sizinle otelinize kadar gelelim, Bayan Calloway.”

Başımı hayır dercesine salladım. “Ben giderim. Teşekkürler.” Basamaklardan inip kumsala giden patıkaya geçtim. Hızlı hızlı yürüdüm. Ağrıyan bacaklarımı mümkün oldukları kadar hızlı hareket ettiriyor, geç kalmamış olmak için dua ediyordum.

17.Bölüm

Ertesi gün, sabah güneşi balkona vururken hasır sandalyeye oturdum. Jennifer koşuya çıkmıştı ve bir saat içinde dönecekti. Westry'nin günlüğünü açtım. Suyla lekelenmiş ilk sayfayı geçip bakışlarımı tanıdık elyazısında gezdirdim.

23 Ağustos 1959

Sevgili Cleom,

Birbirimizi adada son görüşümüzden, uçakların gürlediği, beni bir yere seni başka bir yere götürdüğü o son günden beri sana yazdığım ilk mektup bu. Bugün, yani 23 Ağustos'ta, çok uzun yıllar önce seninle tanıştığımız günde, seni veya sana dair anıları bulmak umuduyla kulübeye geri döndüm. Neredeyse 20 yıl geçti ve sen benim aklımdan veya kalbimden çıkmadın. Eski yerimizin yıllara iyi dayandığını bilmek seni mutlu edecektir. Her şey bıraktığımız gibi. Perdeler hâlâ meltemde salınıyor. Masa ve sandalye. Yatak. Sen hariç her şey.

Keşke burada olsaydın, aşkım. Seni yine kollarıma

almayı ne kadar isterdim. Oralarda bir yerlerde hayatını yaşadığını biliyorum. Bu hayatı bölmek istemiyorum. Ama kalbim senin hasretini çekiyor. Her zaman da çekecek. Bu yüzden her yıl yollarımız tekrar kesişir umuduyla buraya geleceğim. Bu günlüğü buraya posta kutumuza bırakıyorum. Mektubunu ve seni hevesle bekleyeceğim.

*Sevgilerimle,
Greyson*

Günlüğü kucağıma koyup elime ulaşması elli yıl süren mektuba hayretle baktım. Beni hâlâ seviyordu. Tanrım, beni hâlâ seviyor. Tıpkı benim onu 1959 senesinde ve bugün sevdiğim gibi. Kulübenin bıraktığımız gibi olduğunu söylüyordu. Ama neden tabloda bahsetmemişti? Bir sonraki sayfaya geçip okumaya devam ettim.

23 Ağustos 1960

Sevgili Cleo'm,

Kabul ediyorum, posta kutusunu açıp bu günlüğü elime alırken kalbim beklentiyle çarpıyordu. Senden bir haber almayı, daha da iyisi seni burada beni beklerken bulmayı ummuştum. Ama bunca sene bekledim, bir sene daha beklesem ne çıkar? Sabırlı olacağım. Söz veriyorum, aşkım.

Zaman geçerken benim de düşünmeye fırsatım oluyor. Sık sık Paris'teki hastaneden sana yazdığım mektuplara neden cevap vermediğini veya beni görmeye neden gelmediğini merak ettim. Kitty evlendiğini söyledi ama ben inanmadım. En azından en başta. Yaşadığımız o büyük aşktan sonra nasıl evlenebilirdin?

Her halükarda artık bunu kabullendim. Ama hâlâ geri döneceğine, yeniden bir araya geleceğimize inanıyorum. Biliyorum hayat devam etmeli ama bir yanımda seninle tekrar bir araya gelene kadar asla tam olarak huzurlu olmayacak.

*Bir sonraki yıla kadar, aşkım,
Greyson*

Günlüğü sımsıkı kapattım, duymakta olduğum hikâyeden daha fazla okuyamayacak kadar rahatsız olmuş, azap duymuştum. Kitty bana hastanede yalan söylemişti. Onun mektuplarına engel olmuştu. Neden böyle yapmıştı? Westry'nin mektuplarını alsaydım her şey farklı olur muydu?

Kapıda Jennifer'ın olduğunu duyunca odaya döndüm. "Çok güzel bir sabah, büyükanne," dedi. "Çıkıp yürüyüş yapmalısın."

Ayağa kalkıp günlüğü bavuluma koydum. Genevieve Thorpe'un mektubunu çıkardım.

"Bence onu şimdi aramamız gerek," dedim. Kendimden yıllardır hiç olmadığı kadar emindim.

Ben numaraları tuşlarken Jennifer yatakta yanıma oturdu. Telefonun çalışını dinledim. Bir kere çaldı, iki, üç.

Telefona bir kadın çıktı. Anlamadığım Fransızca bir sözcük söyledi. "Alo," dedim. "Ben Anne Call... Anne Godfrey. Bayan Genevieve Thorpe'la görüşmek istiyorum."

Kadının sesi, mükemmel bir Fransızcadan mükemmel bir İngilizceye geçti. "Evet, merhaba Anne, ben Genevieve."

Beklediğimden daha tereddütlü bir ifadeyle, "Ben geldim," dedim. "Bora Bora'dayım."

"Tanrım," dedi. "Ne güzel bir sürpriz! Mektubu sizi yüze görmek şöyle dursun, sizden haber alır mıyım onu bile bilmeden yolladım. Gitmeden bir araya gelmemiz mümkün mü acaba?"

"Evet," dedim. "Bu yüzden geldim."

"Bugün çok mu erken olur?"

"Hayır," dedim. "Çok iyi olur. Outrigger Suites'de kalıyoruz. Bizimle bir şeyler içmek için gelmek ister misiniz?"

"Çok isterim," dedi. "Bu ziyaret için çok uzun yıllardır bekliyorum."

"Sanırım ben de," dedim. "Akşam görüşürüz."

Hata yapmadığımı umarak telefonu kapattım.

Jennifer'la restorana girdiğimizde garson, "İki kişi misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bir misafirimiz daha olacak." O anda, bardaki bir kadın ayağa kalkıp bize el salladı. Çekici bir kadındı, minyondü, gül rengi yanakları vardı. Açık kahve-rengi kıvrıkcık saçları altın renkli bir tokayla tutturulmuştu.

Jennifer'a ve bana doğru yürüyerek, "Merhaba," dedi. Benim oğullarımdan daha büyük olamazdı. Altmışlarında filandı. "Siz Anne olmalısınız."

"Evet," dedim. Elini sıkarken bu tanışıklık hissini nereden çıktığını anlamaya çalışıyordum. "Bu da torunum Jennifer."

Bizi sıcak bir şekilde karşılayarak, "Her ikinize de merhaba," dedi. "Ben Genevieve."

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. “Oturalım mı?” Lacivert çizgili büyük bir keten çanta taşıyordu. İçinde ne olduğunu merak ettim.

“Harika olur,” dedim.

Garson bizi masanın kenarındaki bir masaya yönlendirdi. Garson geldiğinde bir şişe beyaz şarap söyledim.

Genevieve gülümsedi. Kafasını sallayarak, “Burada olduğunuza inanamıyorum,” dedi. “Mistik bir figür gibiydiniz. Savaş zamanında hemşire kayıtlarında adınız vardı ama yine de sanki bir hayaldiniz.”

Garson bardaklarımızı şarapla doldururken masaya bir sessizlik çöktü. Bir yudum aldım, şarap boğazımdan geçerken içimi ısıttı. Jennifer’a dönerek, “Buradan yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki kulübeyi bildiğinizi varsayıyorum,” dedi. “Küçük bir kulübe. Dikkat etmezseniz kaçırmırsınız.”

Başımınla onayladım. “Biliyorum.”

“Çok komik,” dedi. Şarabından bir yudum aldı ve sandalyesinde geriye yaslandı. “Yerliler oraya gitmiyor. Lanetli olduğunu söylüyorlar. Ben de bütün hayatım boyunca, özellikle de çocukken oradan kaçınırdım. O kumsalda ailemizle piknik yaparken abimle kulübeye rastlamış ama ikimiz de içeri girmeye cesaret edememiştik.” Omuz silkti. “Ama sanırım bir noktada merakım baskın çıktı. Yaklaşık yirmi beş sene önce, pencerelerden birinden tırmandım ve içeriye şöyle bir baktım. İnanır mısınız, bir hafta sonra kocamın bir ilişkisinin olduğunu ve annemin de meme kanserinden ölmek üzere olduğunu öğrendim.”

Jennifer, "Çok üzıldüm," dedim, bardaklarımıza biraz daha şarap koyarken.

"O zaman sen kulübenin lanetine inanıyorsun?" diye sordum.

Genevieve şarabı bardağın içinde döndürdü. "Bilmiyorum," dedi. "Bir yanım inanıyor, bir yanım da orada yatan birçok iyilik olduğunu düşünüyor. Oradayken hissetmiştim." Burnunu kırıştırdı. "Bu mantıklı geliyor mu?"

"Evet," dedim. "Ben de kulübe için böyle hissediyorum. Orada yalnız çok uzun zaman geçirdim."

Çantasına uzanıp küçük beyaz bir zarf çıkardı.

Gülümseyerek, "Buyurun," dedi. "Bunu kulübenin köşesinde yerde buldum. Size ait olduğuna inanıyorum."

Zarfı açmadan önce derin bir nefes aldım. Parmaklarımı zarfın içine sokunca sert ve soğuk bir şeyle karşılaştım. Mavi mücevherimin parıltısı batan güneşten yansıyor. Broşum. Kitty'nin bana verdiği broş. Arkadaki zaman içinde yitip giden yazıyı okurken nefesim kesildi. Gözlerim doldu, oda bulanıklaştı.

Şaşkın bir halde, "Bu adada bir sürü Anne vardır," dedim. "Bunun bana ait olduğunu nasıl anladın?"

Gülümseyerek, "Araştırmamı yaptım," dedi.

"Araştırmamda," dedim, duraklayarak, "bir Westry'ye de denk gelmiş olabilir misin?" Jennifer'a baktım. "Westry Green?"

Genevieve başıyla onayladı. "Evet, ona ait bir kitap buldum. Kulübedeki masanın çekmecesinde."

“Kitap mı?”

“Evet,” dedi. “1930’lardan kalma eski bir roman. İç kapakta onun adı yazılıydı.”

Sırıttım. Westry’nin bu gizli kulübeyle bağımızı sürdürme umutlarını hatırladım.

Genevieve, “Çok uzun sürdü,” dedi. “Ama onu buldum. Uzun yıllar önce konuştuk, size yazdığım projeye girişmeden önce. Ona sonradan da ulaşmaya çalıştım ama başarılı olamadım.” İç geçirdi. “Telefon numarası değişmiş. Kimse ona ne olduğunu bilmiyor.”

Kucağıma baktım. Fildişi rengi peçeteyi ikiye, sonra dörde katladım.

“Çok üzgünüm,” dedi. “Ben şey demek istemedim...”

Jennifer, olayı aydınlatmak isteyerek, “Ne dedi?” diye sordu. “Konuştuğunuzda yani?”

Genevieve gülümsedi ve tam detayları hatırlamak için tavana baktı. “Romanlardaki gibi konuştu,” dedi. “Bir zamanlar seni çok sevdiğini söyledi. Hâlâ da seviyormuş.”

Başımı iki yana sallayarak, “O zaman neden aramamış, yazmamış?” dedim.

Genevieve omuz silkti. “Sanırım sebepleri vardı. Bay Green ilginç biriydi. Sanırım bütün sanatçılar öyle.”

Kafam karışmıştı. Kaşlarımı çattım. “Sanatçı mı?”

Genevieve, “Evet,” dedi. “Tabii ki eserlerinden hiçbirini görmedim ama etkileyici bir koleksiyonu var, daha ziyade vardı. Tablolar, heykeller. Savaştan sonra Avrupa’da sanat okumuş ve Orta Batı’da bir yere yerleşmiş. Orada üniversitede sanat dersleri vermiş.”

“Genevieve,” dedim. “Etkileyici bir koleksiyonu vardı dedin. Ne demek istedin?”

“Eserlerini çeşitli galerilere bağışlamış,” dedi. “Sanatın bir yerlere kapatılmasını değil paylaşılması gerektiğini düşünüyordu.”

Gülümsedim. “Bu tam da benim tanıdığım Westry.”

Jennifer boğazını temizledi. “Genevieve, Westry’nin heykel yaptığından söz ettin,” dedi. Onay almak için bana baktı. “Neyle yapıyordu biliyor musun? Kil mi? Bronz mu?”

Aklının nereye gittiğini biliyordum. Adanın insana gerçek olmayan bağlantılar kurdurma özelliği vardı.

Genevieve omuz silkerek, “Emin değilim,” dedi. “Eserlerinden çok bahsetmedi. Yanılıyor da olabilirim. Çok uzun zaman önceydi. Hafızam zayıfladı.”

Genevieve çantasından sarı bir defter çıkarıp masanın üstüne koyarken Jennifer’la ben onu izliyorduk.

Dikkatli bir şekilde, “Size birkaç soru sorsam sorun olur mu?” dedi.

“Tabi kii hayır,” dedim. Sol elimdeki titreyen su bardağını dengelemek için sağ elimi kullandım.

“Mektubumda yazdığım gibi, çok uzun zaman önce bu adada bir kadın öldürüldü,” dedi. “Ben hikâyenin parçalarını birleştirmeye, adaleti bulmaya çalışıyorum.”

Jennifer ve ben bakıştık.

“Burada hemşire olduğunuzu ve kadının öldürüldüğü o gece çalışmadığınızı biliyorum.” Yaklaştı. “Anne, kayda değer bir şey gördün mü, duydun mu? Cinayetle ilgili bir

gizlilik örtüsü var. Sanki ada onu tek bir ipucu bile bırakmadan yutmuş gibi. Siz benim adaleti bulma konusundaki son umudum olabilirsiniz.”

“Evet,” dedim. “Bir şeyler biliyorum.”

Genevieve defterini açtı. “Öyle mi?”

Ellerimi kucağımda kavuşturdum. Westry’nin sırrımızı tutma konusundaki fikirlerini hatırladım. Bunca yıl bunu kafamda tekrar tekrar döndürdükten sonra bile onun niyetini ve kimi koruduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Belki de bu sırrı açığa çıkarmak bana istediğim cevapları verecekti.

“Atea,” dedim. “Adı Atea’ydı.”

Genevieve’in gözleri irileşti. “Evet,” dedi.

Jennifer masanın altından elimi tuttu.

“Güzel bir kadındı,” dedim. “Onu çok az tanıyordum ama o, adanın iyi yüzüydü.”

Genevieve başını sallayıp kalemini bıraktı. “Yerlilerin çoğu onun ölümünü hiçbir zaman anlayamadı,” dedi. “Bugün bile. Bunu hatırlayacak kadar yaşlı olanlar bundan buralarda yaşanan büyük bir kötülük olarak bahsediyorlar. Ben de adaleti bulma işini bu yüzden üstlendim. Onun için, herkes için.”

“Size yardım edebilirim,” dedim. “Ama sizi bir yere götürmem gerek. Size aradığınız adaleti getirebilecek bir ipucu biliyorum.”

Mor tonlar da barındıran turuncu bir günbatımı pence-
renin dışından dikkatimi çekti. “Bu gece geç oldu,” dedim. “Ama yarın sabah otelin yanındaki kumsala gelir misiniz?”

Genevieve gülümseyerek, “Evet,” dedi. “İstedığınız kadar erken gelebilirim.”

“Dokuz buçuk nasıl?”

“Harika,” dedi. “Bunun için sabırsızlanıyorum.”

O akşam, Jennifer’ın telefonu balkondaki çantasında çalmaya başladı. Ben oturmuş dalgaların kıyıya vurmasını izliyordum. Deniz, tepedeki ayışığı altında parlıyordu. Fransız kapılardan, “Tatlım,” diye seslendim. “Telefonun çalıyor.”

Üstünde yeşil pijamasıyla terasa çıkıp çantasını kurcaladı. “Çok komik,” dedi. “Burada telefonun çekmediğini sanıyordum.”

Telefona, “Alo?” dedi. Bu konuşmayı gönülsüzce dinledim. “Şaka yapıyorsunuz.” Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca dinledi. “Yaa.” Bir şeyden rahatsız olup durdu, sonra gülümsedi. “Minnettar olurum. Teşekkürler. Çok teşekkürler. Seattle’a döndüğümde sizi arayacağım.”

Jennifer telefonu kapatıp yanımdaki hasır sandalyeye oturdu. Şaşkın bir şekilde, “Arayan arşivdeki kadındı,” dedi. “Onu bulmuşlar. Sanatçıyı bulmuşlar.”

Genevieve’le konuştuklarımızı hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım. Bu mümkün müydü? “O... Westry olamaz, değil mi?” İnanması zor olsa da Jennifer’ın hayal gücü beni umutlandırmıştı.

“Üzgünüm, büyükanne,” dedi. “Hayır. Westry değil.”

Başımı salladım. “Tabii ki,” dedim. Her şeyi bu şekilde birbirine bağladığım için kendimi çocuk gibi hissetmiştim.

Tepemizde uçan bir kuşu izledi. Görüş alanından çıkana kadar gözleriyle takip etti. “Sanatçı dört sene önce ölmüş,” dedi.

Eline hafifçe vurarak, “Üzüldüm, canım,” dedim.

Zorla gülümseyerek, “Sorun değil,” dedi. “En azından gizem çözüldü sayılır. Artık kim olduğunu bildiğimize göre ailesiyle konuşabilirim.”

“Doğru,” dedim. “Keşke burada bir şişe şampanya olsaydı.”

“Neden?”

“Bunu kutlamak için.”

Jennifer kafası karışmış bir halde bana baktı.

“Tatlım,” dedim. “En sonunda adamını buldun.”

Jennifer başını omzuma yasladı. “Sen de kendi adamını bulacaksın,” dedi. “İçimde her şeyin çözümleneceğine dair bir his var.”

“Olabilir,” dedim. Sesimdeki şüpheyi anlamayacağını umuyordum çünkü kalbim bana geç kaldığını söylüyordu.

Planladığımız gibi Genevieve sabah kahvaltıdan sonra kumsala geldi. Neşeli bir gülümsemeyle yaklaşarak, “Günaydın,” dedi. Bir sırt çantası vardı ve kıvrıkcık saçları beyaz gevşek şapkasından çıkmıştı.

Otelden bayağı bir uzaklaştıktan sonra, “Bugün benimle geldiğiniz için çok teşekkürler,” dedi. “Cevaplara daha yakın olmanın benim için ne büyük bir şey olduğunu anlatamam.”

“Umarım bende doğru cevaplar vardır,” dedim. Kendimi

biraz sonra olacaklara hazırlamaya çalışıyordum. “Bana bu cinayetle ilgili neler bildiğini anlatır mısın?”

Sırt çantasını düzelterek, “Hımm,” dedi. “Sadece yerlilerin bildiklerini ya da bildiklerini sandıklarını biliyorum. Cinayeti işleyen adamın adadaki bir dizi hamilelikten de sorumlu olduğunu duydum; birçok yerli kadın ve bir Amerikan hemşire.”

Kitty.

Önümüzde uzanan beyaz kumlara bakarak, “Onu görmedim,” dedim. “Karanlıktı. Ama olabilecek tek erkek Lance’ti.”

“Lance mi?”

“Evet,” dedim. “O bir zamanlar en yakın arkadaşımın görüştüğü adamdı. Onu çok kötü bir halde bıraktı. Hamile ve yalnız. Sonra yerli kadınlarla düşüp kalkmaya devam etti.”

Genevieve aniden durup bana döndü. “Anne,” dedi. “Anlamıyorum. Bütün bunları biliyorsan neden anlatmadın? Neden ihbar etmedin?”

İç geçirdim, ellerimi birbirine sımsıkı bağladım. “Kulağa nasıl geliyor biliyorum ama olay bundan daha karışık.” Kulübe yakındı, bu yüzden kumsaldaki bir parça kütüğü gösterdim. “Bir dakika oturalım. Bildiklerimi anlatayım.”

Kıyıya vurmuş bir kalasın üstüne oturduk. Yıllardır dalgalarla mücadele etmekten grileşmiş ve düzelmişti. Arkamızı gösterdim. “Orası,” dedim, “kızın boğazına bıçak dayayışını izlediğim yer.”

Genevieve ağzını kapattı.

“Gidene kadar karanlıkta gizlendim, sonra kızın yanına koştum. O yaşam için, nefes almak için mücadele ederken onu kollarımda tuttum.” Kafamı salladım. “Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölüyordu. Biraz sonra Westry geldi. Çantamdaki morfin geldi aklımıza. Hemşireler çantalarında her zaman morfin taşırdı. Bu onun acısını dindirebilirdi, bunu ikimiz de biliyorduk. İlk başta gönülsüzdüm ama onun nefes almak için çırpınışını görünce ve ciğerlerinin çıkardığı sesi duyunca bunun tek yol olduğunu anladım. Onun acısını dindirmek ve hayatını sonlandırmak için morfin yetti de arttı bile. Kollarımda öldü.”

Genevieve koluma hafifçe vurdu. “Sen doğru şeyi yaptın,” dedi. “Aynı durumda hepimiz aynı şeyi yapardık.”

Gözyaşımı sildim. “Ben de bunca yıldır kendime bunu söylüyorum ama kalbimde aslında daha fazla şey yapabileceğimi biliyorum.”

Genevieve, “Bu cinayeti ihbar etmek gibi mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Bunu neden yapmadın?”

Başımı salladım. “Sessiz kalmak Westry’nin fikriydi. Bunun kendi iyiliğimiz için olduğunu, cinayetten sorumlu tutulabileceğimizi söyledi. Ama gerçek sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Westry önemli bir sebep olmasaydı adaletten asla kaçmazdı.” O gece ne kadar kendinden emin, güçlü görüldüğünü hatırlayarak kumsala baktım. Benim bilmediğim bir şey biliyordu. “Birini korumaktan bahsetti,” dedim. “O, yetkililere gidersek kötü bir şey olacağından korkuyordu. Ona güvendim.”

“Bunlarla ne kastetmiş olabileceğine dair fikrin var mı?”

Ellerimi havaya savurarak, “Bilmiyorum,” dedim. “İnan bana, o geceyi yetmiş yıldır düşünüyorum. Ama Westry’nin endişelerini anlamaya yetmiş yıl önceye göre hâlâ yaklaşmış değilim.”

Genevieve iç geçirdi.

“Ama,” dedim, “dün gece söylediğim gibi, sana göstereceğim bir şey var. Bir ipucu. Cinayet gecesi sakladım. Bir gün, gerçek anlatılmaya hazır olduğunda kullanılabilir diye. Zamanı artık gelmiş olabilir.”

Ayağa kalktım. Genevieve ve Jennifer beni takip ettiler.

“Seni ona götürmemi ister misin?”

Genevieve hevesle, “Evet,” dedi.

Çalılardan arasından ilerleyip ormanda daha derinlere girerken Jennifer bana dengemi sağlamamda yardım ediyordu. Şu halime bakın, bu yaşında ormanda dolaşıyordum. Ama şu anda yaş önemli değildi. Gerçeklerden başka hiçbir şey önemli değildi ve ben gerçeği bulma niyetindeydim.

Yönümü bulmaya çalışarak ileri baktım. Kendi kendime başımı sallayarak, “Evet,” dedim. “Burada olması gerek.”

Manzara farklı görünüyordu tabii ama uzaktaki büyük palmye ağacını gördüğümde yakında olduğumuzu anlamıştım. Jennifer ve Genevieve’i geçerek yaşlı palmyenin altına gelene kadar hızlı adımlarla yürüdüm. Eğilip ellerimi nemli toprağa daldırdım. Mümkün olduğu kadar çok toprak çıkarıyordum. Burada olmalıydı.

Genevieve, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Çıplak ellerimle kazdığım toprakların tepesinde dikiliyordu.

Başımı iki yana salladım. “Birkaç dakika daha lazım, burada olması gerek.” Ellerime ve kollarıma toprak bulaşmıştı. Tırnaklarımın içine girmişti. Yıllar önce olsa bu beni rahatsız ederdi ama şimdi umurumda değildi. Adalete hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Kokusunu alabiliyordum. Bir dakika sonra hissedebiliyordum da.

Elim yüzeyden otuz santim kadar aşağıda sert bir şeye çarptı. Onu almak için bir delik açmak amacıyla daha çok kazdım. Nefesim kesildi.

Jennifer, “Büyükanne, iyi misin?” diye fısıldadı, yanımda diz çökerek.

“Evet,” dedim. Yıllar önce sakladığım şeyi bulmuştum. Yırtık kumaş parçasını açtım. Bu parça, bir zamanlar elbisemin kenarına aitti ama şimdi nemden ve böceklerden parçalanmıştı. Bıçağı çıkardım.

Genevieve’e, “Suç aleti,” dedim. “Katil ormana attıktan sonra gelip aradım. Sonra zamanı geldiğinde bulabilmek için buraya gömdüm.”

Adli tıp uzmanı gibi sırt çantasından ağız kilitli bir torba çıkardı ve bıçağı içine koydu. Sonra ellerim için ıslak mendil verdi. Usulca, “Zamanı gelmişti,” dedi. “Teşekkürler.”

Basitçe, “Bana teşekkür etme,” dedim. “Sadece Atea’ya ihtiyaç duyduğu adaleti ver.”

“Vereceğim,” dedi. Poşetteki bıçağı inceledi. “Bu yazılar, birlik sayısı filan, bunların bir anlamı olması gerek.”

“Var,” dedim. “Bunlar seni Lance’e götürecektir.”

Poşeti çantasına atarak, “Güzel,” dedi. “Bunları ordunun tarih kurumunun yardımıyla araştırabilirim. Onlar

savaştan kalan her şeyin kaydını tutuyorlar. Seni de bu sayede buldum.”

Kumsalda sessizce yürürken gülümsedim. Gerçeği özgür bırakmak güzel bir histi. Kendimi hafıflemiş hissediyordum.

Geneieve’nin telefonu çalınca Jennifer’la ondan ayrılıp kumsala indik. Burada ellerimi tuzlu suya daldırıp topraktan ve bıçağa tutunmuş kötülükten temizledim.

Jennifer yanımda diz çökerek, “Seninle gurur duyuyorum, büyükanne,” dedi. “Bu yaptığın cesaret ister.”

Ellerimi pantolonuma silip kurulayarak, “Teşekkürler, canım,” dedim. “Bunu yıllar önce yapmamı gerektirdi.”

Geneieve’in yanına döndük. O hâlâ telefonla konuşuyordu. “Evet, tatlım,” dedi. “Söz veriyorum eve geleceğim ve birlikte bahsettiğimiz yemeği yiyeceğiz.” Durdu. “Ben de seni seviyorum, Adella.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu isim. Bunu o zamandan beri duymamıştım... Jennifer’a baktım. Yüzündeki ifade onun da aynı bağlantıyı kurduğunu gösteriyordu.

Dakikalar sonra Geneieve’e, “Pardon,” dedim. Artık otel görülüyordu. Kıyıdaki yüzücülerin kahkahalarını ve seslerini duyabiliyordum. “Adella deyince istemeden duydum.”

“Aaa,” dedi. “Evet, Adella benim kızım.”

“Çok güzel bir isim,” dedim. “Sık duyulacak türden değil.”

“Evet,” dedi. “Hayatım boyunca başka Adella’yla karşılaşmadım. Bu benim ikinci adım. Ben evlatlıkmışım.

Sanırım beni doğuran annemin benim için seçtiği isim buymuş.”

Kalbimde kabaran duyguları saklayamayarak kafamı çevirdim.

“Ailem bu ismi değiştirmemiş,” dedi. Bir an düşüncelere daldı. “Kızım doğduğunda bana doğru gelen tek isim bu oldu, ben de ona bu ismi koydum.”

Endişeli bir ifadeyle, “Anne,” dedi. “Bir sorun mu var?”

Kendimi toparlayarak, “Hayır,” dedim. “İyiyim. Sadece öz annenle tanıştın mı veya onu bulmaya çalıştın mı merak ettim.”

“İnan bana,” dedi, “denedim. Ailem onunla ilgili hiçbir şey söylemedi.” Bir an düşüncelerinde kayboldu, sonra gü-lümsedi. “Bir öğretmenim annemin Fransız olabileceğini çünkü bende harika bir Fransız burnu olduğunu söylemiş-ti. Ama hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Kayıtlar çok uzun zaman önce imha edilmiş.”

Kitty’nin kızı. Tam karşımdaydı. Kulübede doğmasına yardım ettiğim bebeğin ta kendisiydi.

Genevieve, ellerini kavuşturarak, “Evet,” dedi. Şimdi bütün parçaları bir araya getirince gözlerinin Kitty’nin gençliğindeki gözleri olduğunu görebiliyordum. “Burada durmuş sizi kendimle ilgili şeyler anlatarak güneşte oya-lıyorum. Duygusal bir sabahtı. Bırakayım da dinlenin. Yarın bu bıçaktaki numaralarla ilgili bir şeyler öğrendiğim-de neden bana uğramıyorsunuz? Akşama doğru öğrenmiş olurum.”

“Bu çok güzel olur,” dedim. Başım dönüyordu.

“O zaman konuşacak çok şeyimiz olur.”

“Evet,” dedim. Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım, tıpkı Kitty karşımda duruyor olsaydı yapacağım gibi.

18.Bölüm

Jennifer ertesi sabah, “Ben kumsalda biraz koşacağım,” dedi. Yanıma yaklaştığında yeni yıkanmış saçlarındaki hindistancevizli şampuan kokusunu alabilmişim. “Bir şey ister misin? Kruvasan? Kahve?”

Gülümsedim. “Böyle iyiyim, canım.”

Kapıyı kapattığında Westry’nin günlüğünü çıkardım ve mektuplarını okumaya devam ettim. Sarı sayfalara dalıp gitmişim. Bensiz yaşadığı hayatı, beslediği aşkı öğrendim. Her sene daha artan ve kesinleşen bir aşk. Beş yıl öncesinin tarihi atılmış son sayfaya ulaştığımda kalbim sızladı.

23 Ağustos 2006

Sevgili Cleom,

Yine buradayım, bir başka sene, bir başka ağustos. Artık burada olmak için, sensiz olmak için fazla yaşıyorum. Bu yıl bana iyi davranmadı. Her nerdeysen sana iyi davrandığını umuyorum.

O gece kulübede radyodan dinlediğimiz şarkıyı hatırlıyor musun? “La Vie en Rose.” Sözleri şöyleydi:

"Bana kalbini ve ruhunu ver ki hayat toz pembe olsun." Sanırım bu benim hayatımın gerçeği. Sen, varlığın, dokunuşun olmadan da her zaman yanımdasın. Sen kalbini ve ruhunu bana verdin ve ben bunlardan hiç vazgeçmedim.

Bir daha bir araya gelsek de gelemesek de önemli olan bu.

La Vie en Rose, canım.

Her zaman senin olacağım,

Grayson

Genevieve odamıza saat üçte geldi. Jennifer onu içeri aldı. Genevieve çantasını masanın üstüne koydu. "Ne bulduğuma asla inanamayacaksınız."

Hevesle, "Ne buldun?" dedim.

Genevieve yatakta yanıma oturdu. "Bıçağın üstündeki yazılar," dedi. "İnceledim." Hayretle kafasını salladı. "Bilgiler Lance'e ait değil, Anne."

"Tanrım," dedim. "O zaman kimmiş?"

Çantasından defterini çıkarıp ilk sayfayı açtı. "Bu dehşet verici bir sürpriz olabilir," dedi. "Bıçak, tüm birliğin komutanı olan Albay Matthew Donahue'ya aitmiş." Bir açıklama bekler gibi bana baktı. "Bir hata olmalı."

Demek her şeyi yanlış anlamıştım. Doğrularak, "Hata yok," dedim. Geçmişten gelen görüntüler zihnimden geçti. Yatağında ağlayan Kitty, Noel gecesi kafası karışmış ve çılgına dönmüş Atea, kışlada Westry'nin kanlı yüzü. Tabii ki Lance değildi. Bunu şimdi anlıyordum. Her şeyin arkasında Albay vardı.

Genevieve'in kafası karışmıştı. "Kimse bir komutanın, hem de saygın bir komutanın böyle vahşi bir suçu işlediğine inanmaz." Çantasından defterini almak için durdu. "Kesin olarak emin olabileceğimiz, kanıt bulabileceğimiz tek yol, onunla ilişkisi olan Amerikalı hemşireyi bulmak ve onunla konuşmak. Belki bütün bunlarda eksik olan parça odur. Bıçak parmak izi alınamayacak kadar aşınmıştı. Yeterince yaşlı olan yerliler de konuşmuyor. Bana inan, denedim." Yılgın bir halde omuz silkti. "O hemşireyle telefonda konuşabilme ihtimalimiz nedir? Pek olası değil herhalde?"

Usulca, "Belki," dedim. Söyleyeceklerimi düşünmek için durdum. "Kadını tanıyorum."

Genevieve'in gözleri irileşti. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Tanıyorum işte. Çok eski bir arkadaşım. Aslında en yakın arkadaşımdı. Adaya birlikte gelmiştik." Kitty'nin yüzüne benzeyen yüzünü incelemek için durdum. Onlar için artık çok mu geçti?

"Adı neydi?"

"Kitty. Kitty Morgan." İç geçirdim. "Aslında ona ne olduğunu bilmiyorum. Şeyden beri konuşmadık, çok uzun zamandan beri işte."

Genevieve'in gözleri parladı. "Kitty. Bu ismi biliyorum. Evet. Revirdeki personel kayıtlarından onun bilgilerini de almıştım. Bir noktada telefon numarasına bakmış ama ara-mamıştım. Aramak için neden görememiştim." Defterini kurcaladı. Bir sayfada durdu. "İşte burada," dedi. "Kitty Morgan Hampton. Şu anda Kaliforniya'da yaşıyor. En azından iki yıl önce orada yaşıyormuş. Anne, onu arar mısın?"

Birden gücüm kesildi. "Ben mi?"

Beklentiyle bana baktı. "Evet," dedi.

"Ama bu senin projen," dedim. "Senin araman gerek."

Genevieve kafasını salladı. "Bir yabancıyla konuşmak-tansa seninle konuşması daha olası."

Ah bir bilse.

Adadaki son ayımızda Kitty'nin bana ne kadar soğuk davrandığını düşündüm. Westry'ye davranışlarını, aramıza girişini, aşkımızı sonsuza kadar yaralayışını. Hayır, onunla konuşamazdım.

Jennifer'in çenesini omzumda hissettim. "Zaman in-sanları değiştirir," diye fısıldadı. "Bir zamanlar onu seviyor-dun. Hikâyeyi ondan dinlemek istemiyor musun?"

Evet, onu sevmiştim. Belki hâlâ seviyordum. Bunca yıl-dan sonra bile anısı hâlâ beni etkiliyor, harekete geçiriyor-du. "Tamam," dedim. "Arayacağım."

Jennifer telefonu bana uzattı. Genevieve'in defterindeki numaraları tuşladım.

"Alo?" Kitty'nin sesi daha pürüzlüydü ama ses tonu hâlâ aynıydı. Donup kaldım, sesimi bulamıyordum.

Tekrar, "Alo?" dedi. "Tele pazarlamacıysanız..."

En sonunda cırlayarak, "Kitty?" dedim.

"Evet?"

"Kitty," dedim. Sesim çatlıyordu. Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı. "Kitty, ben Anne."

"Anne?"

"Evet!" dedim. "Anne Calloway, Godfrey."

"Tanrım, Anne," dedi. "Gerçekten sen misin?"

“Evet, gerçekten benim.”

Jennifer bana bir mendil verdi. Sessizce burnumu sildim. Kitty’nin hattın diğer ucunda aynı şeyi yaptığını duydum.

“Anne, ben...” Sesi kesildi. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Nasılsın?”

“Çok komik,” dedim. “Bunca yıldan sonra bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Nereden başlayayım?”

Kitty yumuşak bir sesle, “Hımm,” dedi. Paris’teyken sesinde olan, beni sarsan o keskinlik artık yoktu. Yıllar ses tonunu, belki de kalbini yumuşatmıştı. “Ben özür dileyerek başlayabilirim.”

“Kitty, ben...”

“Hayır, bırak bitireyim,” dedi. “İyi değilim, Anne. Bunu sana bir daha söyleyemeyebilirim o yüzden şimdi söylemem gerek.” Durdu, sanki düşüncelerini topluyor gibiydi. “Sana yıllar önce ulaşmam gerekiyordu. Neden yapmadım bilmiyorum. Kendimden utanıyorum.”

“Ah, Kitty,” dedim. Akan yaşları durdurmak için gözlerimin altını başka bir peçeteye sildim.

“Adada ve Paris’te yaptığım her şeyden pişmanım,” dedi. “Doğumdan sonra dondum. Anlamadığım karanlık bir yere girdim. Şimdi onun depresyon, kızımın dediğine göre de doğum sonrası depresyon olduğunu biliyorum. Ama ben...”

Masanın yanındaki sandalyeden sessizce beni izleyen Genevieve’e baktım. Kitty’ye sayabileceğimden de çok açından benziyordu. Güzel, enerjik, atılgandı. “Kitty, kızın mı oldu?”

“Evet, üç kızım var. Aslında dört...” derken sesi kayboldu.

“İyi bir adamla evlendim, buna sevinirsin. Onunla savaştan sonra Paris’te tanıştım. Bir denizci. Kaliforniya’ya taşındık. Güzel bir hayat yaşadık.” Hat bir an için sessizleşti. “Senin hayatın güzel miydi, Anne? Seni sık sık düşündüm.”

Usluca, “Güzeldi,” dedim. “Neredeyse her bakımdan.”

Kitty iç geçirdi. “Anne, sana Westry’yle ilgili söylemem gereken bir şey var.”

İsmi bende hâlâ nasıl bu kadar duygu uyandırabiliyordu? Bu kadar acı? Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Paris’te sürekli senden bahsediyordu,” dedi. “Seninle ilgili sorular soruyor ve geleceğini umuyordu.”

“Geldim,” dedim. “Tabii ki bunu hatırlıyorsun.”

“Evet.” Kitty’nin utancını duyabiliyor, ta Pasifik’ten hissedebiliyordum. “Senin sahip olduğun şeyi kıskanıyordum.”

“Bu yüzden mi onun bana yazdığı mektupları engelledin?”

Kitty’nin nefesi kesildi. “Biliyor musun?”

“Daha yeni öğrendim,” dedim.

Gözyaşları dökülürken, “Anne, kendimden çok utanıyorum,” dedi. “Benim yaptıklarımın hayatının akışını değiştirmiş olabileceğini düşünmek beni kahrediyor. Buna dayanamıyorum.”

O anda, yıllardır kalbimde köpürüp duran öfke hızını kaybetti. “Seni affediyorum,” dedim. “Zamanının azaldığını söyledin ya, ben de öyle hissediyorum.”

Biraz durduktan sonra, “Broşum hâlâ bende,” dedi. “Sana Cabaña Kulüp’te verdiğim broş. Mücevher kutumda. Anne, sık sık ona bakıyor ve seni düşünüyor.”

Bana broşu, ebedi arkadaşlığımızın simgesi olarak verdiği o anı hatırlıyordum. Gözlerimi kapattığımda mavi kâğıda sarılı ve altın sarısı kurdeleye bağlanmış küçük kutuyu hemen görebildim. Sigara dumanı etrafımızı sarmıştı. Keşke o broş, bağımızı da sürdürebilseydi. Belki de sürdürmüştü. Broşu cebimden çıkarıp elimde çevirdim. Oyma yazıyı inceledim.

“Benimki de hâlâ duruyor, Kitty,” dedim. “Elimde.”

Kitty, “Seni görmeyi ne çok isterdim,” dedi. “Neredesin? Seattle’da mı?”

“Hayır,” dedim. “Bora Bora’dayım.”

“Bora Bora’da mı?”

“Evet, adada gerçekleşen bir cinayeti araştıran bir kadınla birlikteyim.”

Kitty bir an sessiz kaldı. “Atea’yı kastediyorsun değil mi?”

“Evet,” dedim. “Hatırlıyorsun.”

“Tabii ki hatırlıyorum.”

Hikâyeyi nerden bildiğini sormamaya karar verdim. Bu önemli değildi. Dikkatli bir şekilde, “Sorun olmazsa,” dedim dikkatli bir şekilde, “sana bazı sorular sormak istiyorum.”

“Sor tabii.”

“Bebeğinin babasından hiç bahsetmedin,” dedim. “Ben hep Lance olduğunu düşünmüştüm ama şimdi elimizde Atea cinayetini başka birine bağlayan bir delil var.”

“Albaya mı?”

“Evet,” dedim. “Biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi. “Westry de biliyordu.”

“Anlamıyorum.”

“O kimseye anlatmayarak beni koruyordu, Anne,” dedi. “Durumumu anlamıştı, senden bile önce. Bizi birlikte gördü, kumsalda konuştuklarımızı duydu. Westry albayın yerli kadınlarla benzer ilişkiler içinde olduğunu da biliyordu. İnatçıydım. Westry beni uyardı ama dinlemedim.”

Kışladaki kavgayı hatırladım. “Westry’yi tehdit etti, değil mi?”

Kitty, “Evet,” dedi. “Albay, olaylara karışırsa veya onu üstlerinden birine ihbar etmeye kalkarsa bana çok kötü şeyler yapmakla tehdit etti Westry’yi.”

“Aman Tanrım, Kitty!” dedim. “Atea’nın cinayetiyle ilgili sessiz kalarak seni mi koruyordu?”

“Evet,” dedi. “Şimdi geriye dönüp baktığımda tahmin ettiğimden daha büyük tehlikedeymişim. Westry beni bütün bunlardan korudu.”

İç geçirdim. “Bu yüzden mi ona karşı bir şeyler hissetmeye başladın?”

Kitty açıkça, “Sanırım öyle,” dedi. “Hayatım boyunca erkekler tarafından tehdit edildikten sonra karşıma dürüst, beni korumak isteyen, bana değer veren bir erkek çıkmıştı. Ama o çoktan en yakın arkadaşına âşık olmuştu.”

Kitty’nin Westry’ye nasıl baktığını hatırlayarak pencereden kıyıya bakındım. Westry’yi sevdiği için onu suçlayamazdım.

“Herneyse,” dedi. “Atea öldürüldü çünkü albay onu hami- le bırakmıştı ve Atea diğer kadınların aksine sessiz kalmadı.”

“Diğer kadınlar mı?”

“Evet,” dedi. “En azından iki kadın daha vardı, birisi daha on dört yaşındaydı.” Böyle rahatsız edici bir şeyin ortaya çıkmasıyla durdu. “Bunu çok önce anlatmam gerekirdi ama hayatıma devam etmek zorunda kaldım. Albayın öldüğünü duyduktan sonra da zaten cehennemde yanacak dedim.”

“Ne zaman ölmüş?”

“1963’te,” dedi. “San Francisco’da bir otel odasında yalnız başına, kalp krizinden ölmüş.”

Doğrudum, önce Jennifer’a, sonra Genevieve’e baktım. “Bu, adaletin yerini bulamayacağı anlamına gelmez,” dedim. “O eski bir savaş gazisi. Ordunun onun bu statüsünü ölümden sonra da olsa iptal etmesini sağlayabiliriz. Bundan eminim.”

Genevieve başıyla onayladı. Bütün bu olayların merkezindeki adamın öz babası olduğunu duyunca nasıl hissedecekti? Derin bir nefes aldım. Biraz sonra söyleyeceklerim ikisi için de her şeyi değiştirecekti.

“Kitty,” dedim. Genevieve’e telefona gelmesini işaret ettim. “Seninle konuşmak isteyen birisi var. Adı Genevieve. Bence ikinizin tahmin edeceğinizden daha fazla ortak noktası var. Örneğin kızı... Bence ikiniz konuşmalısınız.”

Genevieve bana kafası karışmış gibi baktı ama telefona gelip gülümsedi. “Bayan Hampton?”

Yataktan uzaklaştım. Jennifer’a da dışarı çıkmasını işaret ettim. Olacakları bildiğinden başını salladı. Kapıyı arkamızdan sessizce kapattık.

Jennifer koridorda gülümseyerek, “Bu olay bunca şeyin

içinde en iyi şey olabilir,” dedi.

Merdivenlerden kol kola lobiye indik. Burada birlikte oturduk ve dalgaların kıyıya vurmasını, güneşlenenleri hazırlıksız yakalamasını, ıslanan havlularıyla daha ileriye taşmasını izledik. Görüntüye hayranlıkla baktım. Sanki ada adaletin yerini bulduğunu anlamıştı ve kıyılarından kötülüğü arındırıyordu.

Parmaklarımı madalyonun zincirinde dolaştırdım. Tita'nın dedikleri doğru muydu merak ettim. Bahsettiği lanet artık kalkacak mıydı? Bunu zaman gösterecekti.

19.Bölüm

Oturma odasındaki telefon çalınca inledim. Bu telefona cevap vermek; ayağa kalkmak, yatağımdan çıkmak ve her adımında kemiklerimin ağrması anlamına gelecekti. Ama ısrarla çalan telefon beni bu yolculuğu yapmaya ikna etti. Bir adım, bir adım daha. Bacaklarım ağrıdı ama sonra hareket ettiler ve telefona zamanında yetiştim. Soluk soluğa alo dedim.

Jennifer, “Büyükanne, benim,” dedi. “Zamanı geldi.”

Adadan döneli üç aydan uzun zaman geçmişti. Bu gezi birçok açıdan beklediğimden daha tatmin edici olmuştu. Ama dönüşümüzden sonra bastıran duygusal yorgunluğa hazır değildim. Genevieve, Atea, Kitty ve hatta ada için huzuru sağlarken kendi kalbimi sadece Westry’nin fısıltıları ve tutunabileceğim eski mektuplardan oluşan bir kitapla tsunamide bırakmıştım.

“Büyükanne?”

Telefona, “Buradayım, canım,” dedim. “Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Ama geliyorsun, değil mi?”

“Ah, tatlım,” dedim. Kanepeye oturup buz gibi olmuş ayaklarımın üstüne bir battaniye örttüm. “Gelebileceğimi sanmıyorum.”

Jennifer’in sessizliği kalbimi parçaladı. O bana yolculuğumda eşlik etmişti, yanımda tutkuyla durmuştu. Ben onu böyle bir günde nasıl bırakırdım?

Ağrıyan sırtımı ovuşturarak, “Bensiz de yapabilirsin, değil mi, canım?” dedim.

Jennifer bir hafta önce son projesini teslim etmişti. Üniversitenin halkla ilişkiler birimi de gazeteler de bu projeden haberdardı.

“Ah, büyükanne,” dedi. “Biliyorum çok şey istiyorum, özellikle de kendini iyi hissetmediğin için ama gelersen çok sevinirim. Bir sürü insan orada olacak ve onlarla tek başıma yüzleşmem. Çok gerginim. Senin orada olman beni rahatlatacak. Seni bir saat içinde alabilirim. Fazla yürümek zorunda kalma diye yakına park ederiz.”

Bacaklarımı önüme doğru uzatıp ayağa kalktım. Bunu yapabiliirdim. Jennifer için. Derin bir nefes alarak, “Tamam, o zaman geleceğim,” dedim. “Senin için, canım.”

“Büyükanne, teşekkürler!” diye bağırdı. “Biraz sonra geleceğim.”

Telefonu kapattım ve Genevieve’in gönderdiği mektubu sehpanın üstünden aldım.

Mektup dün gelmişti, açıp onlarca kez okumuştum.

Sevgili Anne,

Bora Bora'ya geldiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Bu ziyaret birçok şeyi değiştirdi. Ada için, benim için, Atea için. Umarım senin için de öyle olmuştur.

İyi haberleri vereyim. Orduyla irtibata geçtim ve bütün detayları öğrendim. Albay Donahue'ya karşı dava açmaya karar verdiler. Bu adamla olan ilişkim düşünülürse hepsi çok tuhaf geliyor. Ama bu beni Atea için, doğmamış kardeşim için adalet istememden alıkoymuyor.

Ordu, ölü olduğu için ona ceza veremiyor ama irtibata geçtiğim kişiler bana davayla ilgili gerçekleri toparlamak için buradaki yetkililerle birlikte çalışacaklarını söylediler. En azından bütün askeri kayıtlarda paye ve rütbeleri elinden alınabilir.

Ada yetkilileri şehirde bir yerde Atea için bir anıt yaptırmaktan bahsediyor. Bu harika değil mi, Anne? Zamanı geldiğinde törende seni de burada görmek isteriz. Senin cesaretin olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Neredeyse unutuyordum. Önümüzdeki ay Kitty'yle Kaliforniya'da ilk buluşmayı gerçekleştiriyorum. Beni yanında kalmaya davet etti. Adella'yı da götürüyorum. Bunların gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerek. Ama harika bir şekilde bütün bunlar gerçek.

Seni her zaman içtenlik, sevgi ve takdirle anacağım.

*Sevgilerle,
Genevieve*

Kampüsün üstüne sessizlik çökmüştü. Topuklarım,

yeni yağan yağmurla parlayan tuğla patikada tıkırdıyordu. Uzakta bir saat çaldı. Öğlen olmuştu.

Jennifer, yüzümde zorlanma işareti var mı diye bakarak, “Biraz daha,” dedi.

“Ben iyiyim, canım,” dedim. Serin sonbahar havası tenime iyi geliyordu. Bana hiç beklemediğim şekilde enerji vermişti. “Sen yolu göster.”

Bir sıra akçaağacın yanından geçtik; yaprakları turuncu ve kırmızıya dönmüştü. Yakınımızda görkemli tuğla bir bina vardı. Binayı tabii ki hemen tanıdım. Gerard bankadan emekli olduktan sonra burada ekonomi dersleri vermişti. Kampüste özellikle de sonbaharda onunla yürüyüş yapmayı ne kadar severdim.

Jennifer, “Neredeyse geldik,” dedi. Sarmaşıkla kaplı bir binaya doğru kıvrılan dar bir patikaya yaklaşıırken koluma girdi. Altından geçebileyim diye bir ağacın dalını tuttu. Gerard’la kampüste olduğumuz bunca zaman binanın arkasına geçmeyi hiç düşünmemiştim. Bir kez bile.

Gururla karşıyı göstererek, “İşte bu,” dedi.

Gözlerimi kısıtığım da, heykel daha da netleşti. Bunun Jennifer’ı neden bu kadar etkilediğini anlamıştım. Heykelin bir hikâyesi vardı. Meraklanarak yaklaştım ve ilkel bir kapıda birbirine sarılan bronz çifte baktım. Kalbim neden böyle gümbürdüyordu? Adam kadına hasretle bakarken kadının bakışları sol tarafta uzaklara bir yere dalmıştı.

Yaklaşarak, “Çok güzel,” dedim. Adamın elinde kilitli bir kutu vardı. Ayaklarının dibinde birkaç eşya duruyordu. Bir tablo, kırılmış bir şişe ve bir kitap. Eğilirken ellerim titriyordu. O anda kalbim her şeyi anlamıştı.

Jennifer birkaç adım arkamda sessizce dikiliyordu. Herkes neredeydi, Jennifer'ın konuşacağı tören neredeydi? Elimi soğuk ve yağmurdan ıslanmış heykelin dibindeki bronzdan kitapta gezdirdim. Kapağın kenarına ulaştım. Olabilir miydi? Ağır kapağı kaldırıp içindeki paslı anahtara baktım. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Jennifer'a yaklaşmasını işaret ettim. Yanaklarımdaki yaşı silerek, "Bunu tek başıma yapamam," dedim.

Jennifer bana destek olurken anahtarı kutudaki kilide soktum. Kutunun kenarları içindekileri korumak için sıkı sıkı kapatılmıştı. Mükemmel bir uyum. Anahtarı sağa çevirdim ama kutu açılmadı.

"Hava yüzünden bozulmuştur," dedim. "Tekrar deneyeyim."

Anahtarı çıkardım, ikinci kez kilide taktım ve hafifçe salladım. Kilit sıkı tutuşunu bırakırken hafif bir tık sesi duyuldu.

Kapağı açarken Jennifer da yanıma sokuldu. Kutunun içinde mavi kadife bir kılıf vardı. Kılıfı bronz kutudan çıkardım ve yakındaki bir banka doğru yürüdüm. Jennifer'la birlikte banka oturduk.

"Açacak mısın?" diye fısıldadı.

Derin, nemli gözlerle baktım. "Sen biliyordun, değil mi?"

Jennifer başını sallayarak gülümsedi. "Bora Bora'da arşivdeki o kadın aradığında bana sanatçının adını söyledi. Greyson Hodge. Ama tanımadım. Aslında hatırlamam gerekirdi ama jetonum birkaç hafta sonra evde düştü."

Durdu, onay bekler gibi yüzüme baktı. “Eserlerinde mahlas kullanmış. Senden saklamak istemedim ama bunu kendin gör istedim.”

Kılıfı dikkatli bir biçimde açıp üzerindeki kahverengi kâğıdı yırttım.

Jennifer’ın nefesi kesildi. “Tablo mu? Kulübedeki?”

Şaşkınlıkla başımı salladım. Eski Gauguin tablosunu elimde tutarken ellerim sanki Bora Bora güneşi bunca yıldır bu tabloda toplanmış gibi ısınmıştı. Renkler, aynı canlılıktaydı. Kompozisyon, onu ilk gördüğüm günkü kadar etkileyiciydi. Bir an için yeniden orada, adadaydım. Sıcak havayı yanaklarımda, kumları ayaklarımda ve Westry’nin aşkını her yanımda hissediyordum.

“Onu bulmuş!” dedim. “Söz verdiği gibi.” Tabii ki sözünü tutacaktı. “Burada, burnumun dibinde olup bunca yıl beni beklediğini ama benim dönüp bakmadığımı bilmek.” Jennifer’a minnet dolu gözlerle baktım. Önce heykele sonra tabloya bakarak, “Teşekkürler, canım,” dedim. “Bu bana bir hediye.”

Yakındaki binaya gergin gergin baktıktan sonra bana döndü. “Büyükanne,” diye fısıldadı. “Hazır mısınız?”

“Neye hazır mıyım?”

“Onu görmeye.”

Kalbim kabardı. “Ama sen dedin ki o...”

“Öldü mü dedim?” Kafasını salladı. “Evet, Grayson Hodge öldü. Kendisi Utah’ta yaşayan doksan yaşında bir adamdı. Ama Westry Green ölmedi.”

Westry. Burada mıydı? Gerçek olabilir miydi?

Gözyaşlarımı tutarak, “Bilmiyorum,” dedim. “Senin projen ne olacak?”

Jennifer gülümsedi. “Çok güzel sonuçlandı.”

Kendimi zayıf, güvensiz hissediyordum. “Kendimi bildim bileli bu günü hayal ediyorum ama şimdi o an geldi ve ben...”

“Korkuyor musun?”

“Evet,” diye mırıldandım. Saçlarımı, daha doğrusu geriye kalan bir tutam saçımı düzelttim. Neden bir elbise giymemiştim? Ruj sürmemiştim?

Jennifer kafasını salladı, güvensizliğimi hissetmişti. “Westry de benim gördüğümü görecektir. Gerçek güzelliğini.”

Gözlerimi kurulamam için bir mendil uzattı. “Şimdi sen burada bekle. Ben ön tarafa gidip hazır olduğumuzu söyleyeceğim.”

“O burada mı?”

Gururla gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Oğlu onu bu sabah getirdi. Ta New York’tan geldiler.”

Jennifer bana gülümsedi, sonra patıkaya döndü ve eski binanın ön tarafında gözden kayboldu. Yalnız kalınca kafamı kaldırıp heykele, adamın gözlerine baktım. Bronz olsa bile bu gözler Westry’nin gözlerine benziyordu. Bunca zaman kampüste yürümüştüm. Derin derin soluk verdim. Bir kez olsun bana bıraktığı bu ipucunu görmek için dur saydım onu bulabilirdim.

Uzaktan ezilen taşların sesini duyunca bakışlarımı patıkaya çevirdim. Patıkada bir adam belirince bir serçe sürüsü korkup yakındaki ağaca uçtu. Tekerlekli sandalyesinde bile

tanıdık bir görünüşü vardı. Duruşu, çenesinin hatları. Göz göze geldiğimizde, arkasındaki orta yaşlı adamı gönderdi ve tekerlekleri kendisi tuttu. Sandalyeyi saçlarındaki kırlara, yüzündeki kırışıklıklara uymayacak bir hızla itiyordu. Gözleri yüzümdeydi, bakışlarımız ayrılmıyordu.

Oturduğum bankın önünde durdu, ellerini bana uzattı. Buz gibi üşümüş parmaklarımı güçlü, sıcak avuçlarının içine aldı. Bir elini de yüzüme uzatarak, "Merhaba, Cleo," dedi. Hafifçe yanağımı okşadı, sonra parmakları madalyonumu buldu.

Yanaklarımdaki yaşları silerek, "Merhaba, Grayson," dedim.

Tanıştığımız gün beni etkileyen o yaramaz sırıtışıyla, "Biraz geç kaldın, canım," dedi.

Yüzüne baktım. "Beni affedebilecek misin? Anlamadığım için, aramadığım için... Ben..."

Westry parmağını dudaklarıma koyup beni rahatlatmak bir şekilde gülümsedi. O beni her zaman rahatlatırdı. Yumuşak bir sesle, "Sadece birazcık geç kaldın," dedi. "Fazla değil." O anda, Westry yine yirmi beş bense yine yirmi bir yaşımıdaydım. Yaşlar kaybolmuştu. Zaman uzaklara gömülüp gitmişti.

Kahverengi kadife ceketinin düğmelerini ilikledi ve sandalyenin frenlerini bıraktı. Sandalyenin kenarına yaklaşıp ayağa kalktı.

Nefesim kesildi. "Ben düşünmüştüm ki..."

Sırıttı. "Sonbahar turu atmak istediğini mi düşündün?"

Sandalyenin kenarından gri bir baston aldı. Sol eliyle

bastonu tutarken sağ elini bana uzattı. “Hazır mısın?”

İşıl ışıl bir gülümsemeyle, “Evet,” dedim. Yanımda bu kadar uzun, böyle kendinden emin bir şekilde dikilmesine hayranlıkla bakıyordum. Tabloyu kolumun altına sıkıştırdım, sonra elini tuttum. Rüya görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırptırdım.

Patikada yürümeye başladık. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değildi. Hikâyemizin bana uyan bir sonu olmuştu. Onu sevmiştim, o beni sevmişti. Sonuna kadar. Bu, Bora Bora’nın rüzgârlarında duyulacak, kulübede kalan yıkık eşyalarda anılacak ve kalbimde sonsuza dek yaşayacaktı.

Westry gelmişti. Lanet sona ermişti. Birlikte ağır ağır ama güvenle yürüdük. Ona sokulup kolumu koluna doladım. O sırada iki bordo yaprak yakındaki bir ağacın dalından güz rüzgârında dans edip ayrı yollardan süzülerek düşmeye başladılar, yumuşak bir şekilde yere indiklerinde nemli toprakta yan yanaydılar.

Teşekkür

Büyük, kalpten bir teşekkür, olağanüstü temsilcim Elisabeth Weed'e gidiyor. Bu kitapta da benimle çalıştığın, bu yolculuk boyunca bana cesaret ve tavsiye (bazen de bedava terapi) verdiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir mutluluk ve büyük bir ayrıcalık. Ayrıca Elisabeth'le birlikte bu kitabın ilk okuru olan Stephanie Sun'a çok teşekkür ederim. Nazik yorumların beni neşelendirdi ve önerilerin kitabı daha da güzelleştirdi. (Ayrıca Westry'yi benim kadar mükemmel bulmana da bayıldım!)

Hamileliğinizin son aylarındaysanız ve diğer kitabınız daha yeni çıkmışsa kimse size bir kitap daha yazmanızı tavsiye etmez. Ama ben yine de yazdım. Sevgili editörüm Denise Roy'a, ben bir yandan ilk kitabımın piyasaya sürülmesine hazırlanırken diğer yandan bebek ve metin düzeltmeleriyle uğraşırken beni desteklediği için teşekkür ederim. Denise, senin keskin editör gözün ve yaratıcı fikirlerin beni hayran bırakmaya devam ediyor. Ben sende harika bir ortaklık buldum. (Ayrıca bazen telefon konuşmalarımız

sırasında bebek ılık attığında bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler. Çünkü bebek gerçekten de çok fena ılık atıyordu.)

Jenny Meyer'e, hikyemi yabancı editörlerle paylaştığı ve hikyelerim konusunda bu kadar hevesli olduğu için teşekkür borçluyum. Nadia Kashper, Liz Keenan, Milena Brown, Kym Surridge ve Plume'daki herkes, siz bir numarasınız. Sevgili arkadaşlarım Sally Farhat Kassab, Wendi Parriera, Camille Noe Pagan, Lisa Bach, Natalie Quick ve beni neşelendiren pek çok kişi. Teşekkürler güzellikler. Glamour, Health, Redbook ve diğer dergilerdeki editörlere, kitapla ilgili işleri halledebileyim diye teslim tarihlerimi uzattıkları için teşekkür ederim. Minnettarım.

Anne ve babam Terry ve Karen Mitchell'a sayabileceğimden çok daha fazla şey için teşekkür borçluyum. Beni sevdikleri, bana destek oldukları, beni cesaretlendirdikleri ve özellikle de büyük amcam Michael Handgraaf'ın Güney Pasifik'teki savaş zamanından kalma günlüğünü benimle paylaştıkları için minnettarım. Abilerim Josh Mitchell ve Josiah Mitchell'a, kız kardeşim ve en yakın arkadaşım Jessica Campbell'a teşekkür ediyorum. Seni çok seviyorum ama yine de beni okeyde yenemezsin. Güney Pasifik'teki savaş hikâyeleri hafızama kazınmış olan rahmetli dedem James Robert Mitchell'ı da unutmuyorum.

 oğlum var. Carson, Russel ve Colby. Bu kitabı yazarken üçü de dört yaşın altındaydı. Kitap yazmaktan daha çok sevdiğim tek bir şey var. O da onların annesi olmak.

Merak ettikleriniz

Sahildeki Kulübe hikâyesinin ardında nasıl bir hikâye var? Bu hikâyeyi yazmaya nasıl karar verdiniz?

Sarah Jio: O zaman hamileydim ve doğum için son üç ayım kalmıştı. Elbette seyahat edemiyordum bu yüzden gerçekten bir uçağa binebilecek olsam gitmek isteyeceğim yerleri hayal etmeye başladım. Aklım Güney Pasifik'e özellikle Bora Bora, Tahiti ve Moorea'nın büyülu adalarına takılmaya başladı. Buralara 2001 yılında geldiğimde kalbimin bir kısmını buralarda bırakmıştım. Bu yüzden Bora Bora'da geçen bir hikâye hayal etmek kolaydı. Hızla zihnimdeki karakterleri bir araya getirmeye başladığımda hikâyesi kendiliğinden gelişti. Anne ve Westry'nin hikâyesine kapıldığımı hissettim. Bu romanı yazmak çok zevkliydi ve benim için gerçekten iyi bir kaçıştı. Bir tür tatil gibiydi.

Anne ve Westry karakterleri nasıl ortaya çıktı?

Anne hızla aklıma geldi. Eski bir dostum gibiydi. Anne'i

yazarken bazı yönlerden büyükannem Antoinette Mitchell'i hayal ettim. Büyükannem de İkinci Dünya Savaşı sırasında bir hemşireydi. Güney Pasifik'te hizmet etmedi ama tropik bölgelerde bir profesyonel gibi çalışacak kadar güçlü ve maceracıydı. Onun kendi aşk hikâyesi her zaman en sevdiğim aşk hikâyesi olmuştur. Bir dansta büyükbabamla tanıştığında aslında bir başka adamla nişanlıymış. Ona öylesine rutulmuş ki hızla birbirlerine âşık olmuşlar ve iki hafta sonra büyükbabam savaşa gitmeden önce evlenmişler. Onların hikâyesi aklıma geldikçe her zaman "ilk görüşte aşka" daha çok inanır oldum. Birlikte mutlu bir hayatları vardı ve gördüğüm en mutlu evliliklerden birine sahiptiler.

Hikâyedeki Gauguin tablosuna ilham kaynağı olan nedir?

Tarih boyunca kaybolan tabloların gizemi beni hep büyülemiştir. Ayrıca Gauguin'in hayatını ve eserlerini özellikle ilginç buluyorum. Bu kurguya biraz gizem katabileceğimi düşündüm. Gittiğim müzelerde Gauguin'in eserlerini görmeyi alışkanlık edindim, hatta ressamın torununun torunlarından biriyle sohbet etme şansım oldu. SAHİLDEKİ KULÜBE'yi okumuştum ve bu hikâyeyi sevdiğini söylemişti! Bu gerçek bir onurdu.

Kitty çok zor bir karakterdi. Bir taraftan onun için üzülürsünüz ama öte yandan ondan nefret etmek istiyorsunuz! Hiç Kitty gibi bir arkadaşınız oldu mu?

Evet, hayatımda Kitty karakterine ilham kaynağı olan birkaç kişi oldu. Arkadaşlıklar her zaman mükemmel

gitmez ve ne yazık ki bazı arkadaşlar kalbimizi kırabilir ve bize ihanet edebilir. Tam olarak Kitty gibi birini tanımasam da kesinlikle birden fazla arkadaşım kalbimi kırdı. Bu deneyimlerimden bazıları Anne ve Kitty'nin arkadaşlığının duygusal yönünü oluşturdu. Hem gerçek hayatta hem de kurgusal dünyada bağışlama ve barışma yanlısıyım.

Büyükbabanızın bu romanın bir kısmına nasıl ilham kaynağı olduğundan bahsettiniz. Bundan biraz daha söz eder misiniz?

Evet, büyükbabam tanıdığım en harika adamlardan biriydi. Gençken yazar olmam için beni cesaretlendirip bana her zaman inandı. Savaşta geçirdiği zamanlarla ilgili genelde sessiz olmasına rağmen anlattığı birkaç hikâye sonsuza kadar aklımda kalacak. En sevdiklerimden biri de şu: Güney Pasifik'in ortasında bir uçak gemisinde olan büyükbabam, sağanak yağmur çıkar çıkmaz güvertede duş almış. Denizciler böyle temizleniyormuş. Bir sabun kapıp sağanak yağmuru bekle!

Grayson/Cleo hikâyesi çok eğlenceli. Bunu nasıl düşündünüz?

Anne ve Westry'nin eğlenceli bir ilişkisi olduğunu hayal ettim. En iyi romantik ilişkilerin çiftler birbiriyle eğlendiklerinde başarılı olduğunu okumuştum ve bence Anne ve Westry'de bu gerçekten var. Gizli "posta kutusu" fikrini ve birbirlerini bulması için notlar bırakmalarını sevdim. Savaş döneminin ağırlığı içinde eğlenceli ve neşeli bir şey.

**Kayıp aşklarla ilgilenen bir yazara benziyorsunuz?
Neden bu konuyla bu kadar ilgilisiniz?**

Evet, “kaçıp giden” ve eski zamanlardan kalma aşk fikri beni büyülüyor. Aslında hikâyelerimin çoğunda bu öğeler ve özellikle “peki ya olursa” öğesi var. Hayat mükemmel değil ve benimki de çok fazla planladığım gibi gitmedi. Okurlarımın çoğu için de durumun böyle olduğunu sanıyorum. Bence geçmişten çok fazla şey öğrenebiliriz. Bazen ilerlemek için arkaya bakmak gereklidir.

**SAHİLDEKİ KULÜBE için bir devam kitabı yazmayı
hiç düşündünüz mü? Düşündüyseniz hikâyeye nereden
başlardınız?**

Evet! İleride bir yerde SAHİLDEKİ KULÜBE için kesinlikle bir devam hikâyesi yazmayı düşünüyorum. Kadın kahramanım şimdiki zamandan biri olurdu. Belki de kendi karmaşık hayatı ve çözülecek bir dizi gizemle Anne’nin torunu olurdu. Göreceğiz!

Tarif

Tahiti Usulü Hindistan Cevizli Kek

Bu en sevdiğim kek tariflerinden biri ve SAHİLDEKİ KULÜBE hikâyesinin geçtiği Bora Bora ve diğer yakın adalar da dâhil olmak üzere Fransız Polinezyası adalarından ilham alan geleneksel bir lezzet. Islak, yapması kolay ve arkadaşlarınızla veya kitap kulübünüzle paylaşmak için harika bir lezzet. SAHİLDEKİ KULÜBE karakterlerimin cennet gibi bir yerde bir palmiye ağacının altında bir fincan çay veya kahveyle bir dilim pasta yediklerini bir düşünsenize. Ne harika olurdu! Afiyet olsun!

Malzemeler

- 2,5 kâse un
- 2 yemek kaşığı kabartma tozu
- ½ yemek kaşığı tuz
- 2 kâse şeker
- 1 kâse yumuşatılmış tereyağı
- Beyazı ve sarısı ayrılmış 4 yumurta

- 2 ay kaşığı vanilya
- 1 kâse süt
- ¾ kâse hindistancevizi tozu
- 1 ay kaşığı rendelenmiş limon özü
- 1 ay kaşığı hindistancevizi aroması (isteğe bağlı)

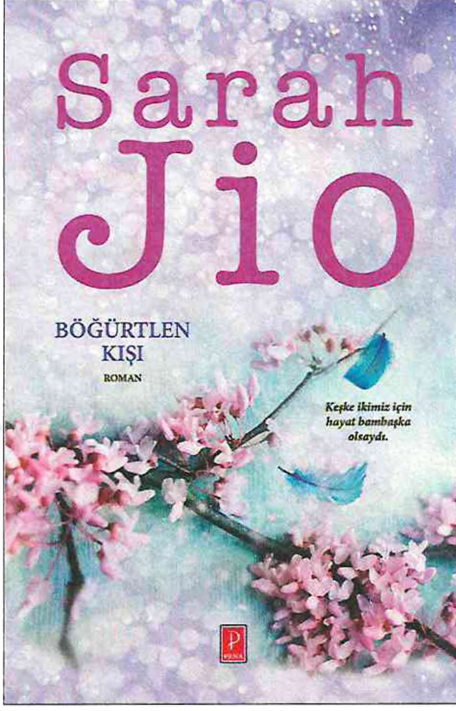
Yapılışı

Fırını önceden 180 derecede ısıtın. 22 santimlik 3 tepsiyi yağlayıp üstüne hafif un serpiştirin.

Unu, tuzu ve kabartma tozunu karıştırıp kenara ayırın. Bir başka kâsede tereyağı ve şekerini krema haline getirdikten sonra her seferinde bir tane olmak üzere yumurta sarısı ekleyin. Karışıma her seferinde yarım kâse olmak üzere unu yavaşça ekleyip iyice karıştırın. Sonra sütü, hindistancevizi, vanilyayı, hindistancevizi aromasını (kullanıyorsanız) ve limon özünü ekleyin.

Ayrı bir kâsede köpürene kadar yumurta aklarını çırpıp sonra kek hamuruna katın. Hamuru üç tepsiye ayırın ve üstü kızıl kahverengi olana kadar 40-45 dakika pişirin. Kekleri tepside çıkarmadan önce soğumasını bekleyin.

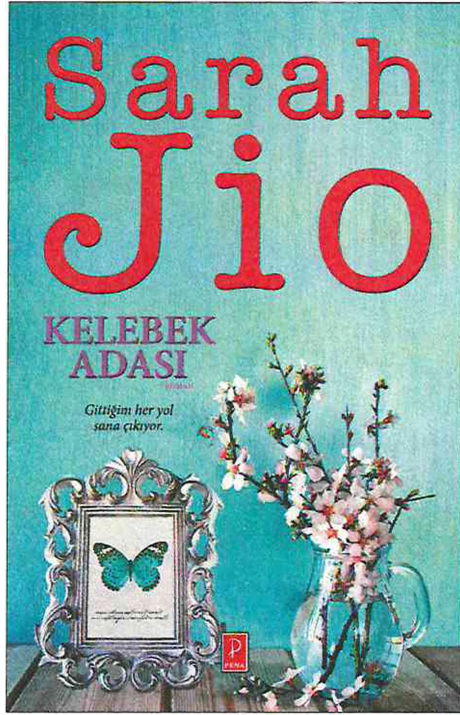
Yazarın Diğer Kitapları

BÖĞÜRTLEN KIŞI

İlkbahar. Yaz. Sonbahar. Kış... Hayatın böyle mevsimleri vardır ama aynı zamanda sürpriz mevsimlere de gebe dir hayat. Mesela bahardan yaza geçerken kar yağmaz mı hiç? Böğürtlenlerin çiçek açtığı mayıs ayında. Bilir misiniz, böğürtlen kışı denir mevsim dışı kar yağdığında.

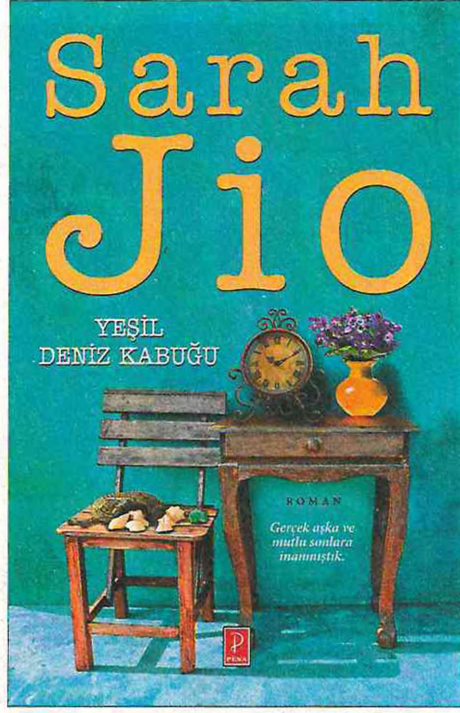
Böğürtlen kışı kimine peşinde kışın soğuk acılarını getirir; kimine kışın tatlı huzurunu. Kimini arayışlara iter; kimini hesaplaşmalardan döndürür. Kiminin sabrını zorlar, kimini tesadüflerle sınar. Böğürtlen kışı hep sürpriz başlangıç ve sonlarla doludur...

KELEBEK ADASI

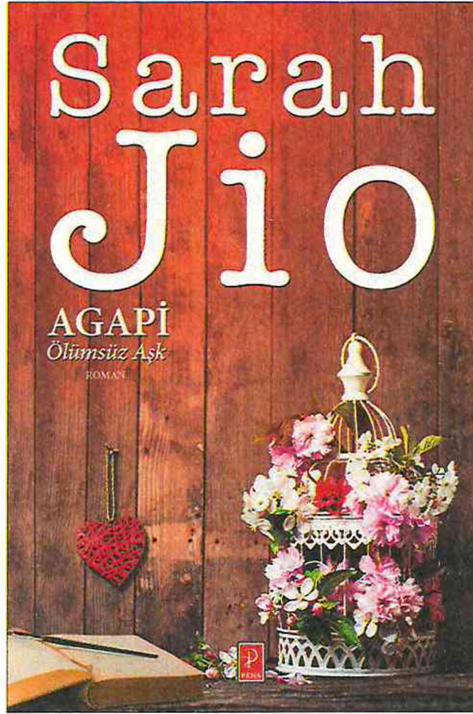
Mavi kelebeklerin hikâyesini bilir misiniz?

Mavi kelebekleri her yerde göremezsiniz. Oldukça nadir görülürler. Sabah uyandığınızda, “Bugün mavi kelebekleri görmeye gidiyorum,” diyemezsiniz. Siz onları değil, onlar sizi bulur.Efsaneye göre bu kelebekler, değişimin habercisidir. Olur da gündeğumunda yolunuzu bir mavi kelebek keserse, bilin ki artık hayatınız eskisi gibi olmayacaktır.

YEŞİL DENİZ KABUĞU

Yirmili yaşlarda hayat daha kolaydı. Özellikle de konu aşk olduğunda. Biriyle tanışıyordun, sen onları seçiyordun, onlar seni seçiyordu. Birlikte dünyayı fethedebilirdiniz. Paris'e taşınabilirdiniz. Bir sürü çocuk sahibi olabilir veya çiftçilik yapabilirdiniz. Günlük tuttuğunuz zamanlarda yazdığınız her şeyi yapabilirdiniz. Hayaller, parlak, çarpıcı renklerde yaşanacaktı. Hayat sizindi, ikinizindi. Her şeye birlikte göğüs gerip birlikte yaşayabilirdiniz. Hayatınızı birine bağladınız ve gerisi önemini kaybederdi. Peki ya şimdi?

AGAPİ

İlk görüşte âşık olabilirsiniz. Fiziksel bir çekime kapılarak âşık olabilirsiniz. Tutku ve ihtiras dolu bir serüvene çıkabilirsiniz.

Paylaşımlarınız üzerinden aşka tutunabilirsiniz. Hiçbir bağlayıcılığı olmayacak şekilde de aşkı tanımlayabilirsiniz. Peki, gelecek planlarınızla uyumlu bir aşka ne dersiniz? Ya da belki ölümsüz aşkı bulursunuz. Aşkın altıncı hali agapiyi...

MART MENEKŞELERİ

Emily Wilson yirmilerinde hayatının zirvesindedir. Yazdığı kitap çok satmıştır, tanınan bir eşi vardır ve hayatı mükemmel gidiyordur.

Ancak on yıl sonra, Emily'nin tüm hayatı tersine döner.

Bu yüzden yengesi Bee onu martta Bainbridge Adası'na çağırdığında hayata yeni bir başlangıç yapmak için arkasına bakmadan oraya gider. Emily burada 1943 tarihli gizemli bir günlük bulur. Bu günlük ona aradığı yeni başlangıcı verecektir.

Değerli Okurumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Penâ'da bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi www.penayayinlari.com/KAYIT adresine girerek ya da bu bilgileri okuyucu@penayayinlari.com adresine göndererek bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: Sahildeki Kulübe

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI